

Hoàng Thu Dung

Đêm Quỳnh Hoa

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 1

Thu Thanh đứng nép sau cánh gà, lấp ló nhìn ra sân khấu . Bên cạnh cô, Tấn Cường cũng thỉnh thoảng ló đầu ra nhìn . Ngoài sân khấu, Trang Bảo đang ngân dài câu hát cuối cùng . Rồi cúi đầu chào khán giả khi cô bước vào trong, Thu Trang ào tới, lo lắng:

- Có sao không Bảo, còn đau bụng không?
- Đau quá, càng lúc càng đau, chắc Bảo hát không nổi nữa quá .
- Đừng nói xui bà, bà còn hai bài nữa đó - Tấn Cường xen vào .
- Ôi đau bụng quá !

Trang Bảo rên lên, rồi bám chặt vào bức màn, Thu Thanh vội gỡ tay cô ra, la nhỏ :

- Đừng có kéo, rùi nó rớt xuống thì sao.

Hai người dìu Trang Bảo vào phòng hoá trang. Cô nàng cắn chặt răng, nhăn nhó như đau ghê gớm, Tấn Cường vỗ vỗ vai cô:

- Ráng bài nữa nổi không? Bà mà bỏ là lão Thiện cự nự um sùm đó, không ai gánh tiết mục của bà đâu .

Trang Bảo rên rí:

- Bảo chịu hết nổi rồi, hay là Thanh hát giùm bài này đi, ông Thiện không cự đâu, miễn là chương trình không bị đảo lộn thì thôi chứ .
- Úi, đâu có được , Thanh đâu có biết hát .
- Không sao đâu mà, không ai để ý mình hát hay hay dở đâu, người ta lo nói

chuyện chứ ai mà chú ý nghe mình hát .

Tấn Cường thở dài:

– Chắc bà hết năng lượng rồi . Thôi, hát giùm bà đi Thanh .

Thu Thanh phản đối chí chóc . Ngay lúc đó Khánh Chi bước vào:

– Ra kìa, Bảo .

Thu Thanh hoảng hốt đứng thẳng người lên, quỳnh quáng . Cô hết nhìn Trang Bảo rồi nhìn ra sân khấu . Ngoài đó trống trồn. Lặng đi có đến năm phút . Tấn Cường cũng rỗi lên . Không cần suy nghĩ, anh chàng kéo tay Thu Thanh, đẩy ra cánh gà:

– Ra đại đi, khỏi cần giới thiệu gì cả, cứ bụp vô mà hát đại, không ai biết Thanh hát bài gì đâu .

Hết đường từ chối, Thu Thanh đành nhắm mắt đưa chân. Cô cầm micrô, rồi run run đi ra ngoài . Cô có học lớp múa chứ không phải là ca sĩ như Trang Bảo . Bảo cô múa thì cô có thể mạnh dạn chút, chứ còn hát thìtrời ơi.... có lẽ nghe ềnh ương kêu chắc dễ chịu hơn . Hôm nay là ngày tận thế của nhỏ Trang Bảo mất rồi .

Ra đến sân khấu, Thu Thanh vẫn chưa kịp lấy lại hồn vía . Thấy cái nhìn sừng sốt của người thầu chương trình, cô càng run dữ dội . Nhưng bây giờ chạy trốn vào hậu trường thì cũng không thể được . Cuối cùng cô cố dằn cơn run, và bắt đầu giới thiệu:

– Tôitôi xin hát ... bài"thơthơ ngây" .

Phong cách bất thường của Thu Thanh làm khán giả trong nhà hàng bắt đầu chú ý . Ai cũng qua nhìn lên sân khấu, tò mò . Người ta đã quá quen với các ca sĩ ăn mặc lộng lẫy và phong cách vững vàng . Nên cử chỉ non nớt của Thu Thanh làm ai cũng ngạc nhiên, pha một chút thú vị .

Quả thật nhìn cô rất giống một nữ sinh. Tóc được thắt thành hai bím, cột lủng lẳng bởi hai viên thủy tinh lóng lánh . Đã vậy còn mặc sơ mi trắng và

chiếc váy màu xanh ngắn hơn nửa chân . Cô hát không đến nổi tệ, chất giọng trong veo dễ thương . Nhưng hát ra đằng hát, đàn ra đằng đàn . Không ăn nhập gì với nhau đến nỗi tay trống cũng phải lắc đầu, rồi phì cười .

Vậy mà thật lạ, khi cô cúi chào khán giả, tiếng vỗ tay lại vang lên khá nồng nhiệt . Cô nhìn xuống dưới một cách ngơ ngác . Rồi nhớ ra, cô vội chào một lần nữa, và quỳnh quáng chạy trốn vào hậu trường .

Cô trao micrô cho ai đó, rồi chạy ào vào phòng hoá trang. Tấn Cường đi theo cô, giờ ngón tay lên:

– Tuyệt lắm Thanh, không ngờ Thanh hát hay như vậy ?

– Hát hay?

Thu Thanh mở lớn mắt như hỏi . Cô không tin. Không tin chút nào . Tấn Cường giải thích:

– Dĩ nhiên là hát không đúng nhịp, nhưng nhờ giọng trong trẻo, lại có phong cách ngộ nghĩnh nên không đến nổi tệ .

Thu Thanh lẩm bẩm:

– Cũng may là Thanh đã quen với sân khấu nhưng chỉ hát lần này thôi đấy .

Cô vừa xong thì viên quản lý nhà hàng đi vào:

– Cô nào mới hát lúc nãy đâu ?

Thu Thanh giật mình quay lại sợ muốn đứng tim . Cô đưa mắt nhìn Trang Bảo cầu cứu . Trang Bảo cũng lúng túng . Nhưng cô chưa kịp nói gì thì ông ta đã nhìn Thu Thanh:

– Cô này phải không?

– Dạ

– Cô đâu có hợp đồng ở đây, sao tự nhiên lên hát vậy ?

– Dạ ...tại bạn con bị đau bụng, con tình nguyện thế cho nó, sợ ...sợ ...

Cô im bật, tim đập như trống đánh vì biết chắc thế nào cũng bị quạt cho một trận . Chưa kể là Trang Bảo bị đuổi cũng không chừng . Cô mở to mắt ngó

ông ta chờ đợi . Nhưng ông ta phẩy tay:

– Thôi lỡ rồi, bỏ chuyện đó đi . Có người yêu cầu cô hát lại bài đó, cô ra lần nữa đi.

– Hả ?

– Khách yêu cầu, không từ chối được đâu . Cô Chi hát xong bài này là đến cô đó .

– Trời ơi !

Thu Thanh kêu lên, sững sờ và sợ hãi . Hát như thế mà cũng có người yêu cầu sao? Họ muốn trêu chọc hay là có cách thưởng thức khác người ? Cô lắc đầu từ chối thì ông ta khóat tay:

– Không cần phải thay đồ hay trang điểm gì cả . Ra ngay đi!

– Ôi , không được đâu, tôi sợ lắm .

Nhưng cô không kịp nói thêm thì Tấn Cường đã kéo tay cô đi ra, và nói như khuyến khích:

– Người ta đã yêu cầu thì có nghĩa là họ thích mình, vậy thì không có gì phải sợ cả .

Bị đẩy đến gần bức màn, Thu Thanh đành liếc một lần nữa . Cô đón lấy micrô rồi rụt rè đi ra giữa sân khấu . Vừa hát cô vừa nhìn nhìn xuống dưới, cô đang tìm người khách đã yêu cầu . Nhưng cô không nhận ra được ai giữa những khuôn mặt lạ hoắc .

Thu Thanh không biết, không phải chỉ một người mà là cả một bàn ở gần sân khấu đều chú ý nhìn cô . Mỗi người với một vẻ khác nhau . Cô gái có cách trang điểm kiêu sa khoanh tay trước ngực cười buồn buồn thoáng trên môi . Cô quay qua bạn gái bên cạnh:

– Thế nào ? Hình như cô nàng không biết hát thì phải .

– Hình như vậy .

– Vậy mà anh Duy yêu cầu hát lại .

Vừa nói cô vừa liếc nhìn người thanh niên ngồi đối diện rồi nói nhỏ hơn:

- Không chừng cô nàng hát xong, ảnh lại yêu cầu lần nữa .
- Không có đâu, anh hai ít để ý mấy chuyện này lắm .
- Nhưng ảnh đã yêu cầu đấy .
- Tao cũng không biết tại sao, tối nay ảnh có vẻ lạ quá .

Rồi cô ngồi im, mắt nhìn ông anh một cách lạ lùng . Thấy cái nhìn của cô, Vũ Duy mỉm cười:

- Có chuyện gì vậy ?
- Nay, anh có định yêu cầu hát lại lần nữa không vậy ? Em thấy con nhỏ đó hát đâu có hay , làm như nó sợ cái gì đấy .

Vũ Duy hơi dựa người vào ghế, khoát tay chứ không trả lời . Nhìn cử chỉ của anh, Thục Phương cặp mắt nhìn xuống, cô muốn Diệp Thuý có thêm ý kiến phản đối, nhưng con nhỏ đang quay ra nhìn theo một người quen . Cô đành ngó lên sân khấu thờ dài ngấm ngấm .

Thật ra việc Vũ Duy yêu cầu ca sĩ hát lại không có gì là lớn . Nhưng với Thục Phương lại có ý nghĩa khác . Vì cô quá chăm bẵm những cử chỉ của anh.

Tối nay gia đình cô tổ chức chiêu đãi vì ngày đầu tiên anh về nước . Cô đã náo nức chờ giây phút gặp lại này . Thế mà từ lúc xuống sân bay đến giờ, anh chỉ nói có mấy câu với cô. Sau đó suốt buổi chiều lại điện thoại tới tấp với bạn bè . Buổi tối đến nhà hàng với vẻ lơ đãng uể oải . Vậy mà khi cô ca sĩ không chuyên này lên hát, anh lại tỏ vẻ thích thú và yêu cầu hát lại lần nữa . Thục PHuong không phải là đá mà có thể đứng vững .

Phục Phương nghiêng người tới cầm ly nước, lặng lẽ uống từng ngụm như để che nổi thất vọng lặng lẽ của mình .

Trên sân khấu, Thu Thanh đang cúi chào và đã vào . Thục Phương đặt ly nước xuống bàn, vỗ tay một cách lịch sự . Cô thoáng nhìn Vũ Duy . Anh vẫn

không nhìn đến cô, cặp mắt anh theo cô ca sĩ cho đến lúc cô mất bóng . Kèm theo một nụ cười tán thưởng . Cái nhìn làm Thục Phương nhói tim . Cô vội quay mặt chỗ khác, không đủ can đảm theo dõi anh nữa . Ở bàn bên kia, ba mẹ cô đã đứng dậy về . Bà Tùng đến phía bàn cô:

– Máy đưa về bây giờ chưa ?

Diệp Thuý và Vũ Duy đều quay lại . Diệp Thuý chưa kịp nói gì thì anh đã lên tiếng:

– Mẹ về trước đi. Tụi con muốn ở lại chút .

Bà Tùng không phản đối . Trước khi đi ra cửa, bà còn tát nhẹ vào mặt Thục Phương:

– Ở lại về sau nghe con, lát nữa thằng Duy đưa hai đứa về, bác với ba mẹ con về trước đây.

Thục Phương dạ nhỏ một tiếng, rồi ngồi im. Mắt lơ đãng ngó lên sân khấu .

Vũ Duy chợt đứng lên:

– Anh vào trong kia một chút, nếu không chờ anh được thì hai cô về trước đi nhé .

Không thấy cái nhăn mặt của Diệp Thuý và ánh mắt tò mò của Thục Phương, anh đi về phía quầy, nói với một nhân viên:

– Tôi muốn có một phòng riêng để tiếp bạn, và nhờ anh mời cô bé vừa hát lúc nãy vào gặp tôi được chứ ?

– Dạ được, mời anh đi lối này .

Vũ Duy lững thững đi theo anh ta vào một phòng nhỏ, bày biện đơn giản mà rất đẹp, rất ấm cúng cho một cuộc nói chuyện . Anh ngồi xuống ghế, nghiêng đầu nhìn lọ hoa trên bàn với vẻ không hài lòng . Anh khoát tay:

– Thay giùm tôi bình khác, tôi muốn có nhiều hoa hồng .

– Dạ, anh vui lòng chờ một chút .

Anh ta đi rồi, Vũ Duy ngã người ra thành ghế, một nụ cười lơ lửng trên môi .

Nụ cười vừa kiêu ngạo tự tin, vừa có một chút thú vị về quyết định của mình . Anh thích vẻ rụt rè bối rối của cô bé ca sĩ lúc này . Và muốn trò chuyện với cô ta . Không cần biết cô bé có từ chối hay không . Nhưng anh không tin cô ta từ chối . Từ đó giờ anh chưa bị ai khước từ bao giờ .

Một lát sau Thu Thanh đi vào . Cô ngó quanh quất căn phòng với vẻ e dè .

Vũ Duy đứng dậy khoát tay:

– Em ngồi đi .

Thu Thanh rụt rè ngồi xuống ghế, hỏi lí nhí:

– Em nghe anh lúc này bảo anh tìm em, chuyện gì vậy ạ ?

Vũ Duy ngồi xuống đối diện với cô . Anh đẩy bình hoa ra để nhìn mặt cô rõ hơn . Cô bé không xinh lắm nhưng dễ thương như búp bê . Đôi mắt to tròn ngộ nghĩnh . Da không trắng nhưng mịn màng . Nói chung là ngoại hình khá, có thể cho bảy điểm .

Chăm điểm xong, Vũ Duy thôi không quan sát cô nữa . Chỉ mỉm cười im lặng . Thu Thanh lên tiếng:

– Dạ, anh gọi em có chuyện gì không ạ ?

Giọng anh ngọt ngào đầy sức truyền cảm:

– Không có gì, anh chỉ muốn làm quen với cô bé . Vừa nói Vũ Duy vừa nghiêng người tới, rút một nhánh hoa trong bình chìa về phía cô:

– Tặng em.

Thu Thanh ngẩng lên nhìn anh, hơi ngỡ ngàng . Nhưng cũng cầm lấy hoa:

– Dạ em cảm ơn anh.

– Không có chi.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 2

Và rồi cả hai im lặng .Vũ Duy vẫn không ngừng nhìn cô, cái nhìn làm Thu Thanh sụp mắt xuống, bối rối . Từ đó giờ cô chưa hề tiếp xúc với giới thượng lưu . Nên việc có một nhân vật hào hoa gọi cô chưa kịp lấy lại thăng bằng thì lại đón nhận một cử chỉ ga lăng . Nhất là của chàng thanh niên có bề ngoài quyến rũ này . Cô chói với đến nỗi không có một cử chỉ nào linh hoạt nổi, và chỉ biết cúi gằm mặt nhìn cảnh hoa trên tay .

Như thấy im lặng đã đủ, Vũ Duy chủ động lên tiếng:

– Em là ca sĩ à ?

Thu Thanh ngược lên, thành thật:

– Dạ không phải, em đi làm và cũng không biết hát gì cả .

Vũ Duy nhướn mắt:

– Không biết hát ?

– Vâng, tối nay em theo bạn em đến đây chơi cho biết, thế rồi nhờ bạn em đau bụng và bảo em hát thế . Vậy là em ra sân khấu đại luôn .

Vũ Duy bật cười:

– Có chuyện đó nữa sao ?

– Dạ .

– Vậy em làm gì, và làm ở đâu ?

– Em đứng bán hàng cho một tiệm mỹ phẩm .

Cô ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

– Thỉnh thoảng em đi múa minh hoạ cho những chương trình ca nhạc .

Nhưng nghề chính của em là bán hàng, khi nào có chương trình ở nhà văn hoá em mới tham gia.

– Có những hoạt động như vậy nữa sao?

– Dạ có đấy ạ .

Thu Thanh lại ngược lên, tò mò nhìn Vũ Duy Thấy cái nhìn của anh, cô chợt đỏ mặt lên và lại cúi xuống ẹ thẹn . Lần đầu tiên Vũ Duy thấy một cô gái nhút nhát như vậy . Cô bé hiền thật sự, chứ không giả vờ thùy mị . Về bối rối của cô làm cho anh có thiện cảm hơn . Và anh bắt đầu hỏi với vẻ quan

tâm:

– Đi làm như vậy lương có đủ sống không?

– Dạ đủ . Tại vì chỗ này là do ba em giới thiệu, bà chủ mang ơn ba em lắm nên trả lương cho em rất cao, cộng với tiền lương của mẹ em, em với mẹ với ngoại sống thế là đủ, nếu có thưởng thì lại dư thêm chút ít .

Vũ Duy im lặng nghe cô nói . Cách nói chuyện giản dị thật thà của cô làm anh thấy hay hay, ngộ nghĩnh . Anh tiếp tục hỏi tới:

– Em sống với mẹ thôi à . Thế ba em đâu?

Thu Thanh im lặng , thoáng như bối rối . Nhưng cô vẫn kể thật :

– Ba em ở riêng với má lớn, ba giàu lắm, thỉnh thoảng cũng cho tiền em .

Nhà ba là biệt thự lớn . Lâu lâu em có đi ngang, nhưng không bao giờ dám vô .

– Cuộc sống của em phức tạp quá nhỉ ? Em buồn không ?

Thu Thanh cười hồn nhiên:

– Dạ không, em nghĩ buồn vui là do mình thôi . Với lại tính em ít khi nghĩ ngợi xa xôi lắm . Em đi làm có lương, hết giờ làm lại đi chơi với bạn, về nhà có mẹ có ngoại, nghĩ ra em vẫn còn sướng hơn những người mồ côi nhiều .

Cô ngừng lại, mở mắt lớn nhìn Vũ Duy, tò mò:

– Thế anh làm nghề gì ? Nhìn anh, em nghĩ chắc anh giàu lắm, và anh là một công tử .

Vũ Duy bật cười:

– Một công tử à ? Nghe có vẻ lãng mạn quá .

Thu Thanh cũng mỉm cười:

– Là em nghĩ vậy đó, nhìn anh tự nhiên em liên tưởng tới những vị công tử trong phim, họ hay lắm, dễ mến lắm .

Vũ Duy chợt hỏi:

– Em bao nhiêu tuổi rồi Thu Thanh ?

Nghe anh gọi tên mình, cô có vẻ xao xuyến . Mắt cô hơi chớp:

– Dạ tết này nữa là hai mươi ba.

Ở tuổi đó, các cô gái không thể hồn nhiên như vậy ? Vũ Duy nghĩ thầm, sự thơ ngây của Thu Thanh làm anh ngạc nhiên thật sự . Nói chuyện với cô anh thấy vui vui .

Thu Thanh đã có vẻ mạnh dạn hơn . Cô hỏi anh vẫn với vẻ tò mò lúc nãy:

– Thế anh làm nghề gì ạ ?

– Cứ cho là nghề thầy thuốc . Điều đó không có vẻ giống công tử như em nghĩ phải không ?

–Ồ vẫn có thể giống chứ, ý em muốn nói là bề ngoài của anh trông hay lắm, em nói thật đó .

Vũ Duy mỉm cười:

– Cảm ơn em .

Anh nhìn đồng hồ . Và vẫn giữ nụ cười thú vị khi nhìn cô:

- Em về một mình hay với ai?
- Dạ về với nhỏ bạn, nó đang chờ em ngoài kia .
- Vậy thì tạm biệt nhé, hẹn gặp lại em .

Thu Thanh vội đứng lên:

- Dạ em xin phép về trước. Chào anh .

Vũ Duy chào cô bằng cái vẫy tay . Anh ngồi yên nhìn cô đi ra cửa . Rồi đứng dậy cầm bình hoa ngắm nghía . Anh rút thêm hai cành hoa, lững thững đi ra ngoài . Trên môi vẫn lơ lững một nụ cười . Nụ cười làm nên tính cách rất đặc trưng . Vừa ngạo mạn, vừa có chút vui vui, hài hước . Như tất cả mọi chuyện trên đời này đều có một ý nghĩa nào đó rất đáng cười .

Thục Phương và Diệp Thúy vẫn còn ngồi đợi anh, Vũ Duy đặt hai bông hồng xuống bàn:

- Tặng hai cô .

Thục Phương ngó đăm đăm cành hoa không ý nghĩa đó. Cô buông một tiếng cảm ơn hờ hững .

- Nãy giờ anh đi đâu vậy ?

Vũ Duy nhún vai:

- Đi gặp một người bạn .
- Ai vậy ?
- Nếu cứ tò mò như vậy em sẽ mau thành bà già đó . Về bây giờ chứ ?
- Thì về, đợi anh lâu muốn chết, em với nhỏ Phương định về rồi đó .
- Cho anh xin lỗi nghe Phương .

Thục Phương đứng dậy, khoác xắc tay lên vai:

- Nếu phải xin lỗi kiểu đó, em sợ rằng từ đây về sau anh sẽ nói như vậy đến ngàn lần, anh khỏi nói với em đi .

Diệp Thúy ngó Vũ Duy một cái e ngại . Nhưng anh tỉnh bơ:

- Không nói như vậy thì anh không còn cách diễn đạt nào khác cả, chịu khó bằng lòng giùm anh vậy .

Thấy hai bông hồng còn nằm trên bàn, Diệp Thúy vội cầm lên . Cô biết Thục Phương đang giận ông anh của mình, điều đó làm cô ái ngại . Mà không giận sao được . Từ lúc về đến giờ anh ngang ngang, chẳng tìm cách gặp riêng Thục Phương một lần . Nếu cô mà chờ đợi như vậy chắc không kiên nhẫn nổi đâu .

Suốt trên đường về, Thục Phương hầu như không nói gì . Còn Diệp Thúy thì hỏi không ngớt về cuộc sống của anh lúc ở Pháp . Tất cả đều được Vũ Duy trả lời bằng giọng bông đùa, tưng tưng . Đó là cách nói chuyện của anh với

cô em út . Rất thân mật dịu dàng, nhưng không bao giờ nghiêm chỉnh . Diệp Thuý phớt lờ điều đó . Cô hỏi một cách tò mò:

– Chiếc áo anh mua cho em là anh tự chọn đó hả, anh có hỏi ý kiến bạn anh không ? Bên đó tụi con gái ăn mặc giống bên mình không ?

– Tất cả đều giống, chỉ có kiểu là khác .

– Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên là khác kiểu, vì vậy em mới hỏi . Thế model bên đó bây giờ là gì ?

– Rất kín đáo . Bởi nếu khoe tay chân đẹp thì chắc chắn sẽ bị cảm .

Diệp Thuý phì cười, hơi tức mình, nhưng vẫn kiên nhẫn:

– Nhưng mùa lạnh thì người ta diện áo gì ? Áo len hay mấy kiểu áo gió ? Có loại choàng bằng len không ?

Vũ Duy nhún vai chịu thua, rồi nói bừa:

– Họ mặc tất cả những gì có thể giữ ấm, được chưa ?

Sợ cô lại hỏi lời thôi, anh chặn lại:

– Anh qua bên đó không phải để nghiên cứu thời trang, hỏi mấy câu như vậy làm sao anh trả lời . Chuyện đó em với Thục Phương rảnh hơn anh mà .

Diệp Thuý bĩu môi:

– Nói chuyện với anh chán muốn chết được . Không thèm hỏi nữa .

Chiếc xe chạy vào sân . Diệp Thuý mở cửa bước xuống . Đi vòng qua Thục Phương, kéo tay cô:

– Vào nhà một chút không ?

– Thôi khuya rồi, hẹn mai gặp .

Cô quay qua Vũ Duy:

– Em về nhà anh Duy .

Nói xong cô chậm rãi đi về phía tường . Vũ Duy cũng lững thững đi theo qua nhà cô:

– Đợi anh chút Phương .

Thục Phương đứng lại nhưng vẫn không nhìn anh. Rõ ràng cô đang giận dữ đã cố làm ra vẻ thản nhiên . Vũ Duy nhìn khuôn mặt kín bưng của cô cười tỉnh bơ:

– Ngồi xuống đây chút đi .

Anh đi về phía băng đá đặt sát bờ tường . Thục Phương cũng lặng lẽ ngồi xuống phía đầu băng . Đầu cô hơi nghiêng nghiêng khi nhìn đăm đăm vào góc sân . Trong bóng tối, Vũ Duy không nhìn rõ được nét mặt cô . Nhưng anh biết chắc chắn đó là một vẻ âm thầm ủ dột, biểu hiện của một sự giận hờn cam nín . Anh mỉm cười ngồi nhích về phía cô:

– Em thi xong chưa ?

– Chưa .

Vũ Duy kéo tay cô lại, định choàng qua vai cô . Nhưng Thục Phương bướng bỉnh rụt lại , thậm chí né người ra:

– Một thời gian dài mới gặp lại, anh chỉ hỏi em như vậy thôi sao?

– Chứ anh phải hỏi thế nào nhỉ ? À em có khoẻ không ?

Thu Phương mím môi, đứng dậy:

– Sức khoẻ em kém lắm, em phải vào ngủ đây .

Vũ Duy phì cười, kéo cô ngồi trở xuống:

– Làm vậy không sợ bất lịch sự với anh sao ?

Anh kéo mặt cô lại, ngấm một lát:

– Anh chỉ thích em cười, vẻ bà cụ thể nay không hợp với em đâu . Em hai mươi lăm hay tám mươi lăm tuổi vậy Phương ?

Cách trêu chọc của anh làm Thu Phương càng giận:

– Có lẽ em sắp thành bà già rồi, và có lẽ anh thích những cô gái vui vẻ hơn, như cô ca sĩ lúc nãy chẳng hạn . Vì vậy em

Vũ Duy cười lớn, ngắt lời cô:

– Thì ra là giận chuyện lúc nãy, ghen hả nhỏ ?

– Em không ghen, mà thật sự em làm gì có được quyền đó, em đâu là gì của anh . Thậm chí không biết mình ở vị trí nào trong mắt anh nữa .

Nói xong, cô nhìn Vũ Duy đăm đăm. Nóng lòng chờ một câu trả lời . Nhưng anh chỉ mỉm cười, dáng điệu ngang ngang với nụ cười khó hiểu ấy luôn làm Thu Phương bất lực . Nhưng cô nhất định không chịu thua . Cô quay hẳn về phía anh:

– Đừng dùng cách lấp lửng như vậy với em . Từ lâu rồi em đã không còn chịu đựng được nữa . Em muốn biết trong mắt anh, em là gì . Tại sao anh cứ dùng cách nửa vời như vậy đối xử với em chứ .

– Nửa vời cái gì ?

Thu Phương cúi đầu, buồn buồn:

– Anh thừa biết tình cảm của em mà .

– Anh biết .

– Như vậy tại sao anh

Thu Phương kêu lên . Nhưng cái nhìn của Vũ Duy làm cô chợt dừng lại .

Cái nhìn không lạnh lùng nhưng có một cái gì đó răn đe, như không muốn bị quấy nhiễu . Nhưng đang quá xúc động, Thu Phương không bình tĩnh nổi để biết im lặng . Cô chớp mắt:

– Có thể em quá trơ trẽn khi lên tiếng với anh . Nhưng em không thể im được nữa . Không thể chờ đợi nữa . Hai năm trước anh bảo khi về anh sẽ trả lời em, anh nhớ không ?

– Anh nhớ .

– Vậy thì anh khẳng định đi, anh có biết đối với em, hai năm đó dài ra sao không ? Khi có người nào đó tán tỉnh em, em luôn tự nghĩ em không được quyền nhận lời ai cả, vì em đã thuộc về anh rồi . Em

Vũ Duy lại ngắt lời:

– Đừng nên mù quáng như vậy, anh không muốn em hy sinh cho anh như vậy đâu .

Thục Phương mở lớn mắt nhìn anh, cô không mong đợi câu trả lời như vậy, dù điều đó chứng tỏ anh nghĩ đến cô. Cô nói nhỏ, thất vọng:

– Có nghĩa là anh không yêu em?

Vũ Duy ngược mặt lên trời . Anh không cười nữa . Chỉ có một vẻ quan tâm thân nhiên:

– Đừng bắt anh trả lời những câu như vậy, anh không thích bị ràng buộc đâu . Đúng hơn là chưa muốn .

Thục Phương cúi gằm mặt nhìn xuống . Sự thất vọng là cô ứa nước mắt, cô nói nhỏ như thì thầm:

– Có thể trong mắt anh em chỉ là đứa con nít, là bạn Diệp Thuý . Nhưng em không nghĩ vậy . Em không chỉ xem anh là anh trai của bạn mình . Từ nhỏ em đã yêu anh, và em làm tất cả những gì anh thích, đến nỗi trong mắt em, trên đời này không có ai là con trai ngoài anh .

Vũ Duy quay mặt đi:

– Anh biết .

– Không, anh không biết đâu . Chỉ có em là mù quáng đúng như anh nói . Anh biết điều này không, ngày trước em rất thích làm diễn viên kịch, em đã định thi vào trường sân khấu . Nhưng rồi em gạt bỏ ý thích của mình để làm bác sĩ giống như anh, em điên như vậy đó .

Cô ngừng lại, quẹt nước mắt:

– Điều hụt hẫng là khi em sắp ra trường, sắp trở thành một bác sĩ thì cũng là lúc em hiểu mình sai lầm, em phải làm gì bây giờ ?

Nói xong cô chống cằm, khóc nức nở . Vũ Duy rút khăn lau mặt cho cô, nheo mắt:

– Mấy năm không gặp, tưởng gặp em đã thay đổi ai ngờ cũng hay dễ khóc . Bề ngoài cứ đăm đăm như bà cụ, nhưng trong thì rất mít ướt . Anh bảo nín nghe không?

Thục Phương đẩy tay anh ra, quay mặt chỗ khác, và tự mình chùi nước mắt . Đợi cô nín hắt, Vũ Duy lấy trong áo ra chiếc hộp nhỏ:

– Tặng em .

Thục Phương cầm lấy chiếc hộp, mũi vẫn còn hích hích . Cử chỉ của cô làm anh lại cười, và kéo nhẹ tóc cô:

– Anh thích quà tặng của mình được đón nhận bằng một nụ cười hơn, nếu hôn được thì càng tốt, anh không từ chối đâu .

Đúng là Vũ Duy rất biết cách kéo cô ra khỏi nỗi buồn . Thục Phương gượng cười:

– Nhưng em không nói cảm ơn đâu .

– Khỏi cần nói . Anh cũng ghét sự khách sáo , em mở nó ra đi .
 Thục Phương tò mò tháo lớp giấy . Bên trong chiếc hộp là sợi dây chuyền nhỏ bằng bạch kim, mặt là hai chiếc lá nhỏ, đính hạt kim cương nhỏ lấp lánh trong bóng tối . So với món quà anh mua cho Diệp Thuý thì nó quá trang trọng . Thế này là sao ?
 Cô ngước lên nhìn Vũ Duy như hỏi, anh cười với cái nháy mắt:
 – Thích không ?
 – Dễ thương quá - Thục Phương vẫn ngắm nghía .
 – Anh muốn em mang nó . Quay lại đi, anh mở dây này ra cho .
 Thục Phương hơi ngửa mặt lên cho anh lần tay vào cổ cô tháo sợi dây chuyền cũ . Anh choàng sợi dây bạch kim qua cổ cô một cách thận trọng, nhẹ nhàng như sợ cô đau . Thục Phương hỏi nhỏ:
 – Sao anh lại tặng em cái này ?
 Vũ Duy trả lời lơ lửng:
 – Tại anh thích .
 Thục Phương hỏi tới:
 – Thích như vậy sao anh không để Thuý mang, để có dịp nhìn thường xuyên hơn ?
 Vũ Duy nhéo mũi cô:
 – Sao con gái nào cũng thích hỏi rắc rối vậy nhỉ .
 – Tại vì em muốn biết ý nghĩ của anh .
 – Anh chẳng nghĩ gì cả . Đơn giản là làm những gì mình thích làm, em hãy cứ đón nhận thôi, đừng thắc mắc .
 Anh chợt kéo cô đứng dậy, rồi lùi ra xa và nhìn cô khá lâu:
 – Càng lớn em càng đẹp, đẹp hơn nhỏ Thuý nhiều lắm . Em có thể hãnh diện về mình đó .
 Thục Phương ngó ngán:
 – Sao anh lại chú ý như vậy ? Anh nói điều đó để làm gì ?
 – Vì anh hãnh diện về em .
 "Hãnh diện về em ?" Thục Phương nhìn anh như một dấu hỏi . Nhưng cô chưa kịp nói gì thì Vũ Duy đã tát nhẹ mặt cô:
 – Khuya rồi, em vô nhà đi . Chúc ngủ ngon .
 Anh kéo cô vào lòng, hôn mặt cô thật lâu . Vòng tay anh ghì cô vào người thật chặt . Cử chỉ đột ngột của anh làm Thục Phương chới vác đứng ngây người . Cho đến khi anh buông cô ra, nhìn về mặt ngơ ngơ của cô, anh lại cười một cái:
 – Vào nhà đi bé, anh về .
 Thục Phương đứng yên nhìn anh băng qua sân bên kia . Rồi cô chậm chạp đi vào nhà . Cô lên phòng, ngồi mãi trước gương . Nghiêm khắc nhìn từng đường nét trên mặt mình . Đôi mày cong thanh tú , hàng mi cũng cong và

sóng mắt lóng lánh . Mũi thon nhỏ và đôi môi đỏ tự nhiên . Cô biết mình đẹp
Nhưng bây giờ Vũ Duy nói ra, cô mới thấy vẻ đẹp của mìnhNhưng tại
sao anh không yêu cô ?

Thục Phương thở dài, đưa tay vẽ ngoằn ngoèo trên mặt bàn . Cô hình dung
cái hôn lúc nãy . Cái đó không phải là cách hôn của một người yêu ... cô lại
thở dài lần nữa ..Nhưng sao anh ấy ghì mình vào người như rất thương mình
...Thật là khó hiểu . Thục Phương nghĩ thầm rồi đứng dậy, bắt đầu thay áo .

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 3

Nhưng từ lúc đó cô đã có khái niệm tính anh bay bướm . Cô cứ phập phồng lo sợ một ngày nào đó sẽ mất anh, và khoảng thời gian từ một cô bé trở thành cô thiếu nữ, cô cứ âm thầm với nỗi buồn đó . Bây giờ cũng vậy.

Thục Phương đi với Diệp Thúy đến trưa mới về . Cả hai đi lên phòng Diệp Thúy, lôi những thứ đã mua ra ngắm nghía . Thục Phương ngồi bên giường, nhìn cô nàng thử mấy chiếc áo mới mua và bình phẩm . Chợt nghe tiếng chân đi lên lầu, Diệp Thúy mặc nguyên chiếc đầm mới chạy ra mở cửa:

– Anh Duy, vô đây.

Vũ Duy đi vào . Anh nhướn mắt nhìn mớ đồ lung tung trên giường . Rồi ngồi ghé một chân lên bàn, mỉm cười :

– Hình như đồ ngoài chợ đã voi bớt phân nữa.

Diệp Thúy hếch mắt:

– Chỉ giỏi phóng đại, làm gì đến phân nữa lặn, một phân ba thôi.

Cô xoay một vòng, ẹo người một cái:

– Anh xem bộ này có đẹp không? Model đấy chứ ?

Vũ Duy nhăn mặt:

– Hình như hơi bị ngắn . Anh không hiểu nổi tại sao các cô cứ nhất thiết phải khoe một thứ đó ra . Em không ăn mặc kín đáo như Thục Phương được sao ?

– Xí, có nó là bà già, còn em thì trẻ, bảo giống bà già sao được . Nhưng có đẹp lắm không ?

– Tạm được.

– Không thèm nói chuyện với anh nữa . Mày thấy sao ?

– Dễ thương lắm, được rồi.

Diệp Thúy háy Vũ Duy một cái:

– Đó, anh thấy thẩm mỹ của nó cao chưa ? Anh là chúa bay bướm mà bày đặt khó tính . Ở nhà thì khó khăn với em, nhưng ra đường thấy mấy cô mặc váy ngắn thì khen chân đẹp . Anh là chúa...

Vũ Duy chận lại:

– Thôi thôi stop, đủ rồi.

Anh quay qua Thục Phương:

– Còn em, không khoe đồ đẹp sao?

Thục Phương chưa kịp trả lời thì Diệp Thúy đã nói hót:

– Nó không mua gì cả, đi theo làm cổ vắn cho em mà.

Chợt nhớ ra, cô bỏ chiếc áo xuống giường:

- Đây, sáng giờ anh đi đâu vậy ?
- Đi công trường với mấy chú.
- Họ xây tới đâu rồi ?
- Sắp xong, coi như bàn giao trong ba tháng nữa .

Diệp Thuý quay qua Thục Phương:

- Vậy là mày ra trường có việc làm liền khỏi xin đi đâu cả.

Cô nhìn Thục Phương đầy ngụ ý . Thấy cái nhìn của cô, Vũ Duy khẽ trừng mắt như muốn bảo " con nít không được lộn xộn" . Nhưng đáp lại cái nhìn của anh là nụ cười thách thức của Diệp Thuý . Thục Phương không để ý cử chỉ trao đổi của hai anh em . Cô lôi ra giỏ chiếc áo sơ mi đưa Vũ Duy:

- Em mua cho anh này.

Vũ Duy chưa kịp cầm thì Diệp Thuý đã nhanh nhẹn giật lại chiếc áo, buông xuống ngấm nghĩa:

- Mùa này ưa nhìn lắm, mùa mua lúc nào vậy ?
- Lúc mùa thử áo.
- Hừm, hai người này lo cho nhau ghê . Thì ra sáng nay mày chỉ chợ chủ yếu là như vậy, tưởng nhiệt tình với bạn bè lắm, ai dè... thì ra là lo cho anh tui.

Thục Phương nhăn mặt:

- Lúc nào cũng nghĩ xấu cho thiên hạ.
- Nhưng có đúng không ?

Thấy Thục Phương cong môi lên định nói, Vũ Duy lên tiếng chặn lại :

- Hai cô đừng cãi nữa, anh quên thông báo giùm Phú Thạnh tối nay nó mời mọi người đi chơi, nói trước để em chuẩn bị.

Thục Phương quay lại Diệp Thuý . Nhắc đến Phú Thạnh cô nàng đổi thái độ hẳn . Mắt chớp chớp, ra vẻ con nhà thực nữ, hiền lành khó ai bì, và hỏi một câu thận trọng:

- Mọi người là ai vậy ? Có Thục Phương không?
- Dĩ nhiên, còn ngoài ra thêm ai thì anh không biết.
- Vậy sao anh không hỏi ?

Vũ Duy nhướn mắt:

- Anh phải hỏi mấy chuyện đó nữa sao ?
- Thì anh phải hỏi xem anh có mời ai lạ không, và đi đâu mới được.

Thục Phương xem vào với giọng châm chích :

- Để Thuý biết mà chuẩn bị xiêm y , phải xuất hiện như một bà tiên trước mặt anh Thạnh , anh không hiểu điều đó sao.

Diệp Thuý lườm cô một cái chứ không nói , Vũ Duy nhún vai :

- Lúc nào các cô cũng phải rắc rối mới được sao nhỉ.

Anh đứng xuống , hất mặt về phía giường :

– Thuý ủi cho anh chiếc áo đó, xong rồi đem qua phòng cho anh.

Nói rồi anh đi ra, Diệp Thuý nhìn Thục Phương thắc mắc :

– Theo mày thì anh Thanh có ý đồ gì không ?

– Hỏi anh Duy ấy.

– Xí , hỏi chi cho mất công , đời nào anh chịu nói.

– Nói thẳng ra là anh muốn có dịp tiếp xúc với mày , chịu chưa ?

– Con khi , ăi với nói

Thục Phương đứng dậy , tỉnh quái:

– Từ giờ tới chiều mày còn dư thời gian để suy nghĩ đấy , có nhiều thứ để nghĩ lắm . Nên làm tóc kiểu gì, áo màu gì và làm thế nào để lọt lầy nhất trong thiên hạ . Để chàng phải chết đứng khi mày xuất hiện . Mày là phải khác người mới được.

Diệp Thuý liếc cô một cái :

– Cõi bộ miệng lưỡi giống anh Duy rồi đó . Về hả ?

– Ủ.

– Ở lại ăn trưa cho vui , trưa nay có mình tao với anh Duy ở nhà, ở lại đi.

Thục Phương lắc đầu :

– Thôi , về để mẹ tao chờ.

Vừa nói cô vừa đi ra cửa . Diệp Thuý nói với theo :

– Ê, ê, ở lại ủi áo cho anh Duy chứ.

Thục PHương quay lại :

– Làm biếng vừa vừa thôi.

Nói rồi cô đi ra hành lang . Ngang qua phòng Vũ Duy , cô thấy anh đang loay hoay chọn đĩa nhạc . Cô định đứng lại nói một cái gì đó . Nhưng lại thôi . Với lại cũng chẳng có gì quan trọng để nói.

Buổi tối , Thục Phương chuẩn bị chưa xong thì Diệp Thuý đã đẩy cửa phòng cô :

– Làm ơn nhanh đi tiểu thư , nãy giờ mày làm gì vậy ?

– Tao tranh thủ coi lại bài , đi chơi suốt buổi sáng mất toi một buổi học ,chắc tối nay tao phải về sớm quá.

– Siêng học dữ . Nhưng mày, làm mặt một chút đi chứ.

– Thôi khỏi.

Diệp thuý nhún vai :

– Tao không biết mày là bà già hay con nít nữa . Lớn rồi mà chẳng biết diện gì cả. Sau này bảo đảm mày sẽ hối hận.

– Hối hận gì ?

– Là không biết tận dụng tuổi trẻ chứ cái gì . Bộ mày không sợ anh

Duy chê sao ?

Thục phương liếc nhìn vào gương rồi thở dài :

– Tao không có thời giờ để nghiên cứu thời trang như mày . Để mai một đi

làm rồi tính sau.

– Hừ , chứ không phải mày biết mình đẹp rồi nên không cần viện trợ son phấn sao ?

– Vớ vẩn.

Thục Phương nguyền Diệp Thuý một cái không trả lời. Không phải đây là lần đầu tiên con nhỏ nói câu này . Và cô luôn trả lời cái kiểu như thế . Cô với Diệp Thuý là hai thái cực đối lập nhau . Diệp Thuý lúc nào cũng thích xí xọn , mê chạy theo moden . Còn cô chỉ biết mặc những thứ mẹ hoặc chị mua cho . Ngoài ra không quan tâm gì hơn chuyện học và tình yêu của mình . Đôi lúc nghe Diệp Thuý chê cô khờ, cô có thoáng lo lắng chút ít. Rồi thôi . Điện giật trời như nó cô thấy sao vất vả quá.

Cả hai đi xuống đường . Phú Thạnh và Vũ Duy đang chờ trong xe . Thục Phương hơi ngạc nhiên khi thấy hai người . Lúc sáng nghe Vũ Duy nói cô cứ tưởng bạn anh Thạnh đông lắm . Rõ ràng là anh ta muốn có cơ hội tiếp xúc với nhỏ Thuý.

Diệp Thuý đẩy Thục Phương ngồi bên cạnh Vũ Duy và kín đáo mở xắc tay nhìn vào gương . Thục Phương không khỏi phì c ười vì vẻ cẩn thận của nó . Và quay qua nhìn Vũ Duy . Anh đang ngửa ng ười vào nệm mắt nhắm lại có vẻ mệt mỏi . Thục Phương thoáng nghe mùi rượu , cô hỏi nhỏ :

– Bộ anh say hả.

Vũ Duy mở mắt ra.

– Ủ, lúc trưa anh đi công chuyện , sau đó bị kéo đi uống bia , anh hơi nặng đầu tí.

– Vậy là anh mới về nhà ?

– Ủ.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương . Và lại nhắm mắt . Thục Phương rất muốn xoa trán cho anh . Nhưng không dám ,cô không quên trong xe còn có anh Thạnh và Thuý . Nếu một mình thì cô không sợ gì cả.

Cô nói nhỏ hơn :

–

– Anh mệt như vậy sao không ở nhà , đi suốt ngày rồi lại đi đến khuya chịu sao nổi.

Vũ Duy hơi cười :

– Không sao , anh quen rồi ..

– Nhưng... mình đi đâu vậy ?

Vũ Duy lắc đầu :

– Anh không biết , nó muốn đưa đi đâu thì đi.

Phía trước , Phú Thạnh chột lên tiếng :

– Đến "sao xanh " chứ Duy ?

Vũ Duy hơi ngóc đầu lên :

– OK

"Sao xanh " là ở đâu nhỉ ? " -Thục Phương tò mò hỏi nhỏ -Đó là đâu vậy Thúy ?

– Vũ trường , mấy ông này hay tới đó lắm.

– Nhưng tao đâu có biết nhảy.

– Không biết thì ngồi nhìn.

Thục Phương ngồi im , thờ dài . Cô có biết nhảy nhót gì đâu mà vào đó .

Không khéo thiên hạ lại cười vì vẻ ngờ ngạc nhiên của mình . Cô muốn về cho rồi .Nhưng chưa đến mà đòi về thì chẳng khác nào làm mất cuộc vui của mọi người . Ngồi im một lát cô lại nghiêng đầu qua Diệp Thuý :

– Mà có biết nhảy không ?

– Biết chút ít . Lần đó tao đi học nhảy , bị anh Duy quạt cho trận . Anh không thích cho tao chơi kiểu đó . Không hiểu sao tối nay anh dễ chịu quá vậy.

Thì ra từ giờ Vũ Duy hay đi với bạn bè như vậy . Vậy mà cô không biết gì cả . Cô không hình dung được thế giới muôn vẻ của anh . Mà thật ra cũng không có dịp để biết hoặc hình dung . Giao tiếp duy nhất của cô là dự sinh nhật bạn bè và đi nghỉ mát với gia đình . Cô cứ nghĩ mọi người ai cũng vậy . Tự nhiên cô quay lại nhìn Vũ Duy , nghi ngờ . Đến đó thì anh nhảy với ai ? Thục Phương phải khóc lên vì tức mà không dám hỏi . Cô có cảm giác mình bị giấu giếm . Tại sao từ đó giờ nhỏ Thuý không kể với cô mấy chuyện này chứ.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 4

Xe chọt rẽ vào một khoảng sân rộng . Thục Phương bước ra , tò mò nhìn về phía vũ trường . Nhưng cô không thấy gì bên trong vì cửa kính tối đen . Vũ Duy đứng tựa vào xe , lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo . Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, anh mỉm cười : – Không thích chỗ này à ? – Anh hay đến đây lắm hả ? Vũ Duy trả lời bằng một cái gật đầu . Thục Phương buột miệng : – Anh cấm nhỏ Thuý học nhảy , sao anh không cấm anh ? Vũ Duy khẽ nhún vai : – Tính nó đua đòi quá , đi chơi như vậy anh không yên tâm. – Thế còn anh ? – Anh là con trai , không có gì phải lo sợ. Thục Phương nhìn anh một cách bất mãn . Nhưng không dám phản đối . Bắt em gái nề nếp hiền lành . Còn mình thì tự cho phép mình đi chơi nhăng nhít . Anh đúng là độc tài . Vậy mà nhỏ Thuý cũng ngoan ngoãn nghe theo . Nếu là cô , chắc chắn cô sẽ bắt anh làm gương mẫu cô mới chịu nghe . Nhỏ Thuý đúng là đồ ngốc. Cô đi theo mọi người vào cửa . Đập vào mắt cô là một thế giới khác hẳn, ánh đèn màu và tiếng nhạc vui nhộn làm Thục Phương có cảm tưởng mình thật lạc lõng . Và khó hoà nhập với môi trường này . Dĩ nhiên là vui , nhưng cô không thích chút nào Cô ngồi xuống cạnh Diệp Thuý . Quay đầu ra sân nhảy . Diệp Thuý nhịp nhịp tay lên bàn một cách vui vẻ . Cô quay lại nhìn cô nàng rồi huýt tay nó – Thích thì ra nhảy đi. – Từ từ , làm gì dữ vậy ? Thục Phương khẽ liếc nhìn Vũ Duy , anh có vẻ thoải mái đến mức làm cô tức mình . Anh dựa người vào ghế ,những ngón tay vô tình nhịp trên bàn . Không có vẻ gì là mệt mỏi cả . Cả Phú Thạnh cũng có vẻ thoải mái tương tự như thế . Cặp mắt anh nhìn hai cô gái đang đi về phía bàn làm Phương cũng tò mò nhìn theo . Cả hai kéo ghế ngồi xuống thật tự nhiên . Và chỉ cười với Thục Phương một cái . Rồi quay qua Vũ Duy : – Lâu ghê anh Duy mới tới đây . Bộ có chỗ nào khác rồi phải không ? Thục Phương quay qua nhìn Vũ Duy, anh cười thân mật với cô gái nọ : – Lúc trước anh bận công chuyện . Còn em , lúc này thế nào ? Có gì thay đổi không ? – Vẫn như vậy. Cô ta liếc nhìn Thục Phương , rồi lại cười : – Anh Duy có bạn gái rồi ? Bạn anh đó hả hay là người yêu ? Vũ Duy không trả lời , chỉ đẩy ly nước về phía cô ta : – Mời em. – Dạ thôi , em phải tiếp khách đây, anh ở chơi nhé. Cô đứng dậy . Nhưng Vũ Duy kéo tay cô ta lại : – Nhảy với anh bản này đi. Thục Phương sững sờ nhìn Vũ Duy . Anh nắm tay cô vũ nữ hòa vào các cặp khác giữa sàn nhảy . Cô căn môi nhìn xuống ly nước ,không tin Vũ Duy bỏ mình ngồi lẻ loi như vậy . Phú Thạnh và Diệp Thuý cũng đã đứng dậy từ lúc nào . Cô đưa mắt tìm kiếm

. Nhưng chỉ thấy thoáng qua bóng dáng cô nàng giữa đám người vui vẻ kia. Thục Phương chống cằm nhìn xuống bàn . Thất vọng và buồn chán . Nhưng hột hăng nhất là việc Vũ Duy mê chơi đến nỗi bỏ mặc cô ngồi một mình vô tình đến thế là cùng . Cô nâng ly nước lên môi, và cứ để tư thế đó quan sát mọi người trong phòng . Hình như chỉ có cô là ngồi một mình . Vừa lác lỏng vừa lỏ bịch . Nếu biết bây giờ bị bỏ rơi như vậy , lúc này cô đã từ chối đến đây rồi. Thục Phương nhìn đồng hồ . Bây giờ đã hơn nửa tiếng mà không ai trở lại với cô . Phú Thanh và Diệp Thuý thì cô không quan tâm lắm . Nhưng còn Vũ Duy ..rõ ràng là anh không hề đếm xỉa đến cô , không biết cô buồn hay vui ra sao , có ngồi lại chờ cũng là vô ích. Cô đứng dậy, lặng lẽ bỏ về một mình. Về phòng . Thục. Phương mở tập ra xem lại bài. Nhưng cố gắng cũng vô ích . Cô cứ cắn cây viết và nhìn mãi qua khung cửa sổ bên kia . Đèn vẫn còn tắt chứng tỏ Vũ Duy chưa về . Cô bậm môi gạch lung tung đến rách mấy trang giấy trắng . Vậy mà cũng không hết tức . Chịu hết nổi , cô vùng vằng đứng dậy , đến cửa sổ đứng khóc tằm tức. Đến khuya Vũ Duy mới về . Vừa thấy ánh đèn lên phía bên kia, Thục Phương đã hấp tấp chạy đến bấm số máy của anh . Vừa nghe tiếng anh, cô nói một cách âm ức : – Đến giờ anh mới về đó hả , anh đối xử với em như vậy đó phải không ? Giọng Vũ Duy bình thản : – Em về lúc nào vậy ? – Lâu lắm rồi, hơn hai tiếng đồng hồ, anh bảo em đi chơi rồi bỏ mặc em như vậy đó hả ? – Sao tự nhiên em bỏ về vậy ? – Chứ ngồi mình thì em ở lại làm gì. Tiếng Vũ Duy cười nhỏ trong máy . Giọng cười làm Thục Phương càng tức dữ hơn . Cô hét lên một tiếng nhỏ : – Anh còn cười nữa hả ? – Chuyện như vậy không đáng khóc. – Em không có đùa với anh . Anh quá đáng lắm. – Khuya rồi Phương , đừng la lớn như vậy. Giọng Thục Phương nhỏ hơn, nhưng vẫn còn tức tưởi : – Anh coi thường em lắm phải không , tại vì em đeo bám anh quá . Được rồi, nếu vậy thì em sẽ không làm phiền anh nữa, không thèm nhìn mặt anh nữa. – Thôi được rồi, chuyện gì để mai nói, được không ? – Không , anh phải giải thích với em, tại sao anh làm như vậy. Giọng Vũ Duy đầy bực mình : – Khuya rồi, anh mệt lắm , đừng làm phiền anh nữa. Và anh gác máy . Thục Phương đứng sững nhìn trần trần một chỗ . Không tin cách đối xử thẳng thừng như vậy . Trong khi lẽ ra anh phải gọi điện cho cô để hỏi han xin lỗi . Anh quá đáng lắm. Đèn bên kia đã tắt . Nhưng Thục Phương vẫn không muốn ngủ , cũng không thể ngồi vào bàn học bài . Cô cứ đứng bên cửa sổ khóc thút thít đến khuya . Nếu biết kết quả của những tháng chờ đợi là như bây giờ, thì lúc trước cô không thèm nghĩ đến anh làm gì. Hôm sau khi cả nhà đã ngủ trưa , Thục Phương rời khỏi phòng , đi qua nhà Vũ Duy . Trong nhà vắng lặng không ai , ngoài anh làm vườn đang rửa chậu kiềng trước phòng khách . Thục Phương không đi tìm Diệp Thuý , mà đến thẳng phòng Vũ Duy gõ cửa một cách nôn nóng. Khá lâu anh mới mở cửa . Thục Phương đứng yên một

chỗ, nhìn anh với nét mặt giận hờn, Vũ Duy khoát tay : – Em vô đi. Anh đi về phía tủ mặc áo vào . Rồi đến ngồi đối diện với cô : – Sao trưa không ngủ ? – Em không muốn ngủ. – Và qua đây để gây hấn với anh ? – Thế anh thấy không cần giải thích với em sao ? – Giải thích chuyện gì ? Thục Phương vung tay lên , hấp tấp : – Chuyện hôm qua chứ chuyện gì , suốt đêm em không ngủ được sáng nay vô lớp cũng không học được, anh quá đáng vừa vừa thôi. Vũ Duy nhìn cô một cái : – Chuyện nhỏ mà em nháo nhác như vậy sao ? Anh không hiểu nổi đó Phương. – Thế chuyện gì mới lớn , nếu em bỏ mặc anh như vậy , anh có tức không ? Vũ Duy đứng dậy, có vẻ không muốn bị làm phiền : – Nếu em không thích đi chơi như vậy , thì mai mốt anh không rủ nữa . Anh không thích phải chăm bẵm bên em khi xung quanh anh có nhiều cái khác đáng quan tâm hơn. – Nhưng anh không nên bỏ mặc em như vậy ? – Em vẫn có thể làm cái gì đó theo ý em, anh đâu có cấm. – Có nghĩa là em không là gì với anh cả, chỉ là con số không đối với anh ? Vũ Duy hơi suy nghĩ một chút , rồi nói thẳng thắn : – Anh nói để em nhớ điều này, là anh không thích bị ràng buộc , không thích vướng víu với bất cứ ai , anh là người tự do và sẽ giữ như vậy mãi . Sự trói buộc của em sẽ làm anh khó chịu , em hiểu không ? Thục Phương gục đầu nhìn xuống nền gạch cảm thấy bẽ bàng vô cùng . Vũ Duy đã phủ nhận tình cảm của cô rồi, cô mè nheo để làm gì nữa , chỉ càng thêm lỗ bịch . Nhưng cô không thể không giận . Không thể chỉ thụ động nhận chịu cách đối xử nhạt nhẽo đó . Cô phản ứng một cách hấp tấp : – Nếu anh đã coi thường em như vậy ,thì em không việc gì phải bám lấy anh nữa. Nói xong cô đến đứng trước gương , lần tay lên cổ tháo sợi giây chuyện, đặt lên bàn : – Em không còn quý cái gì anh tặng nữa . Trả anh đây. Vũ Duy nhìn cử chỉ của cô bằng cái nhìn thản nhiên, hơi chút giễu cợt . Cái nhìn làm Thục Phương thấy mình quá con nít . Nhưng không muốn làm gì để sửa đổi nữa, cô mím môi : – Em về, anh cứ yên tâm đi , em không tìm anh nữa đâu. Cô bỏ ra cửa, và đi một mạch về nhà . Cô không lên phòng để tiếp tục khóc . Mà ngồi xuống băng đá sát bờ tường , gục mặt trên thành xi măng , bất động . Cảm giác bị phủ nhận làm cô buồn thấm thía . Đến giờ cô cũng còn bàng hoàng vì thái độ dừng dưng của Vũ Duy . Cô có cảm giác anh tự cắt đứt một hàng rào qui định rạch ngôi tình cảm giữa hai người . Một thái độ dứt khoát chứ không lấp lửng . Có lẽ anh thấy sự thân thiết trước đây là không tiện nữa. Thục Phương không biết được Vũ Duy đã thay đổi hay là trước đây anh chưa từng nghĩ đến cô . Nhưng dù anh có nghĩ thế nào thì lời tuyên bố ấy vẫn làm cô đau lòng không ít . Để tỏ cho Vũ Duy thấy mình tự trọng, mấy ngày liền cô ráng không qua nhà anh, cũng không tìm Diệp Thúy . Cô hy vọng Vũ Duy sẽ hối hận, sẽ thấy buồn khi nhận ra sự vắng mặt của cô, và sẽ chủ động tìm để giải hoà, cho nên dù rất nhớ, cô cũng cố gắng không tìm cách gặp, dù là gọi điện. Nhưng Thục Phương

không chờ nổi đến một tuần . Vì mặc kệ sự vắng bóng của cô, Vũ Duy cũng không thấy lạ lùng hay thắc mắc . Chờ đợi một lời xin lỗi hình như cũng là chuyện viễn tưởng . Thục Phương cuối cùng cũng hiểu ra, và điều đó làm cô hoảng sợ hơn là nổi giận. Tối nay sinh nhật Diệp Thúy . Suốt buổi chiều Thục Phương ở phòng cô nàng chuẩn bị . Diệp Thúy không biết chuyện cô giận Vũ Duy, nên cô cũng không cần giải thích . Cả hai đang tháo bớt lớp ren trên ngực áo cho Diệp Thúy, chiếc áo mà tối nay cô sẽ mặc, vì nó rườm rà quá . Diệp Thúy vừa tần mẩn cắt chỉ, vừa nói với vẻ mơ mộng: – Anh Thanh bảo tối nay sẽ nói với tao một chuyện quan trọng, theo mầy thì đó là chuyện gì ? Thục Phương trả lời một cách nhạy cảm: – Tỏ tình. – Mày cũng đoán vậy hả ? – Còn mầy ? – Thì cũng vậy đó . Nhưng không dám chắc, rủi không phải thì quê lắm. Thục Phương nhìn Diệp Thúy một cái lạ lùng . Bình thường con nhỏ xem trời bằng vung, sao bây giờ lại thiếu tự tin với anh Thanh đến thế . Rõ ràng là nó rất yêu anh ta . Tự nhiên Thục Phương thờ dài .Không phải chỉ có Diệp Thúy mà cả anh Thanh cũng thế, cũng hiền hơn khi ở bên nó, chứ không phớt tỉnh như Vũ Duy khi ở bên cô . Hình như khi yêu nhau, người ta trở nên dịu dàng với nhau hơn . Vũ Duy không yêu cô nên mới ngang ngang như thế chỉ có cô là quỳ lụy mà thôi. Không nhận ra cái thờ dài của cô, Diệp Thúy nói như vô tình: – Hôm thứ năm anh Thanh có rủ anh tao đến đó nhảy, chỗ lần trước mình tới đấy, nhớ không? – Nhớ, sao? – Có anh Duy đi nữa, tao định rủ mầy, nhưng anh không cho bảo là để mầy học . Hôm đó vui lắm tao uống bia rồi nhảy đến khuya mới về . Tao phát hiện nhảy với người yêu thú vị vô cùng . Nó làm mình gần gũi nhau hơn . Chắc..... cảm giác khó tả lắm. – Anh Duy để mầy tự do à ? Diệp Thúy cười rung động: – Mày biết anh nói gì với anh Thanh không . Anh bảo giao em gái tao cho mầy, liệu mà quản lý nó, anh Thanh kể lại với tao đấy. – Vậy là đúng ý mầy rồi, tha hồ đi chơi, tha hồ nhảy nhót tùy thích. – Mai một đi làm rồi, mầy cũng sẽ quậy như tao thôi . Thấy mầy còn tối ngày ôm sách vở, tao chán giùm mầy quá. Thục Phương cười lặng lẽ . Thật ra có lúc cô cũng muốn sống ồn ào vui vẻ như Diệp Thúy, nhưng không có điều kiện . Cô mà đi chơi như nó thì rớt tốt nghiệp te tua . Rồi Vũ Duy sẽ cười vào mũi . Cô ghét như vậy lắm. Diệp Thúy hình như đang quá hào hứng, cô kể một cách vô tình : – Hôm đó có mấy nhỏ vũ nữ mới tuyển, không biết tụi nó kiếm ở đâu ra mấy kiểu đồ đẹp hết ý, tao tìm ở mấy shop mà tìm không được kiểu nào như vậy, tụi nó chơi phong cách hay lắm. "Bây giờ bày đặt bắt trước cách ăn mặc của vũ nữ nữa, nhỏ này đua đòi quá mức thật" Thục Phương nghĩ thầm . Cô nhăn mặt: – Nghề nghiệp của họ bắt buộc phải ăn mặc như vậy , mầy làm giống họ không được đâu, mầy ở môi trường khác mà. – Môi trường gì ? Đã là model thì tao không để ý mấy chuyện đó . Hôm đó có một con nhỏ đẹp hết ý . Mày biết nó bảo thế nào không, chơi toàn đồ

xịn không né . Thấy hết không chừa thứ gì, công nhận quá trời bạo, nhưng đẹp lắm . Ảnh giữ nó cả buổi, con nhỏ cũng chịu đeo ảnh lắm, ai mời nó cũng từ chối, chịu chơi thật. Thục Phương buông chiếc áo, ngược lên nhìn Diệp Thúy . Hiểu mình đã lỡ lời, cô nàng lập tức đính chính: – Nhảy thôi mà, thì ảnh thấy nó nhảy đẹp ảnh mới thích, thích tài hơn, đâu phải thích nó. – Từ thích đến quen đâu có gì là xa . Thục Phương thần thờ. – Tầm bậy, không có đâu . Anh Duy không thích hợp với mấy nhỏ đó đâu. – Tao thấy ảnh thích hợp với tất cả những cô gái có bề ngoài hào nhoáng, chuyện đó đã xảy ra rồi, mà có nhớ lần đó không ? Bây giờ là đến vũ nữ . Mai một sẽ còn đến ai nữa. – Tầm bậy, thích chút xíu rồi thôi chớ bộ. – Hồi trước ảnh cũng đã bồ bịch với chị Yên, chị ấy là diễn viên múa, mà nhớ không? Diệp Thúy cau mặt cố nhớ, rồi phì cười: – Công nhận nhỏ này nhớ dai ghê, chuyện xa tít cũng ráng nhớ . Nhưng lúc đó tụi mình còn nhỏ, anh Duy xem mà như con nít . Bây giờ khác rồi mà. Thục Phương làm tỉnh, nói với Diệp Thúy thì có ích gì . Chẳng lẽ bắt con nhỏ phải khẳng định là Vũ Duy chỉ thích cô . Như vậy vừa con nít vừa lộ bịch . Cô lắc đầu: – Thôi đừng nói chuyện đó, tao nói thế chớ không nghĩ gì đâu. – Thật hả ? – Thật mà. Diệp Thúy tin ngay và không để ý chuyện đó nữa . Cô đứng lên, loay hoay thử áo . Thục Phương đứng nhìn và phê bình . Nhưng tâm trí cô lại nghĩ ngược lại chuyện Diệp Thúy đã nói . Một nỗi buồn làm cô nhói cả tim . Trong lúc cô khổ sở vì giận thì Vũ Duy tỉnh bơ đi chơi thậm chí đi thích người khác . Nếu cứ đến đó hoài thì anh sẽ ra sao đây . Tự nhiên cô thấy hoảng sợ với ý nghĩ đó. Suốt buổi tối, Thục Phương cứ mang tâm trạng nao núng, xao xuyến khó tả . Gặp bạn bè Diệp Thúy toàn người cô không quen . Cô dự sinh nhật mà như dự đám ma . Chỉ khác là nhìn những người cùng trang lứa với mình cười vui vẻ, chứ không phải khóc . Mà không chừng nhìn người ta khóc còn dễ chịu hơn vì mình có thể buồn thoải mái . Đứng này phải ráng cười trong lúc mình muốn khóc . Đúng là cực hình. Vũ Duy ngồi cạnh cô nhưng có vẻ chú ý đến bàn ăn hơn là để ý về mặt âm nhạc của cô . Thục Phương miễn cưỡng nhắm nháp muống xúp . Thỉnh thoảng quay lại nhìn bên cạnh . Rồi cô buột miệng: – Anh đói lắm hả ? Vũ Duy gật đầu thần nhiên: – Từ trưa giờ anh chưa ăn gì cả. – Anh làm gì mà không ăn ? – Bận đi công chuyện. Thục Phương làm tỉnh . Thái độ của Vũ Duy chứng tỏ anh không bận tâm, cũng không nhớ sự căng thẳng của hai người . Giá mà anh giận lại cô, có lẽ dễ chịu hơn, vì như thế chứng tỏ anh cũng có quan tâm . Cô không nhìn Vũ Duy nữa và cứ tự hỏi mình phải làm thế nào, chứ như thế này cô chịu không nổi. Khi mọi người rời bàn ăn, Vũ Duy thần nhiên đi lên phòng . Không nói với Thục Phương câu nào . Cô nhìn theo dáng anh trên cầu thang . Rồi nhìn quanh . Mọi người tụ tập bên bàn Diệp Thúy . Thúy và Phú Thạnh cứ quần quít nhau, không ai để ý đến cô . Thục Phương bỏ ly nước xuống bàn, lặng lẽ đi

lên lầu. Cô gõ nhẹ cửa phòng . Bên trong tiếng Vũ Duy vọng ra: – Vào đi. Thục Phương nhẹ nhàng lách mình qua cửa . Vũ Duy đang nằm dài trên giường, có vẻ quá mệt . Thấy cô, anh cũng không hề ngồi lên: – Chuyện gì nữa vậy, sao em không ở dưới chơi ? – Sao anh bỏ lên đây vậy ? – Anh mệt. Thấy Thục Phương đến đứng ở bên cửa sổ im lặng nhìn xuống sân . Thỉnh thoảng cô quay lại nhìn Vũ Duy . Anh nhắm mắt như ngủ . Cử chỉ bất lịch sự ấy không làm cô tự ái nữa . Mà chỉ là sự buồn bã và thờ ơ . Cô hỏi khẽ: – Anh mệt lắm hả ? – Ừ. – Em có thể nói chuyện với anh không, nói chút thôi, không nhiều đâu. – Nói đi. – Em muốn biết mấy hôm nay anh nghĩ gì về em. – Không nghĩ gì cả. – Anh có biết là cả tuần nay em khổ sở ra sao không, thậm chí học cũng không được, lúc nào cũng nghĩ cách đối xử của anh, em đã làm gì để anh coi thường em như vậy. Vũ Duy mở mắt, có vẻ bị phiền nhiễu . Giọng anh hơi ngang: – Anh luôn tự hỏi tại sao em hay rắc rối như vậy, và em cứ lôi kéo anh vào những chuyện không đáng . Xin lỗi nghen Thục Phương, anh không phải là đối tượng của em đâu. Giọng Thục Phương hơi run, hình như cô bị hoảng vì câu nói đó : – Nhưng em yêu anh, chính vì em quá quan tâm nên em không chịu nổi sự lạnh nhạt của anh. – Em thể hiện sự quan tâm kiểu đó chỉ làm anh thấy phiền thôi . Nếu muốn anh vui vẻ, thì em hãy bỏ tính rắc rối đó đi . Đừng làm mất tự do của anh. Thục Phương cúi đầu nói nhỏ xiu: – Vâng, em biết, em xin lỗi lần trước đã làm phiền anh. Vũ Duy khoát tay: – Bỏ chuyện đó đi . Sao em không ở dưới chơi với Diệp Thúy, bạn bè không vui hơn sao. – Em không thích bạn bè, nếu không có anh. Vũ Duy cười khẽ: – Sống khép mình như vậy sẽ buồn lắm, em với nhỏ Thúy cộng lại chia đôi là vừa. Thục Phương không trả lời . Cô nhìn đăm đăm phía tường như suy nghĩ . Rồi ngẩng đầu lên, ngập ngừng: – Nếu được anh có thể cho em xin lại sợi dây chuyền đó không, em quý nó lắm. Nói xong cô gương ngáp ngó chỗ khác . Vũ Duy cười một cái . Rồi ngồi lên mở hộc tủ trên đầu giường lấy sợi dây . Anh đặt nó trên bàn . Thục Phương bước tới cầm lên, mân mê nó trên tay . Cử chỉ của cô làm Vũ Duy thấy tội nghiệp . Anh bước xuống đi đến trước mặt cô: – Hy vọng em sẽ không trả anh lần thứ hai nữa. – Không bao giờ đâu, em hứa như vậy, và không để anh bức mình vì em đâu. Vũ Duy kéo mặt cô quay lại, hôn phớt lên mặt cô . Thục Phương run lên, chờ đợi cái hôn tỏ tình mà cô thường ao ước . Nhưng anh chỉ vỗ nhẹ vai cô như dỗ một đứa trẻ mà mình muốn đuổi với sự tội nghiệp, anh nói thật ngọt ngào: – Em xuống với Diệp Thúy đi nhé, anh mệt quá . Ngày mai anh sẽ đưa em đi chơi . Còn bây giờ anh phải ngủ đây. Thục Phương dạ nhỏ đầy thất vọng . Nhưng không dám phật ý Vũ Duy . Cô chậm chạp rời khỏi phòng anh . Đi xuống phòng khách . Diệp Thúy đã mở nhạc . Vài cặp đang nhảy biểu diễn . Những người khác không biết nhảy

thì vỗ tay khuyến khích . Hình như vậy mà lại vui hơn . Thục Phương đứng nhìn đám đông nhộn nhịp ấy một lát . Rồi lẳng lặng đi về.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 5

Buổi tiệc mừng Thục Phương nhận bằng tốt nghiệp không đông người, ngoài gia đình ông Tùng và những người trong nhà cô, Thục Phương không mời bạn bè cô vì bà Thục muốn tạo không khí ấm cúng giữa hai gia đình. Đối với Thục Phương, đây là một ngày vui sướng và hãnh diện nhất vì cô đã không rớt tốt nghiệp dù cô luôn lao đao lận đận vì Vũ Duy. Cô sợ bị anh cười hơn là sợ buồn nếu phải bị rớt.

Buổi tối mọi người tập trung trong phòng ăn. Chỉ thiếu có Vũ Duy. Thục Phương buồn hiu. Cô ngồi bên Diệp Thúy mà mắt cứ nôn nao liếc về phía cửa.

Bà Thục đề nghị chờ Vũ Duy. Nhưng ông Tùng đã khoát tay:

– Đừng chờ nữa chị, lát nữa nó sẽ qua ạ.

Ông quay qua bà Tùng:

– Bà có biết nó đi đâu không?

– Lúc chiều nó ở bệnh viện về một lát rồi đi, hình như bạn nó gọi thì phải.

– Thằng này, bộ nó không biết buổi tiệc này sao, phiền quá.

Bà Thục nói đỡ:

– Còn sớm mà anh, chờ nó thêm một lát cũng không sao, có mặt đông đủ cho vui mà.

Thục Phương thì thảo:

– Mà có biết anh Duy đi đâu không?

– Không biết, anh này vô duyên dễ sợ, biết có tiệc mà cũng đi, đi đâu thế không biết. Hay đừng chờ đi Phương

– Không biết nữa, tùy mẹ tao thôi.

Rồi cô không nói nữa. Cô thấy buồn thật và có cảm giác Vũ Duy rất thờ ơ đối với ngày của cô. Một này quan trọng không kém so với lấy chồng. Vì nó là bước ngoặt lớn đối với tương lai. Cô nhớ mấy năm trước khi Vũ Duy tốt nghiệp cô đã chuẩn bị quà cho anh trong mấy ngày trời. Đến phiên cô thì anh lại vô tâm như vậy. Vũ Duy bắt công lắm.

Đến giữa buổi tiệc anh mới về. Thục Phương nhìn anh. Sự giận hờn lập tức biến mất. Cô cụp mắt ngó xuống bàn cố giấu vẻ vui sướng. Vũ Duy không đợi ông Tùng lên tiếng trách móc, đã nói ngay:

– Xin lỗi cả nhà. Con lỡ hẹn với người bạn, phải bỏ về giữa chừng. Gặp bị kẹt xe nên trễ.

Ông Tùng cau mặt :

– Bạn bè gì không đợi lúc khác được sao. Thục Phương nó chờ con này giờ đó.

Thục Phương vội chống chế:

– Dạ, con đâu có chờ, con biết anh Duy bận công chuyện mà.

Vũ Duy kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Và đưa hộp quà ra:

– Mừng ngày quan trọng của em.

Thục Phương cười hân hoan:

– Cảm ơn anh.

Cử chỉ của Vũ Duy không lọt khỏi cặp mắt quan sát của mọi người. Nhất là Diệp Thúy. Cô lạnh nhạt:

– Quà gì mà hộp nhỏ quá vậy anh Duy, chứng tỏ nó là nữ trang. Anh chuyên môn tặng nữ trang cho nhỏ Phương, mở ra đi Phương.

Bà Tùng rầy:

– Đừng có tò mò, Thúy.

Nhưng Diệp Thúy bướng bỉnh:

– Quà gì thì phải mở chứ xem nó có quan trọng không.

Vừa nói cô vừa thò tay định lấy chiếc hộp nhưng Vũ Duy ngăn lại:

– Để anh.

Nói rồi anh mở hộp ra và lấy chiếc nhẫn, Diệp Thúy kêu lên:

– Ý, đẹp quá.

Vũ Duy quay qua Thục Phương:

– Em đưa tay cho anh.

Thục Phương hơi mắc cỡ. Nhưng cô cũng chìa tay ra cho anh lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Mọi người mỉm cười vì hành động của Vũ Duy. Và sẵn sàng bỏ qua cho anh cái tội về trễ. Diệp Thúy cười rúc rích:

– Giống nhẫn cưới ghê. Sẵn tối nay hai người làm lễ đính hôn luôn đi, em chứng cho.

Bà Tùng lại lên tiếng:

– Con nói bậy bạ gì vậy Thúy. Có mặt bác Thục mà nói năn lung tung qua nghe chưa.

Bà Thục mỉm cười dễ dãi, Thục Ly nheo mắt ủng hộ Diệp Thúy rồi quay qua bà Tùng:

– Bác đừng có rầy Diệp Thúy con cũng thấy vậy đó. Duy nó ga lăng quá chừng luôn. Chả bù với anh Quang đợi gởi ý mới chịu tặng.

Cô quay qua háy Viễn Quang một cái, nhưng anh chỉ cười hiền lành. Không biết cách trả lời những câu đùa hay châm chích. Anh thuộc người hiền nhất trong số những người hiền. Đến nỗi có lúc Thục Phương ao ước Vũ Duy hiền bằng nửa như vậy. Những người như thế này rất chung thủy. Cô nghĩ vậy bằng chứ là anh ấy chả yêu ai ngoài chị Ly.

Ông Tùng chợt lên tiếng:

– Thục Phương nghĩ một thời gian cho thoải mái. Rồi sau đó đến bệnh viện bác làm. Bác dành sẵn cho con một chỗ rồi. Con sẽ làm cùng khoa với thằng Duy.

Thục Phương rút rè:

– Dạ con đến làm liền cũng được ạ.

Bà Tùng dịu dàng:

– Đâu cần gấp vậy con. Mấy năm học cực quá rồi, ở nhà chơi vài tháng cho thoải mái, đâu có gấp.

Bà Thục xen vào:

– Anh chỉ chịu nó quá, sợ nó đâm ra lười đấy. Ra trường thì phải làm việc liền chứ.

Diệp Thúy lại lau chau:

– Mẹ không biết gì hết đi làm mới vui, chứ ở nhà chán lắm. Với lại nhỏ Phương nó bảo bao giờ đi làm nó sẽ quây với bạn bè mà.

Thục Phương ngó người nhìn theo Diệp Thúy không biết trả lời thế nào. Cô liếc nhìn mẹ, rồi buột miệng:

– Con đâu có nói như vậy.

– Có, có mà mà đã từng bảo học chán, bà thích đi chơi, thích bay nhảy như anh Duy vậy đó.

– Đâu có, không có mà.

Bà Tùng cười dễ dãi:

– Thục PHương thì nên đi chơi một chút. Con hiền quá là thiệt thòi đấy.

Diệp Thúy nắm tay Thục Phương một cái rồi liếng thoảng:

– Nhỏ Phương mà chịu đi chơi một cái là có khối người theo, chừng đó tha hồ mà chọn lựa.

– Nói bậy.

Diệp Thúy nói nhỏ:

– Tao nói như vậy là cảnh cáo ông Duy đấy, hiểu chưa và làm ơn im cái miệng lại giùm đi.

Thục Phương chưa kịp trả lời thì nghe tín hiệu điện thoại, cô ngó quanh tìm.

Vũ Duy mờ máy nói chuyện với ai đó, giọng thật nhỏ. Mọi người trong bàn im lặng nhìn anh. Anh cất máy rồi nói với vẻ hấp tấp :

– Con phải đi ngay bây giờ, xin lỗi bác Thục.

Và trước cái nhìn thất vọng của Thục Phương anh đứng dậy cười với cô:

– Anh xin lỗi nghe Phương.

Thục Phương dạ nhỏ một tiếng, khuôn mặt là cả một mùa thu. Cô nhìn Vũ Duy đi ra cửa, rồi quay lại cúi mặt nhìn xuống ly nước của mình. Cử chỉ của cô không qua được mắt ai. Diệp Thúy nhìn cô bằng một cách tội nghiệp.

Ông Tùng lên tiếng giọng tỏ vẻ bất bình:

– Nó đi đâu mà đi suốt vậy? tối nay mà nó ngưng bạn bè một bữa không

được sao, bà phải nói chuyện với nó đi đấy.

Bà Thục hoà nhã:

– Không nên bó buộc với nó quá anh à, với lại bên đây với bên đó quen thuộc quá rồi, nó cần phải đến với bạn bè hơn chứ.

Mọi người tự nhiên im lặng, Vũ Duy bỏ đi cuốn theo cả không khí vui vẻ nơi đây. Thật ra không ai quan tâm đến anh nhiều. Nhưng nhân vật chính của buổi tiệc buồn hiu làm ai cũng thấy xốn xang. Nhất là bà Thục, cách yêu yếu đuối của Phương, làm bà không biết làm cách nào để giúp cô. Ai cũng thấy Vũ Duy không yêu cô. Nhưng không nỡ nói ra điều đó. Bà biết gia đình ông Tùng rất thương Thục Phương, nhưng điều đó đâu có giúp con gái bà hạnh phúc.

Nhưng Thục Phương mới là người có tâm trạng ảm đạm nhất. Mặc dù đã cố gắng cô vẫn không cười nổi. Cô yếu đuối đến mức đặt tất cả tình cảm và nghị lực của mình vào Vũ Duy. Cho nên thái độ nhiệt tình nửa vờ của anh làm cô buồn đến mức không thiết đến ngày vui của mình nữa.

Thế là kết thúc tiệc trong không khí chằng lầy gì làm vui vẻ. Mọi người ra về khá sớm. Thục Phương đóng cửa phòng ngồi một mình bên cửa sổ nhìn qua khung cửa sổ bên kia, chờ một ánh đèn để biết Vũ Duy đã về. Bất giác cô đặt tay lên sợi dây trên cổ, nhưng lại bỏ xuống. Cô không làm nổi cái việc khẳng khái là trả lại cho anh. Không dám giận như đã một lần giận. Cô chấp nhận tất cả để đổi lấy sự vui vẻ mà anh dành cho.

Một tuần sau Thục Phương đến bệnh viện nhận việc. Buổi sáng cô đi theo Vũ Duy. Anh giới thiệu cô với mọi người trong khoa. Lập tức cô nhận được những ánh mắt dò hỏi không dấu diếm. Nhưng không ai nói gì vì bận họp giao ban. Vũ Duy ra hiệu cho Thục Phương đi về phía một bác sĩ lớn tuổi, anh ngồi xuống cạnh bà ta:

– Chị Nhân hướng dẫn Thục Phương giùm em, chị cứ coi là bác sĩ thực tập và hướng dẫn tỉ mỉ giùm. Tóm lại, em giao cổ cho chị, giúp em nhé.

– Được rồi người nhà của bác sĩ Duy làm sao tôi không nhiệt tình nhỉ.

Vũ Duy mỉm cười :

– Nhiệt tình vừa phải thôi coi chừng người ta hiểu lầm em đấy.

– Thế cậu tưởng tôi không biết gì đấy à? mấy hôm nay tụi nó xôn xao chờ biết mặt bác sĩ mới đây

Vũ Duy hơi ngạc nhiên:

– Nguồn tin này ở đâu vậy?

– Người thân của trưởng khoa làm ở đây thì làm sao mọi người không tò mò. tụi nó còn kháo nhau bạn gái của bác sĩ Duy rất đẹp.

Bà nhìn Thục Phương cười:

– Tin đồn chính xác lắm cô bé.

Thục Phương chớp mắt cười theo. không đồng tình cũng không phản đối.

Vũ Duy đứng dậy:

– Em ở lại đây nhé. Có gì không biết cứ hỏi chị Nhân

– Dạ.

Đi vài bước, Vũ Duy chợt quay lại nói nhỏ vào tai cô:

– Có thể em chưa quen nên dễ mệt, chừng nào mệt thì cứ đến phòng anh nằm.

Thục Phương mở lớn mắt ngạc nhiên:

– Giờ làm việc mà có thể nằm nghỉ sao? ở đây dễ vậy hả?

– Chỉ là riêng em thôi.

– Sao anh không hướng dẫn trực tiếp cho em?

– Anh không muốn người ta hiểu lầm. Và em cũng đừng sợ, chị Nhân rất thân với anh, tính cũng dễ chịu, dĩ nhiên anh cũng phải chọn người cho em thoải mái chứ.

– Vậy hả?

– Đừng sợ gì nhé.

Anh vỗ nhẹ lên vai cô rồi đi ra. Thục Phương đi theo bác sĩ Nhân vào phòng mặc áo. Rồi xuống phòng bệnh.

Chưa hết giờ mà cô thấy mệt thật sự. Có lẽ đêm hôm qua mất ngủ và vì thấy căng thẳng. Cô đến phòng Vũ Duy, gõ cửa. Anh bước ra mở. Nhìn vẻ mặt bơ phờ của cô, anh dịu dàng:

– Em mệt lắm phải không? Vào đây.

Thục Phương không cần giữ ý, cô để nguyên áo nằm xuống salon mắt khép lại:

– Khám bệnh đâu có gì nặng nhọc, thế mà không hiểu sao em mệt quá. Chắc tại đêm qua em không ngủ?

Vũ Duy đến ngồi, quỳ một chân trước mặt cô:

– Em bị gì mà không ngủ?

– Không bị gì cả, chỉ có điều suy nghĩ đủ chuyện.

– Chuyện gì?

Thấy cô không trả lời Vũ Duy cũng không hỏi thêm. Anh im lặng vuốt ve nhẹ nhẹ trên mặt cô. Rồi chợt cười:

– Em có biết mấy người ở đây gọi em là gì không?

– Là gì?

– Bác sĩ gây mê.

Thục Phương mở mắt nhìn lên:

– Là sao? em làm ở khoa này mà?

Vũ Duy kề sát mặt xuống gần mặt cô:

– Họ nói em đẹp đấy, nhìn đôi mắt thôi là mê man rồi hiểu không?

Thục Phương cup mắt xuống, hỏi một cách nghiêm trang:

– Em chỉ cần biết anh có thấy vậy không?

- Anh đâu có mù em biết đấy.
- Nhưng anh tự thấy hay là đợi họ nói mới nhận ra?
- Tại sao phải dựa vào nhận xét của người khác nhỉ, anh thấy điều đó từ khi em còn là một cô bé.

Vừa nói anh vừa cúi xuống áp môi lên môi cô, Thục Phương nằm im, sung sướng đến mức không biết phải đáp lại thế nào. Cô hỏi thật nhỏ:

- Vậy anh có yêu em không? có không anh?

Vũ Duy ngẩng đầu lên, cười một cách khó hiểu:

- Đừng hỏi anh câu đó và đừng bắt anh trả lời nhỏ ạ.
- Nhưng tại sao kia chứ. Anh cứ lấp lửng như vậy làm em khổ sở quá. Có lúc em nghĩ anh rất yêu em. Nhưng có lúc ngược lại anh làm em hoang mang qua. Em sợ cảm giác đó lắm anh biết không?
- Sao lại nói đến chuyện đó lúc này, Phương, em không nhớ đây là đâu sao?
- Nhưng bây giờ chỉ có hai đứa, mà em thì không dễ gì gặp riêng anh thế này. Vậy thì anh nói đi, em van anh đấy.

Thấy Vũ Duy im lặng, cô nói thêm:

- Em đã thân với anh từ nhỏ đến lớn. Và anh đã bảo em rất đẹp Như thế chưa đủ làm nên tình yêu sao?

Vũ Duy đứng dậy, anh nói với một nụ cười kỳ lạ:

- Phải, anh có bảo em rất đẹp, nhưng mặt khác, anh cũng không mù đến độ không thấy những người khác cũng rất đẹp, rất đáng yêu. Và anh buộc lòng phải nói như vậy để em hiểu anh.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 6

Thục Phương nằm úp mặt xuống tay choáng váng. Không thể nào tin cách nói tàn nhẫn như vậy. Chịu không nổi, cô ngồi bật lên, sửa lại tóc. Rồi đứng dậy bỏ đi ra. Vũ Duy nói với theo:

– Em không nghĩ thêm một lát sao.

Thục Phương quay lại:

– Thôi khỏi, trưa nay cũng để em tự về, đừng chờ em.

Cô rời khỏi phòng, và đi xuống khoa. Không thấy bác sĩ Nhân đâu cô lặng lẽ vào phòng thay áo. Ngồi gục đầu xuống cánh tay, cô ý thức rất rõ đây là nơi làm việc. Nhưng bị câu nói của Vũ Duy chi phối đến nỗi cô không đủ bình tĩnh để giữ thái độ thân nhiên.

Một lúc sau bác sĩ Nhân vào tìm Thục Phương. Thấy cô ngồi ủ rũ một góc, bà bước lại:

– Sao vậy, em mệt hả?

Thục Phương ngược lên, cười gượng:

– Dạ, em hơi mệt một chút, chắc tại chưa quen. Đến giờ về rồi hả cô?

– Ừ hết giờ rồi. này nếu không khoẻ thì chiều nay em có thể nghỉ, em được ưu tiên mà.

Thục Phương đứng dậy cởi áo khoác lên móc. Rồi quay lại nhỏ nhẹ:

– Em không dám nhận sự ưu tiên đó đâu, thật ra em còn phải làm nhiều hơn

người khác vì em mới ra trường mà.

– Em khiêm tốn quá nhỉ, nhưng đừng có bắt mình làm quá sức - Bà ngừng lại cười - Coi chừng bác sĩ Duy đau lòng.

Thục Phương quay mặt chỗ khác, cố ý không nghe để khỏi trả lời. Cô khoác giơ lên vai:

– Em về trước nghe cô.

– Ừ.

Thục Phương đi bộ ra cổng. Cô đứng ngoài đường vẫy một chiếc taxi,. Ngồi vào xe cô dựa đầu vào cửa, nhìn bất động ra ngoài. Vẫn là bị câu nói lúc nãy ám ảnh. Buồn rũ cả người. Vũ Duy ác lắm. Đâu phải cần thẳng thừng như vậy mới chứng tỏ anh không thương. Nhưng suy tận cùng tại cô tất cả, cứ bám theo để hỏi điều đó... Nhưng làm sao cô có thể yên ổn khi không nghe chính anh khẳng định chứ. Sao cứ rơi vào vòng lẩn quẩn thế này.

Thục Phương thần thờ đi vào nhà. Buổi trưa cô ăn qua loa rồi nhốt mình vào phòng để tránh sự hỏi han của mọi người. Đến giờ đi làm cô chưa thay đồ thì đã nghe chuông reo. Cô bần thần đến nhắc máy. Bên kia đầu dây giọng Vũ Duy thần nhiên:

– Trưa nay em có đi làm không?

– Có, em đang chuẩn bị đây.

– Vậy, có cần quá giang anh không?

Chỉ một câu hỏi quan tâm cũng đủ tưới đọt mọi ý nghĩ chống đối của cô, THục Phương lập tức gạt đầu:

– Anh chờ em dưới vườn nha, em sẽ xuống ngay.

Cô đến mở tủ, vội vàng thay đồ. Rồi đi xuống nhà. Vũ Duy đang cho xe ra cổng. Anh nghiêng người mở cửa xe cho cô:

– Anh nghĩ chiều nay em sẽ ở nhà.

Thục Phương ngạc nhiên:

– Tại sao?

– Vì lúc sáng thấy em bơ phờ quá.

– Nếu lấy lý do mệt để bỏ việc, em sợ có ngày bị đuổi thật đấy.

– Không đến nỗi đâu, ba anh không khi nào làm như vậy với em. Em thừa biết là ông ấy rất cưng em mà.

Thục Phương cúi đầu nhìn xuống tay mình :

– Anh nghĩ như vậy đủ để em bằng lòng sao.

Vũ Duy quay lại nhìn cô một cái. Thục Phương hiểu rất rõ cái nhìn cảnh cáo ấy. Nếu không muốn nghe những lời phủ phàng, tốt hơn là cô đừng đả động đến tình cảm. Cô hiểu điều đó rõ lắm, và cô đã biết khôn để dừng lại đúng lúc.

Thục Phương trở nên thụ động, lặng lẽ hơn. Cô quay mặt ngó ra đường. Vũ Duy cũng im lẳng lái xe. Vào bệnh viện, cô đi thẳng vào phòng thay đồ và không đeo theo anh như lúc sáng nữa. Vũ Duy cũng không bận tâm theo dõi cô. Anh vào phòng một lúc rồi đi đâu đó, cô không thấy lần nào.

Khi xuống phòng bệnh, Thục Phương nhìn thấy Thu Thanh đang đứng bên hành lang. Cô nàng nhìn chằm chằm vào phòng bệnh. Mặt đầy vẻ căng thẳng. Nhìn Thu Thanh, Thục Phương vụt nhớ buổi tối ở nhà hàng. Vào ngày mà gia đình cô đãi tiệc mừng Vũ Duy về nước. Cô nhìn cô nàng khá lâu. Nhưng Thu Thanh không biết, cô dán mắt vào chiếc giường ngay cửa ra vào. Hình như người phụ nữ đó là mẹ của cô ta. Thục Phương đoán vậy.

Cô lần lượt đi khám qua các giường. Đến giường của người phụ nữ ấy, cô đọc bệnh án thật kỳ. Bà ta tên Phương, trùng tên với nhau. Bà ta nhập viện lúc sáng. Đó là một phụ nữ gầy gò, có vẻ có cuộc sống nghèo khổ. Bà ta bị xe tông làm gãy chân. Khi cô đến khám, bà nói nhỏ nhẹ.

– Thưa bác sĩ, tôi có thể xin về nhà được không?

Thục Phương quay lại, ngạc nhiên:

– Di vừa mới nhập viện, sao lại đòi về, không được đâu.

– Dạ băng bột xong rồi, không về được sao cô. Cô cho tôi về nhà uống thuốc được không?

– Di phải ở lại để theo dõi. Nhưng tại sao di muốn về?

– Dạ, nhà đơn chiếc quá. Ở đây mỗi ngày phải đóng tiền, nặng quá cô ạ.

Thục Phương động lòng, đứng yên suy nghĩ một lát. Cuối cùng cô lắc đầu :

– Không được đâu di ạ.

Cô muốn giải thích cặn kẽ hơn Nhưng sợ bà không hiểu, nên chỉ nói vắn tắt vài câu động viên rồi đi ra. Khi cô đi trên hành lang. Thu Thanh chạy theo rụt rè :

– Bác sĩ ơi, mẹ em có sao không ạ?

Thục Phương đứng lại nhìn cô nàng. Một cảm xúc khó tả làm cô không thể nói ngay được. Cô nhìn Thu Thanh. Cách ăn mặc đơn sơ và gương mặt không có gì đặc sắc, ngoài đôi mắt to tròn thơ ngây. Thế mà cô nàng có lúc làm cho Vũ Duy bị cuốn hút để bỏ mặc cô. Lẽ nào cô lại dị ứng với người nhà của bệnh nhân như thế? Cô lắc đầu xua đuổi ý nghĩ đó. Rồi nói dịu dàng:

– Bây giờ thì không có gì cả. Nhưng phải nằm lại đây để theo dõi, hình như mẹ chị muốn về phải không?

– Dạ tại mẹ sợ tốn tiền. Nhưng bác sĩ đừng cho mẹ em về nhé. Bao nhiêu tiền em cũng ráng chạy ạ.

Thục Phương lắc đầu:

– Bệnh nhân muốn về cũng không được, chị yên tâm đi.

– Dạ cảm ơn bác sĩ.

Thục Phương đi tiếp. Nhưng Thu Thanh lại chạy theo. Vẻ mặt cô có vẻ gì

rụt rè vì sợ làm phiền. Nhưng vì quá lo nên không thể không hỏi. Cô nhìn Thục Phương như cầu cứu:

– Bác sĩ ạ, mẹ em đang bệnh nặng lắm, bị thương như vậy có ảnh hưởng gì tới bệnh không hả bác sĩ.

– Mẹ chị bệnh gì?

– Dạ ung thư ở dạ dày. Tháng trước mẹ em mới vô hoá chất, còn yếu lắm, bây giờ lại bị như thế, em sợ...

Thu Thanh ghen giọng ngân ngán nước mắt. Cử chỉ của cô làm Thục Phương hơi bị xúc động. Tội nghiệp. Cô dịu giọng:

– Dĩ nhiên là sức khoẻ bị ảnh hưởng, nhưng không sao đâu chị đừng lo lắng như vậy làm mẹ chị hoang mang đó, bình tĩnh lại đi. Vậy nhé.

– Dạ

Thu Thanh tránh qua một bên cho cô đi. Thục Phương trở lại phòng. Ngồi thờ sau bàn, cố dẹp cảm giác kỳ lạ quấy rầy cô. Nếu gặp Thu Thanh ở đây, Vũ Duy sẽ có thái độ thế nào nhỉ?

Cô lắc đầu không nghĩ tới nữa. Ý nghĩ mình lo sợ với Thu Thanh làm cô vừa tự ái, vừa thấy buồn cười cho chính mình.

Nhưng điều đó lại diễn ra nhanh hơn cô nghĩ. Buổi chiều khi cô và Vũ Duy ra về thì gặp Thu Thanh trên đường đi. Cô nàng đang đi đổ nước sôi. Thấy Vũ Duy, cô nhìn chăm chăm. Đến nỗi anh phải chú ý nhìn lại. Nhận ra cô, anh lập tức cười thân mật:

– Cô bé đó hả đi đâu trong này vậy?

Anh đứng l.ại, nghiêng đầu nhìn cô. Thục Phương cũng đứng lại chờ. Thu Thanh lễ phép chào cô. Rồi quay qua Vũ Duy. Nụ cười rạng rỡ làm khuôn mặt cô sáng hẳn lên, thật dễ thương. Cô nói bằng giọng thanh thanh:

– Anh còn nhớ em hả, em không tin là anh nhận ra em đấy.

– Sao lại không nhận ra nhỉ, em đi đâu vậy, thăm bệnh à?

– Dạ mẹ em bị thương, gãy chân.

Cô chỉ qua Thục Phương:

– Bác sĩ này khám cho mẹ em.

Thục Phương gượng cười:

– Di ấy mới nhập viện sáng nay, nằm ở phòng hai.

– Vậy hả. Gãy chân à. Vậy là còn nằm lâu đấy.

– Dạ

– Lúc này em còn đi hát không?

– Dạ còn. Lần đó thấy em hát được nên người ta bảo em hát luôn. Chỉ có chỗ đó mời thôi.

– Còn bạn em thì sao?

– Cũng hát chung chỗ luôn ạ.

Thục Phương im lặng nhìn hai người. Cả hai nói chuyện khá lâu. Cô tự hỏi mình nên đứng chờ hay về trước. Cái nào cũng bất tiện cho mình. Cuối cùng cô quyết định không chờ nữa. Cô quay qua Vũ Duy:

– Hay là để em về trước nhé. Chào chi.

Vũ Duy khoát tay:

– Chờ anh về luôn.

Anh mỉm cười nhìn Thu Thanh:

– Chào em nghe, hẹn gặp lại.

– Dạ

Thục Phương lững thững đi bên Vũ Duy. Cô liếc nhìn nụ cười trên môi anh. Rồi buột miệng:

– Em biết cô ta, lần đó cô ta hát ở nhà hàng Thiên Nga, lúc nãy nhìn là em nhận ra ngay.

Vũ Duy trầm ngâm:

– Bệnh nhân bị nặng không, mẹ Thu Thanh ấy.

– Ngoài vết thương ở chân, di ấy còn vướng vào bệnh khác trước đó, ung thư nữa. Em nghe Thu Thanh nói là tháng trước vô hoá chất.

– Trầm trọng vậy sao?

Thục Phương suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

– Họ nghèo lắm đấy. Thu Thanh có vẻ lo lắng. Lần đầu tiên em thấy có những người bết tắt như vậy.

Vũ Duy cười :

– Vậy em nghĩ gì?

– Em tội nghiệp họ.

Rồi cô im lặng, cô đã nói rất thật lòng. Nhưng một mặt nào đó cô không tội nghiệp hoàn toàn Thu Thanh. Cách thân mật giữa Vũ Duy và cô nàng làm cô không đủ sức vô tư. Nói ra điều đó thì thật là xấu hổ. Nhưng cô không thể không nghĩ.

Thục Phương quay lại nhìn Vũ Duy, anh ngó phía trước miệng huýt sáo nhỏ theo một điệu nhạc. Vũ Duy nghĩ gì thế. Anh có ý định gặp lại Thu Thanh không đây. Rồi cô sẽ chịu đựng những gì nữa đây,

Mấy hôm sau, mỗi lần khám cho người phụ nữ tên Phương, Thục Phương không ngăn được sự tò mò về Thu Thanh. Cô kín đáo nhìn ra hành lang xem Thu Thanh có đứng đó không. Thậm chí muốn biết Vũ Duy đã đến thăm bệnh nhân chưa. Nhưng không thể hỏi ai để tìm hiểu. Cô chỉ có thể đầu đầu nỗi lo thầm kín một mình.

Sáng nay có việc đi xuống khoa nội. Khi băng qua khoảng sân, Thục Phương thấy Vũ Duy và Thu Thanh ngồi trong căn tin. Cô nàng chống tay trên bàn, cặp mắt tròn ngơ ngác nhìn Vũ Duy chăm chăm. Một vẻ mặt thật dễ thương. Thục Phương lập tức quay mặt chỗ khác. không hiểu sao vẻ đáng yêu của cô nàng lại làm cho cô nhoi nhói trong ngực.

Cô băng nhanh qua sân, cố tự nhủ rằng điều đó không có gì ghê gớm cả. Chẳng lẽ Vũ Duy không thể có bạn bè. Buồn như thế thì thật vớ vẩn.

Thục Phương đi vào phòng. Định ngồi vào bàn suy nghĩ. Nhưng thấy đã hết giờ. Cô đi thẳng qua phòng thay áo. Trong phòng bác sĩ Nhân và vài người đang bàn tán chuyện gì đó. Thấy cô, tự nhiên ai cũng im bật. Thục Phương có cảm tưởng mọi người nói về mình. Cô cảm thấy mặt mình tê rần lên, gai gai người. Và cô giữ thái độ thản nhiên, gỡ khẩu trang đặt lên móc áo.

Khi mọi người đi ra, bác sĩ Nhân ngồi hẳn xuống giường, như muốn nói chuyện lâu với cô.

– Tụi nó mới nói về chuyện của em đó Phương.

Thục Phương hỏi à vẫn không quay lại:

– Chuyện gì vậy?

– Mấy nhỏ y tá đang xì xầm về bệnh nhân ở phòng hai. Tụi nó bảo ngày nào bác sĩ Duy cùng đến thăm bệnh nhân ấy. Và đứng ngoài hành lang nói chuyện khác lâu với con gái bà ta. Buổi tối không trực cậu ấy cũng vào thăm đến khuya. Em không biết gì sao?

Thục Phương đứng lặng người cô cắn chặt môi đến phát đau. Cô cố trấn tĩnh:

– Em không biết gì cả, anh Duy không dễ với em chuyện đó.

– Em thật sự không biết cô bé đó à?

– Em chỉ biết cô ta thăm nuôi, không hề biết anh Duy có tới đó thăm.

Bác sĩ Nhân thở ra:

– Duy nó không biết giữ tiếng gì cả, ai đòi lại quen biết lộ liễu như vậy .
Còn em thì sao?

Biết là không nên màu mè gì với bà. Thục Phương nói thật lòng:

– Thực tế em chả là gì của anh Duy cả cô ạ. Mọi người đều tưởng tụi em là người yêu. Nhưng thật ra chỉ có một chiều thôi.

– Vậy sao ?

Bác sĩ Nhân ngược lên, tay vô tình sửa lại cặp kính như muốn nhìn Thục Phương cho rõ hơn. Bà có vẻ ngạc nhiên khi biết ra sự thật. Rồi lắc đầu :

– Như vậy là không được rồi, con bé ấy có gì hơn em chứ, sao lại quen kỳ cục như vậy .Đâu còn nhỏ nhít gì mà quen biết lằng nhằng. Phải biết suy nghĩ chứ.

Thấy Thục Phương lặng thinh, bà nói tiếp:

– Vậy mà lâu nay ai cũng tưởng em với nó là một cặp, ai cũng khen hai đứa xứng đôi, thật tiếc giùm cậu ta. Chuyện này rồi tụi nó đồn rùm ben lên cho coi. Em ra căn tin nhìn xem, cậu ta đang ngồi với con bé ấy.

– Em đã thấy rồi chị ạ

– và em không phản ứng gì à?

Thục Phương quay mặt đi, cố giấu nước mắt:

– Nếu em đến ngồi chung bàn thì có vẻ vô duyên quá, đành làm như không thấy cho xong.

– Chắc, cậu Duy làm như vậy, ngay cả cô cũng thấy bất bình cho em, con bé đó tầm thường hơn em nhiều. Thật không hiểu được cậu ta.

Bà cầm giỏ lên , bước xuống giường :

– Em về hay ở lại đợi cậu ta ?

- Chắc em về trước , đợi sợ trễ giờ nghỉ trưa
- Để cô đưa về
- Thôi khỏi cô ạ , để em đi taxi được rồi
- Đi với cô đi nào , tụi nó thấy em về một mình rồi lại nói ra nói vào nữa , không hay cho em đâu

Có lẽ phải như vậy . Vũ Duy đã biến mình thành lối bịch trong mắt mọi người Thục Phương nghĩ thầm một cách uất ức . Cô đi ra phòng ngoài kín đáo đưa mắt tìm Vũ Duy . Nhưng anh vẫn chưa đến đón cô . Trong phòng chỉ còn 2 người trực . Cô đành quyết định về với bác sĩ Nhân . Lần đầu tiên từ lúc đi làm cô bắt đầu có ý nghĩ sẽ không đi chung xe với anh nữa để khỏi gặp trường hợp bẽ mặt như vậy.

Vậy mà buổi chiều khi qua đón cô , Vũ Duy không hề có một lời giải thích . Thậm chí có vẻ phớt lờ vẻ mặt ảm đạm của cô . Thục Phương biết tâm lý ấy rất rõ . Anh không muốn nhắc tới chuyện đó và không muốn giải thích vì sợ bị làm phiền . Và cô biết nếu hỏi để tra vấn khóc lóc , cô sẽ chỉ nhận được sự cau có khó chịu . Mà cô thì rất sợ phản ứng đó của anh . Thế là cô đành im lặng và đau khổ ngậm ngậm.

Nhưng chuyện của Vũ Duy không ngừng lại ở đó . Tối hôm sau là ca trực của cô . Khuya khi những bệnh nhân đã ngủ , cả phòng trở nên vắng lặng . Cô rời phòng đi nhẹ nhẹ xuống phòng bệnh . Cảm thấy tim đập mạnh vì sự phiêu lưu của mình , cô định bỏ cuộc . Nhưng rồi ý nghĩ khác lại thôi thúc và cô cứ bước đi như người mộng du trên hành lang.

Phòng hai lặng tanh , ngoài hành lang không một bóng người . Thục Phương đi vòng xuống cầu thang bên kia trở về phòng . Nhưng đến gần cầu thang , cô nghe tiếng nói chuyện vắng lại . Tiếng cười của Vũ Duy với âm sắc rất rõ . Thục Phương nhắm mắt lại thở thật sâu như lấy can đảm . Rồi nhẹ chân đi đến sát tường . Cô dựa tường im lặng nhìn xuống gốc cầu thang.

Vũ Duy đứng tựa tay trên lan can , bên cạnh Thu Thanh giọng anh rất cởi mở :

- Anh chưa thấy em múa lân nào , nhưng anh nghĩ em múa đẹp lắm

– Ôi , anh đừng tưởng tượng quá như thế , rùi múa xấu anh lại cười em cho coi

– Không có đâu

Thu Thanh lại nói như khoe :

– tôi đó em sẽ múa chính và minh hoạ cho hai bài đơn ca.

– Múa đôi à ?

– Dạ

– Chà! Anh thấy ghen quá

Nói xong anh cười lớn , tiếng cười như vang hơn trong đêm vắng . Giọng Thu Thanh có vẻ sung sướng nùng nịu :

– Anh cứ chọc em . Nghe cách anh nói , em cứ tưởng là anh rất thích em ấy.

– Em dễ thương lắm , anh nói thật đấy . Anh không thích tán suông đâu.

Cả hai im lặng một lát . Thục Phương nghiêng mình nhìn xuống lan can . Cô thấy Vũ Duy nhìn đồng hồ rồi quay lại đứng nghiêng người :

– Em vào ngủ đi , anh về đây.

Thu Thanh dặn dò cẩn thận :

– tôi mai anh nhớ đến nhé . Nếu mất vé mời thì anh gọi điện cho em , em sẽ ra đón anh.

– Chắc chắn anh sẽ đến . Thôi lên đi cô bé.

Thu Thanh nhảy nhót đi lên cầu thang . Thục Phương quay ngược lại đi xuống ngược chiều với cô . Thấy cô Thu Thanh hơi nép người nhường đường chào một cách lễ phép . Thục Phương cười lại với cô rồi đi tiếp.

Xuống đến hành lang , cô thấy Vũ Duy đi xuống mấy bậc tam cấp phía bên kia . Cô mím môi đi nhanh theo anh :

– Anh Duy

Vũ Duy quay lại , có vẻ bất ngờ khi thấy cô :

– Em đi đâu vậy ?

– tối nay em trực.

– Anh biết rồi nhưng khuya thế này sao không ở phòng trực mà lang thang ra đây , em đi đâu vậy ?

Thục Phương ngược nhìn anh , môi mím lại :

– Anh có thấy , anh đã quá đáng không ?

– Quá đáng gì ?

– Anh đến thăm cô ta thường xuyên như vậy , không nghĩ là mọi người sẽ bàn tán sao ?

Vũ Duy đứng thẳng người lên :

– Thì ra em theo dõi anh . Anh ghét bị quản lý lắm nghe Phương.

– Nhưng anh có nghĩ đến em không ? Hơn một tháng nay em im lặng quá đủ rồi . Mọi người trong khoa không ngừng bàn tán về anh . Người ta cười em , anh có nghĩ đến danh dự của em không ?

– cười cái gì ?

– Họ nói em bị bỏ đá , còn cô ta thì có hơn gì em chứ ?

Vũ Duy xẵng giọng :

– Hình như em bắt đầu biết khinh người rồi đó . Em đã nói gì với mọi người ở đây vậy ? Rằng anh là của em và anh không được quyền quen biết với ai khác chứ gì ?

Thục Phương cứng họng không nói được . Vũ Duy tiếp tục gằn giọng :

– Anh không thích bị quản lý như thế đâu . Từ nay trở đi em bỏ kiêu theo dõi đó đi nếu em còn muốn qua lại với gia đình anh.

Nói xong anh bỏ đi . Thục Phuong vẫn cứ đứng lảng giữa sân . Cổ họng nghẹn cứng vì uất ức . Không ngờ mọi chuyện lại xoay chuyển như vậy . Quá tồi tệ so với những gì cô nghĩ . Vũ Duy đã đòi xử như vậy cô biết phải làm sao đây.

Lần đầu tiên Thục Phương có ý nghĩ rời bỏ nơi này . Nhưng ý nghĩ đó còn mơ hồ quá . Mấy ngày sau cô vẫn đi làm bình thường . Sáng nay cô xuống phòng thăm bệnh . Cô đang cuối người xem xét vết lở trên chân bệnh nhân . Cô y tá đứng bên cô chợt lên tiếng :

– Bác sĩ , có viện trưởng tới.

Thục Phương ngẩn nhìn lên . Ông Tùng cũng vừa đi đến gần cô . Thục Phuong chào một cách ngạc nhiên . Cô định hỏi thì ông đã khoát tay :

– Bác tiện đường ghé thăm con . Con cứ làm việc đi . Xong rồi đi công chuyện với bác.

Thục Phương dạ nhỏ rồi tiếp tục cúi xuống làm việc . Ông Tùng chấp tay phía sau đứng theo dõi những động tác của cô . Cặp mắt ông lướt bao quát cả phòng quan sát . Và cũng đi với Thục Phương khi cô chuyển sang giường khác . Đến gần cuối phòng , khi Thục Phương khám cho bệnh nhân ở chiếc giường gần cửa , ông nhìn về chiếc giường đôi diện . Trong một thoáng , cặp mắt ông sững sờ nhìn người phụ nữ ấy :

– Phương phải không ?

Thục Phương và nhóm y tá đứng quanh cô ngạc nhiên quay lại nhìn . Như nhớ ra mình đang ở đâu , ông Tùng vội khoát tay :

– Con cứ làm việc đi

Ông đến đứng bên giường bệnh nhân :

– Bà vào đây bao lâu rồi ?

Thục Phương vẫn tò mò nhìn 2 người . Tự hỏi tại sao ông Tùng lại biết mẹ của Thu Thanh . Có thể nào Vũ Duy đã giới thiệu bà với gia đình anh ? Cô lạnh người với ý nghĩ đó và nhìn bà chăm chăm.

Bà Phương hình như rất là khổ sở khi bị nhìn người quen . Thục Phương có cảm tưởng nếu đi được thì bà đã trốn ngay khi vừa thấy ông . Hình như bà mặc cảm về hoàn cảnh của mình.

Thấy bà có vẻ tránh né , ông Tùng dịu giọng :

– Bà vẫn còn ở chỗ củ chứ ?

– Vâng

– thôi bà nằm nghỉ nhé , hôm nào tôi sẽ đến thăm.

Ông không đợi Thục Phương nữa mà rời khỏi phòng ngay . Khi cô khám xong và đi lên , ông đang ngồi chờ cô ở hành lang . Thục Phương ngồi xuống cạnh ông :

– Bác định bảo con đi đâu ạ ?

Ông Tùng không trả lời cô , chỉ có vẻ trầm ngâm suy nghĩ . Rồi chợt ông lên tiếng :

– Bà ấy vào đây bao lâu rồi , Phương ?

– Dạ , hơn một tháng.

– Bị tai nạn à ?

– Dạ

Im lặng một lát rồi cô nói thêm :

– Di cứ đòi ra viện sớm, nhưng con thấy vết thương còn biến chứng nên không cho về.

– Sao vậy ?

– Dạ , di ấy không có tiền đóng viện phí.

– Vậy có ai vào nuôi bà ta không ?

– Dạ, có con gái

Ông Tùng suy nghĩ một lát rồi nói như dặn :

– Bác muốn giúp đỡ bà ta , con thay mặt bác lo tiền viện phí cho bà ấy , được chứ Phương ?

– Dạ , được ạ . Dạ , còn chuyện nữa , bệnh nhân bị ung thư ở giai đoạn cuối đó bác.

Ông Tùng sững sờ :

– Vậy sao ?

Ông lẩm bẩm một mình :

– Bà ấy luôn luôn gặp bất hạnh

– Dạ , bác nói gì ạ ?

Ông Tùng ngẩn lên :

– Không có gì cả

Thục Phương không dám hỏi nhưng tò mò ghê gớm . Cô có cảm tưởng 2 người đã biết nhau lâu lắm . Nhưng không hiểu cụ thể đó là mối quan hệ gì . Cô thoáng nghĩ đến chuyện sẽ hỏi Vũ Duy nhưng lại thôi ngay . Chỉ cần cô hờ hời nhắc đến tên Thu Thanh , anh sẽ lập tức cau mặt ngay.

Hôm sau khi cô chuẩn bị đến viện , ông Tùng gọi cô vào nhà . Đứng trên lan can không có người , ông đưa cô một phong bì :

– Con đưa bệnh nhân hôm qua cho bác nhưng đừng nói là bác gởi . Bác nhờ con giữ kín chuyện này , giúp bác nghe con.

– Dạ

Thục Phương ngơ ngẩn cầm lấy phong bì . Hôm qua cô nghĩ ông chỉ quan tâm lúc đó . Hoặc nếu có giúp đỡ bà Phương thì cũng là lúc nào đó , không ngờ ông nhiệt tình đến vậy.

Vào bệnh viện , cô xuống phòng bệnh nhân , đặt phong bì vào tay bà Phương :

– Có một nhà hảo tâm đến thăm bệnh viện , họ tặng tiền giúp những bệnh nhân khó khăn trong đó có dì . Dì nhận dùm con.

Bà Phương cầm phong bì ngơ ngàng nhìn cô . Nhưng chưa kịp hỏi thì Thục Phương đã đi lên . Cô không muốn bị hỏi han lời thôi nhất là cô không muốn nói dối . Và có một điều làm cô buồn không ít là cảm giác đứng bên lề những quan hệ của họ . Cả cha con Vũ Duy đều quan tâm đến 2 người đó mà cô lại là trung gian . Số phận đặt cô vào tình thế buồn tủi này đến bao giờ ?

Một tuần sau bà Phương ra viện . Chấm dứt sự nặng nề của Thục Phương . Hơn một tháng nay , đây là đầu đề bàn tán của cả khoa . Ai cũng biết trước trưởng khoa đã bỏ rơi bác sĩ Thục Phương xinh đẹp để chinh phục diễn viên múa . Có người tội nghiệp cho cô . Có người tự ái giùm cho cô . Nhưng dù người ta có thái độ như thế nào đi nữa , cô cũng cảm thấy đau khổ, nhục nhã và trên hết là tự ái là lòng tự trọng vì bị xúc phạm.

Cô bắt đầu có ý nghĩ rút lui . Cô thấy hận Vũ Duy , vì anh quá coi thường cô . Giá mà anh tấn công Thu Thanh kín đáo hơn , tôn trọng cô hơn . Đằng này anh ngang nhiên tìm đến cô ta trong bệnh viện , ngay trước mũi cô . Cô thấy mình không thể nhu nhược được nữa.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 7

Buổi tối, mọi người quay quần trong phòng khách chờ ông Tùng. Tối nay cả nhà mở một buổi tiệc nhỏ đón nhân vật mới, sẽ là thành viên mới của gia đình. Ông Tùng đề nghị đưa con gái của một người bạn thân về ở trong gia đình vì cha mẹ cô ta đều đã chết. Không một ai trong nhà phản đối dù chưa biết mặt cô bé đó ra sao.

Theo thói quen, cả nhà Thục Phương cũng có mặt. Thục Phương biết chuyện này qua Diệp Thúy. Nhưng cô không quan tâm lắm. Nuôi một cô bé mồ côi như vậy cũng đáng ủng hộ lắm.

Cô ngồi bên Diệp Thúy, mãi mê đọc báo. Bên cạnh cô, Diệp Thúy tần mẩn cắn hột dưa, thỉnh thoảng ngược lên nhìn ra cửa:

– Sao ba về lâu quá thế. Đói bụng quá!

Bà Tùng và bà Phục đang ngồi nói chuyện phía cửa sổ, lâu lâu cũng nhìn ra sân như chờ. Cuối cùng thì xe cũng về tới. Một lát sau thì ông Tùng và cô gái bước vào phòng khách, giọng ông oang oang:

– Mọi người chờ có lâu không? Giới thiệu nhé, đây là Thu Thanh. Con đến chào bác gái và mấy chị đi con.

Thục Phương bỏ tờ báo xuống, ngẩng lên nhìn. Cả người cô chột như đông lại, giá lạnh. Vậy ra cô bé mồ côi như Diệp Thúy nói chính là cô ta. Tự nhiên cô quay qua Diệp Thúy. Cô nàng cũng đang sững sờ nhìn Thanh. Rồi quay qua Thục Phương thì thảo một cách ngạc nhiên:

– Cô ta lớn như thế sao? Vậy mà ta cứ tưởng... Đó chính là con nhỏ hát ở nhà hàng, là nhỏ bồ của anh Duy à? Trời ơi, chuyện gì vậy? -Anh Duy xúi ba làm vậy sao?

Tim Thục Phương đập loạn trong lồng ngực. Câu nói của Diệp Thúy chẳng khác nào mũi dao đâm phập vào vết thương vốn chưa lành. Cô ngồi yên hóa đá nhìn Thu Thanh.

Cô nàng lễ phép chào từng người. Hình như cô không nhận ra được Thục Phương. Vì trong bệnh viện cô luôn tiếp xúc lúc cô mang khẩu trang. Nhưng Thục Phương đang quá đau khổ nên không nhận ra điều đó và cho rằng Thu Thanh đang cố tình phớt lờ cô. Bỗng nhiên cô thấy trào lên một mối ác cảm kỳ lạ gần như cảm giác bị khiêu khích.

Cô ngồi yên nghe mọi người hỏi han Thu Thanh. Giọng cô nàng êm dịu lễ phép, rất dễ thu phục tình cảm của mọi người. Nhưng hình như là trừ Diệp Thúy. Cô bệnh vực Thục Phương đến nổi lập tức không ưa Thu Thanh. Và

cô chỉ chờ có dịp để hỏi Vũ Duy.

Mọi người bước qua phòng ăn. Thục Phương muốn bỏ về ngay nhưng vốn được giáo dục chu đáo, cô đã cố gắng kiềm chế để khỏi có hành động ngông cuồng và ngồi yên một cách thụ động.

Bà Thục chợt lên tiếng :

– Duy nó đi đâu nhỉ ? Nãy giờ tôi không thấy đâu ca?

Bà Tùng đỡ lời :

– Nó đi chơi rồi chị Oi. Nó có nói là sẽ về sớm, chắc cũng sắp về đây

Diệp Thúy nghiêng đầu qua Thục Phương thì thầm :

– Nếu đây là ý anh Duy thì anh quá đáng lắm và điên nữa. Tao không chấp nhận con nhỏ đó đâu.

Thục Phương buông thông:

– Có chấp nhận hay không không thì chuyện cũng đã xong, đó là quyết định của người lớn, mà không thay đổi được đâu.

– Hừm ! tao sẽ tìm cách tống cổ nó ra khỏi nhà.

Thục Phương cười khê:

– Rồi cô ta sẽ đi đâu mà quên cô ta mồ côi à. Đừng vô tình làm chuyện ác như thế.

Diệp Thúy chưa kịp trả lời thì Vũ Duy về. Anh vừa khép cửa vừa nói như xin lỗi:

– Con về sớm nhưng bị kẹt xe, xin chào cô em mới.

Anh chợt sững khi nhận ra Thu Thanh:

– Vậy ra cô bé đó là em.

Thu Thanh cũng kinh ngạc:

– Em không không ngờ nhà anh ở đây.

Mọi người ngạc nhiên nhìn hai người. Bà Tùng lên tiếng :

– Ủa vậy con biết Thu Thanh à ?

Diệp Thúy mát mẻ:

– Biết quá trời là biết luôn ấy chứ, ở đâu có chuyện trùng hợp đúng ý hai người thế nhỉ ?

Vũ Duy không để ý câu nói châm chích ấy, anh bước đến, kéo ghế ngồi gần Thu Thanh. Rồi quay qua ông Tùng:

– Vậy cổ là con của bạn ba hả ?

– Ủ mẹ nó vừa mới chết đấy, bị ung thư. May là ba gặp trong bệnh viện nên biết.

Vũ Duy gật đầu:

– Bác Phương chết con cũng biết mà. Không ngờ bác ấy là bạn của ba.

Anh quay lại Thu Thanh ân cần gấp thức ăn cho cô:

– Em cứ tự nhiên đi, giờ coi em như người trong gia đình rồi, đừng ngại gì hết nhé.

Diệp Thúy chìa vào mặt THu Thanh:

– Phải đừng ngại gì hết, muốn làm gì trong nhà này cũng được mà. Cứ coi như mọi người chết hết rồi thoải mái đi.

– Con nói gì vậy THuý.

Bà Tùng rầy Diệp Thúy. Ông Tùng cũng cau mày:

– Con phải coi Thu Thanh như chị em, nói năng cho cẩn thận một chút chứ con.

– Dạ ! Diệp Thúy hô lớn.

Vũ Duy nghiêm mặt nhìn cô nhưng không nói gì. Anh có vẻ suy nghĩ thái độ trở nên lạnh lẽ hơn. Sự phản ứng của Diệp Thúy buổi đầu đã phủ một đám mây đen lơ lửng giữa nhà. Những người lớn dù hết sức tế nhị vẫn không xóa tan được ấn tượng không lấy gì làm dễ chịu đó.

Thu Thanh thoáng buồn một chút nhưng lại vui lên ngay. Tính cô rất hồn nhiên vui vẻ. Cô cảm thấy Diệp Thúy không ưa mình. Nhưng tin chắc Vũ Duy sẽ bảo vệ mình, nên cô không thấy lo lắng gì cả. Và sự vui vẻ của cô thật sự gây được cảm tình của mọi người.

Buổi tối đi về nhà. Bà Thục đi vào phòng Thục Phương. Thấy cô đang ngồi buồn bã trên giường, bà ngồi xuống cạnh cô :

– Con có chuyện gì giấu mẹ không Phương?

Thục Phương ngẩng lên:

– Chuyện gì hả mẹ ?

– Lúc nãy nghe con Thúy nói chuyện, mẹ thấy nó không ưa THu Thanh, có phải vì nó bênh vực con không ?

– Dạ chắc vậy.

– Vậy là nó biết hai đứa kia quen nhau trước à ? Thấy thái độ tui nó, mẹ nghĩ không phải là bạn bè bình thường. Con biết chuyện đó không ?

– Dạ biết.

Cô kể hết những chuyện xảy ra từ trước giờ. Rồi khóc, bà Thục bàng hoàng lặng cả người:

– Sao từ trước giờ con không kể với mẹ.

– Con sợ mẹ buồn.

– Sợ mẹ buồn để con chịu khổ một mình vậy sao. Sao con đại dốt quá vậy Phương. Con sợ mẹ ghét thẳng Duy phải không ?

Thấy Thục Phương lặng thinh, bà thở dài:

– Con thương nó quá nên muốn bao che chứ gì, đến nỗi giấu cả mẹ. Dù sao mẹ là người lớn, mẹ biết phải làm gì cho con chứ.

Thục Phương vẫn cúi đầu không nói được. Lòng ngực cô còn ứ đầy khổ não. Chuyện vừ rồi làm cô không sao bình tĩnh và chỉ lặng lẽ khóc. Cử chỉ của cô làm bà Thục thấy xót xá Nhưng vẫn cương quyết nói:

– Mẹ chưa biết tình cảm của hai đứa nó ra sao. Nhưng ở cùng nhà như vậy,

lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Con hãy tập quen với ý nghĩ con với nó sẽ không thành đi. Đừng yếu đuối như trước giờ nữa.

Phương hít mũi:

– Nhưng con làm không nổi chuyện đó.

– Mẹ biết, nhưng phải cố gắng, nếu không thiệt thòi chỉ về con mà thôi.

Đừng làm mẹ đau lòng con à.

Thục Phương dạ nhỏ một tiếng. Cách nói của mẹ càng làm lòng cô tan nát. Nhưng đó là cách đúng nhất để khỏi bị khổ. Cô hiểu được. Vậy mà cô vẫn không đủ sức biến ý nghĩ đó thành việc làm.

Hôm sau Vũ Duy vẫn đón cô đi làm như mọi ngày. Nhưng trong xe còn có Thu Thanh cô nàng đã chiếm vị trí của cô ở băng trước. Thục Phương đành ngồi phía sau. Trong suốt đoạn đường Thu Thanh nói líu lo không ngừng dứt. Cô có vẻ của một người vừa được đổi đời. Được thăng hoa trong cả tình yêu và cuộc sống. Sự sung sướng đó làm cô rõ ràng tươi roi rói. Đến nỗi cô không nhớ cả phép lịch sự tối thiểu là giao thiệp với Thục Phương. Mà hình như cô thấy cũng không cần làm như vậy. Với cô chỉ cần có VŨ Duy là đủ. Và Vũ Duy bị cuốn theo sự hồn nhiên của Thu Thanh, anh nói chuyện vui vẻ với cô đến mức không có thời giờ trò chuyện với Thục Phương. Và lại ngày nào cũng gặp cô, riết rồi cũng không còn đề tài để nói. Anh đưa Thu Thanh đến cửa hàng mỹ phẩm, rồi mới đến bệnh viện. Trên đường đi Thục Phương không ngừng hắt một tiếng. Vẻ mặt buồn thảm câm nín. VŨ Duy liếc nhìn gương mặt cô trong kính chiếu hậu. Anh hiểu cô đang nghĩ gì. Và cảm thấy hơi quá đáng với cô.

Nhưng sự cảm nhận đó chỉ mang lại cho anh cảm giác bức mình, bị trói buộc. Anh vừa tội nghiệp lại vừa muốn dẹp bỏ ý nghĩ đó. Thục Phương luôn làm anh cảm thấy mình đã có vợ. Trong khi anh muốn được tự do. Nhìn thấy đôi môi bặm lại và hai hàng nước mắt chảy trên mặt cô. Anh thở hắt một cái, rồi dơ tay xoay khung kính sang hướng khác. Phớt lờ để khỏi phải dằn vặt hay giải thích.

Vào bệnh viện, Thục Phương lẳng lặng mở cửa nhẹ bước xuống. Cô nói ngắn gọn:

– Em vào trước nha.

Rồi cô bỏ đi. Cô không đến phòng khám ngay, mà vào toilette rửa mặt thật kỹ, và trang điểm lại để xóa dấu vết của nước mắt. Suốt buổi sáng làm việc, đầu óc cô cứ lờn vờn ý nghĩ phải làm cái gì đó dứt khoát. Nhưng cụ thể là gì thì cô không quyết định nổi.

Hầu như ngày nào cũng vậy. Buổi sáng Vũ Duy đưa Thu Thanh đến cửa hàng mỹ phẩm. Rồi cùng Thục Phương đến bệnh viện. Trưa và chiều ghé đón Thu Thanh. Và giữa ba người trong xe, Thục Phương bao giờ cũng là nhân vật bị lãng quên. Ban đầu hai người còn giữ lịch sự lờ cô vào câu chuyện. Nhưng

sau vì Thục Phương ít nói và cả hai đều nói về chuyện riêng, nên dần dần cô trở thành cái bóng thật sự.

Thục Phương đau khổ ghê gớm. Dần dần thấy khủng hoảng thật sự. CÔ sợ nhất buổi sáng buổi trưa chiều khi cùng ngồi trong xe với hai người. Cuối cùng cô quyết định đi làm một mình.

Sáng nay chờ cô hơi lâu, Vũ Duy lên phòng cô:

– Xong chưa Phương ? Trễ giờ rồi đấy.

Thục Phương cố tình ngồi nán lại bàn trang điểm :

– Anh đi trước đi, đừng chờ em.

– Sao vậy ?

– Em chưa chuẩn bị xong, lát nữa em sẽ đi.

– Cũng được.

Vũ Duy không hỏi gì thêm. Anh khép cửa rồi đi xuống. Thục Phương chờ một lát rồi xuống nhà. Cô gọi tài xế đưa đến bệnh viện. Và dặn ông ta trưa để đón. Cô tự nhủ từ đây về sau sẽ trở lại nhúc nhích còn đi học. Nghĩa là ngày hai buổi có người đưa đón đi làm. Mặc kệ mọi người nghĩ ra sao sự thay đổi đó.

Hình như Vũ Duy thấy như vậy là tiện hơn. Nên anh không hỏi tại sao, cũng không đề nghị cô đi chung nữa. Bên nhà ông Tùng không ai biết chuyện đó, kể cả Thúy Diệp.

Thời gian sau này Thục Duy rất ít qua nhà Vũ Duy, trừ phi có đám tiệc. Mà gia đình anh thì tiệc liên miên, nên không ai nhận ra sự vắng mặt của cô, Diệp Thúy hiểu Thục Phương muốn tránh mặt Thu Thanh. Nên cũng không lôi kéo cô qua nhà như lúc trước. Chủ yếu là cô qua với Thục Phương mà thôi. Với Thục Phương, mâu thuẫn của tình yêu và sự tự ái giằng co đến điên đảo. Cô muốn dứt bỏ Vũ Duy. Nhưng đồng thời lại yếu đuối cố tìm cách giữ.

Vũ Duy biết điều đó rất rõ, anh hiểu cô không thể xa anh nổi, điều đó vừa làm anh có cảm giác vương vís. Vừa tự tin , anh vô tư lao theo ý thích mà không cần biết đã gây cho Thục Phương sự đau khổ ra sao.

Kỳ nghỉ mát Đà Lạt đã làm quá sức chịu đựng của Thục Phương. Khi gia đình ông Tùng tổ chức. Bà Thục không thể từ chối. Cả Thục Phương cũng vậy. Nhưng ngoài sự lịch sự là tâm lý bồn chồn, mà thật cô không sao yên ổn ở nhà, khi hình dung khi hai người bên nhau trong khung cảnh thơ mộng mà không có cô.

Buổi chiều vừa đến nhà nghỉ. Thu Thanh đã vò vĩnh đòi Vũ Duy đưa đi chơi. Cả hai đi đến tận khuya, làm mọi người phải chờ thật lâu để ăn tối. Khi Thu Thanh về phòng thì Diệp Thúy và Thục Phương đang chuẩn bị ngủ. Cô vào phòng tắm hát khe khẽ một mình. Và sau đó nằm lăn ra ngủ không cần nói chuyện với ai. Thái độ phớt lờ của cô làm Diệp Thúy và Thục Phương chỉ

đưa mắt nhìn nhau , không có ý kiến. Diệp Thúy bủ môi nói buông quơ :

– Cưa sừng làm nghề.

Hôm sau khi mọi người ra bờ hồ. THục Phương đề nghị:

– Mình vào quán nghỉ một chút đi anh Duy , em mỏi chân quá.

Lập tức Thu Thanh kéo tay Vũ Duy lú lo:

– Anh đưa em xuống mấy con vịt đó đi , em thích dạo trên hồ lắm.

Vũ Duy mỉm cười, chiều cô lập tức:

– Vậy thì đi.

Thục Phương sượng ngất đứng yên , không biết phản ứng thế nào CÔ ngỡ ngàng nhìn VŨ Duy bước xuống con thiên nga, anh giơ tay đỡ Thu Thanh xuống mấy bậc thêm. Cô nàng ngã nhào vào anh rồi hoảng hốt ôm chặt lấy anh, sau đó vội buông ra và sượng sùng nói gì đó. Có lẽ là xin lỗi. Diệp Thúy khoanh tay nhìn xuống hồ, cười khẩy:

– Thơ ngây ghê chưa, biết cách đóng kịch thật. Chỉ có mấy người ngu mới tin con nhỏ thơ ngây. Vậy mà không vạch được mới tức chứ.

Thục Phương nói rời rạc:

– Tao cảm thấy mình thật sự đại dột khi ra đây.

– Hà mày nói gì ?

– Không có gì ca?

– Hôm qua nay nó không thèm đếm xỉa đến tội mình, mày có thấy vậy không. Tao biết nó hiểu tội mình không ưa nó. Và nó cũng không cần lấy long. Vì anh Duy là chỗ dựa vững chắc quá rồi. Còn ở nhà tao thì có ba tao bênh nó.

– Còn bác gái thì sao ?

Diệp Thúy buông thông:

– Không thích, ban đầu mẹ tao tội nghiệp nó. Nhưng sau đó biết nó làm bộ hồn nhiên và lúc nào cũng xoắn xuyết anh Duy mẹ tao đâm ra không thích.

Cô nhún vai nói thêm:

– Mà nó cần gì sợ mẹ với tao ghét. Có ba với anh DUY cưng rồi. Ba tao đi làm về là nó bám bám theo những nhẻo. Nhà tao bây giờ gần như chia làm hai phe, tao chán quá. Muốn lấy chồng cho rồi.

– Có chồng chỉ để tránh mặt một người ở nhờ, mày đúng là con nít.

– Ngày nào cũng chịu bức mình, tao chán lắm. Anh Duy lúc trước rất quan tâm đến tao, bây giờ chỉ biết có nó. Hết đời thứ này đến đời thứ kia, còn hay múa cho ảnh xem nữa chứ.

– Có chuyện đó nữa sao ?

Diệp Thúy nhún vai:

– Sự hồn nhiên và tài múa là lợi thế của nó không tận dụng sao được. Nó khôn lắm chứ không thơ ngây như bề ngoài đâu nhưng có nói anh Duy cũng không tin. Tóm lại tao chán ông anh mình lắm rồi.

Thục Phương im lặng nghe. Thì ra không chỉ có cô đau khổ vì sự xuất hiện của Thu Thanh mà cả hai người phụ nữ nhà Vũ Duy cũng bị phiền muộn. Có lẽ Thu Thanh có một nét đáng yêu nào đó, mà vì lòng đố kỵ, cô và Diệp Thúy đã không nhận ra.

Cuối cùng thì cô cũng nhận thức rằng hiện chưa phải là điểm đáng yêu.

Nhan sắc cũng vậy. Thu Thanh đã bắt được Vũ Duy quan tâm như thế có nghĩa là cô ta thật sự đáng yêu.

Vậy cô còn hy vọng gì nữa. Cô nhìn đắm đắm xuống hồ. Họ đang bơi đến một góc vắng. Như tìm một khoảng trời riêng tư. Bất giác cô quay lại Diệp Thúy:

– Về thôi Thúy. Để họ về sau đi.

Cả hai lững thững đi ra đường, về khách sạn ba Tầng và cả bà Thục đang ở phòng nói chuyện. Thấy Diệp Thúy bà Tùng hỏi ngay:

– Sao con về sớm vậy? Anh Hai đâu?

– Anh còn ở ngoài hồ, hai người chắc lâu về lắm.

Bà Tùng thở dài, rồi quay qua bà Thục:

– Tôi hồi hận đã nhận con bé đó về nhà, bây giờ thì...

Bà bỏ lửng câu nói. Bà Thục trầm ngâm:

– Có duyên với nhau thì ở đâu cũng khiến nó gặp, không có duyên thì gần cũng thành xa, tôi tin số trời lắm.

– Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn thương con Phương nhìn cách nó nhún nhún thẳng Duy, tôi xót trong bụng lắm chị ạ.

Thục Phương cười gượng Rồi đứng dậy về phòng. Cô ngồi xuống bên cửa sổ. Không một ai, kể cả mẹ cô, không một ai biết được rằng cô đã quyết định nghĩ việc. Ý nghĩ đó mới vừa loé lên. Nhưng là một quyết định sáng suốt.

Vũ Duy đã làm quá sức chịu đựng của cô rồi.

Hai hôm sau trở về thành phố, việc đầu tiên Thục Phương là làm đơn nghỉ việc. Nguyên ngày cô không đến bệnh viện. Chỉ giam mình trong phòng với nỗi buồn chán mênh mông. Chỉ một quyết định bỏ việc thôi cũng làm cô lao đao sợ hãi. Từ nhỏ đến lớn đã quen sống trong êm đềm nhưng lạ. Đây là lần đầu tiên cô bị thử thách như vậy, điều đó chỉ làm cô thấy xa cách Vũ Duy thêm thôi.

Buổi tối cô đến nhà Bích Trân. Khi mới ra trường, gia đình cô lo cho nó về một bệnh viện trong thành phố. Lúc đó Bích Trân đã năn nỉ Thục Phương về làm chung một chỗ. Nhưng cô chỉ tưởng đến lúc làm việc chung với Vũ Duy nên đành từ chối, dù cô rất thích làm chung với Bích Trân.

Thục Phương nằm queo trên giường. Dáng điệu buồn chán ỉu rũ. Điệu bộ của làm Bích Trân cười:

– Nghe nói mày đi nghỉ mát về. Bộ nghỉ mát tình lắm sao mà bơ phờ vậy

– Suốt ngày chẳng đi đâu, chỉ rúc ở khách sạn mà khóc.

Bích Trân cười khúc khích:

– Nói nghe hay thật. Chắc ở thành phố ồn ào quá không có chỗ khóc, ra đó tìm không khí yên lành khóc cho đã Thế ở đó mày khóc đủ chưa ? Mày mà có chuyện để rơi nước mắt chắc bạn bè phải đi tu cho đỡ khổ.

Nét mặt Thục Phương vẫn ủ dột :

– Nói thật đó, mấy ngày đó hầu như anh Duy không để mắt tới tao. Đã buồn càng buồn thêm.

Bích Trân không cười nữa, mà có vẻ chú ý nghe:

– Sao kỳ vậy ?

– Ảnh chỉ sẵn sóc nhỏ kia, mày không biết nhỏ đó đâu.

Bích Trân bậm môi:

– Tao nghe loáng thoáng ở bệnh viện mày có một bác sĩ cua bồ ngay trước mũi người yêu. Ma nàng đó là bệnh nhân của của người yêu anh tạ Nghe nói anh ta tên Duy Nhưng tao không nghĩ là anh Duy của mày nên không hỏi, không lẽ...

Thục Phương vui mặt vào gói:

– Đó là chuyện của tao đó. Không ngờ cũng là một xì căng đan.

– Chuyện này lạ kỳ quá, người ta không bàn tán sao được. Ai đòi anh chàng đó coi thường người yêu dữ vậy, gặp tao thì "xù" luôn ho rồi.

– thì chính vì quyết định rút lui, nên tao tìm mày đó. Tao muốn đến bệnh viện mày làm, giờ xin còn kịp không ?

– Định nghỉ ở đó thật hả ?

– Ở lại để bị người ta xì xào tao chịu không nổi. Và điều quan trọng hơn là để tránh mặt anh Duy.

Bích Trân cau mày, suy nghĩ một lát :

– Mày định bỏ cuộc thật à, thế anh Duy tuyên bố cắt đứt với mày chưa. Rủi người ta là bạn thì sao. Mày không lên tiếng chẳng khác dăng người yêu của mình cho thiên hạ.

Thục Phương cười cay đắng:

– Thật ra từ đó đến giờ tao đã ảo tưởng quá thật ra anh Duy không hề yêu tao. Ảnh đã từng khó chịu vì gán ép của gia đình, bây giờ lại đeo đuổi cô gái đó, tao còn hy vọng gì nữa.

Cô ngân ngán nước mắt , rồi khóc thật sự:

– Mà họ lại ở chung nhà. Không yêu nhau sao được.

– Cái gì, mới quen mà đã đưa về nhà à. Gia đình anh Duy không nói gì sao , kỳ cục vậy.

– Không phải ảnh đưa mà bác Tùng. Con nhỏ đó là con của bạn thân nên bác ấy muốn bảo bọc, ba mẹ nó chết hết rồi, hiểu không ?

– Ồ, vậy hả. THôi, đã đến nước đó thì bỏ cho rồi, càng đeo người ta còn coi thường mình, bỏ đi. Đến chỗ tao làm đi.

– Nhưng còn xin kịp không ? mẹ tao không quen biết nhiều như nhà mày đâu.

Bích Trân cúi đầu nghĩ nghĩ :

– Kẹt là ba tao đang ở Hồng Kông, vài tháng nữa mới về, đợi tới đó lâu quá. Thục Phương thất vọng mồm im. Phải đợi đến vài tháng mới có chỗ làm mới. Không có gì để làm chắc cô sẽ chết vì buồn thôi. Nhưng mà như vậy, chứ cô không muốn tiếp xúc với Vũ Duy nữa.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 8

Thấy vẻ yếu xiu của cô, Bích Trân thở ra:

- Mày đừng có rầu rĩ như vậy, để tao tính cho . Không có ba tao ở nhà thì tao nhờ anh ba tao, anh cũng quen biết lớn lắm, nhờ chắc được mà.
- Nhưng đừng lâu quá nghe, tao sợ thất nghiệp lắm.
- Sẽ trả lời sớm nhất.Đừng lo.

Thục Phương yên tâm một chút. Cô ngồi dậy lau mặt rồi ra về. Bây giờ tinh thần cô càng xuống thấp hơn bao giờ. Cứ nghĩ công việc chỉ cần xin là được ngay, không ngờ lại trục trặc như vậy , sao không nản.

Cô biết gia đình Bích Trân rất có thế lực, bác nó là chủ tịch quận. Ba là một thương gia. Hai anh đều có công ty riêng. Nó là con gái út nên được chiều chuộng tới đa . Chỉ cần muốn gì là được đó nhưng bây giờ...

Thục Phương lắc đầu, cố không nghĩ đến chuyện tồi tệ nào nữa. Hoàn cảnh của cô bây giờ cũng đủ bi đát lắm rồi. Nghĩ thêm chuyện khác cho điên mất. Sáng hôm sau cô đi làm bình thường và mang theo lá đơn trong giỏ. Buổi sáng cô vừa khám xong từ phòng bệnh đi lên thì gặp Vũ Duy . Anh nhìn cô nghiêm mặt:

- Lên phòng đi, anh muốn nói chuyện với em.

Thục Phương theo anh vào phòng trưởng kim. Vũ Duy ngồi xuống sau bàn, và chỉ chiếc ghế kế đôi mặt:

- Em ngồi đi.

Thục Phương lẳng lặng làm theo lời anh. Cách ra lệnh sau giống cấp trên khiển trách kẻ dưới quá . Nhưng cô không nói ý nghĩ của mình mà chỉ im lặng chờ đợi.

Vũ Duy nhìn cô hơi lâu, khuôn mặt gằn như sắt lạnh, anh bắt đầu với một giọng như gằn gằn:

- Anh nghĩ chuyện trong nhà anh chắc Thúy nó kể cho em nghe hết rồi ?

Thục Phương ngược lên thận trọng:

- Anh muốn nói chuyện gì ?

Vũ Duy nói thẳng:

- Chuyện bất hoà giữa Diệp Thúy với Thu Thanh. Anh nghĩ em biết rõ lắm.
- Thúy nó có nói với em , nhưng cái đó thì liên quan gì đến em , em không hiểu tại sao anh nói với em chuyện đó.
- Em thấy mình không liên quan thật sao ?
- Vâng.

Vũ Duy hỏi gặng lại :

– Em cho rằng em không có tác động đến Diệp Thúy thật à ? Anh nhớ tính em vốn can đảm lắm, sao bây giờ hèn nhát vậy Phương ?

Thục Phương quay phắt lại, mặt bình tĩnh:

– Em hèn nhát à ? chuyện gì anh nói thẳng ra đi.

– Được anh sẽ nói thẳng, rằng anh muốn em đừng xúi giục Diệp Thúy chống đối anh nữa.

Thục Phương lạc giọng:

– Anh nghĩ tất cả là lỗi tại em ? Nếu trong gia đình anh xảy ra chuyện gì đó, thì đó là bắt nguồn từ em ư ?

– Em không hoàn toàn là nguyên nhân, nhưng hơn nữa những chuyện lục đục là có em trong đó.

– Anh cho rằng phản ứng của Diệp Thúy đối với Thu Thanh là do em có phải vậy không ?

– Đúng, và anh không cần biết em xúi giục gì đó. Đừng thanh minh mất công. Nhưng anh cảnh cáo em, nếu em còn dùng Diệp Thúy để trả thù Thu Thanh, thì em hãy đến chuyện rời khỏi bệnh viện này đi (mất 1/2 trang).

Nói xong cô quay trở ra. Vũ Duy gọi giật lại:

– Đứng lại đó.

Mặc kệ cho anh gọi , Thục Phương vẫn dứt khoát bỏ đi. Vũ Duy bật dậy, lao đến kéo mạnh tay cô:

– Cô dùng cách đó để chống đối tôi à ?

Thục Phương gỡ tay anh ra, mím môi:

– Có lẽ từ đó giờ anh đã quen coi thường tôi. Không sao, tại tôi mà. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, anh hãy bỏ ý nghĩ tôi là người hèn yếu đi. Tôi sẽ không làm ở đây nữa. Anh có thể yên tâm.

(mất thêm 1/2 trang nữa).

– Nếu nghĩ được như vậy thì tốt. Chuyện lúc trước tôi đồng ý bỏ qua Nhưng nếu cô còn tiếp tục khích bác Thu Thanh, tôi sẽ nói chuyện với người lớn đây.

Thấy cặp mắt thù hận của cô, anh cười khẩy:

– Cô và Diệp Thúy sung sướng quá, từ nhỏ đến lớn đã được sống đầy đủ, cô có hiểu được sự bất hạnh của Thu Thanh không ? Tôi nghĩ lẽ ra cô phải mở rộng tình cảm với cô ấy, thì cô lại thù hận chà đạp người tạ Lòng nhân đạo của cô đâu chứ ?

– Anh nghĩ tôi xem Thu Thanh là người đối nghịch với tôi ?

Vũ Duy cười khẩy:

– Có lẽ là cô không hạ mình đối nghịch với cô ấy vì cô cao sang trí thức vì cô ấy thì xuất thân từ giới hạ lưu. Đó cũng là một cách nghĩ. Nhưng đừng có

khinh người quá Thục Phương ạ.

Anh ngừng một lát rồi tiếp :

– Từ đây về sau bỏ cái trò to nhỏ với Diệp Thúy đi, hai người có thể nói bất cứ chuyện gì, trừ chuyện tìm cách tống cổ Thu Thanh, tôi không để xảy ra chuyện đó đâu.

– Thu Thanh ton hót với anh những gì vậy ?

– Dẹp cách nói đó đi.

– Tôi phải nói, bởi vì anh đã nghi kỵ tôi, sao anh không nhìn lại mình và sáng suốt một chút, trước đây Diệp Thúy coi anh như thần tượng, nhưng bây giờ thì sao ? thậm chí nó muốn bỏ nhà đi vì quá chán, sao anh không nghĩ lại anh ?

– Và trước đây tôi cũng đã yêu quý nó hết mực. Nhưng giờ thì tôi phát hiện mình có cô em gái quá ích kỷ, quá nhẫn tâm. Với một đứa con gái thua thiệt như vậy mà nó vẫn đối xử khắt nghiệt, liệu nó có đáng phê phán không ?

– Anh không có ở nhà thường, cho nên tất cả những chuyện anh biết đều do Thu Thanh kể phái không ? Đến giờ tôi mới hiểu tại sao Diệp Thúy bảo cô ta giả vờ thơ ngây

Cô ngừng lại cười buồn rầu:

– Tôi thấy tội nghiệp bạn tôi.

– Giữa Diệp Thúy với Thu Thanh, ai là người đáng tội hơn. Cô ấy sống trong nhà tôi mà lúc nào cũng sợ nôm nớp, chiều chuộng Diệp Thúy hết mực mà nó cũng không vừa lòng. Chuyện cô với nó bàn cách đẩy cô ấy đi lúc ở Đà Lạt, tôi làm ngơ vì muốn trong nhà yên ấm. Nhưng tôi cấm cô, từ đây về sau chấm dứt trò đó đi. Đúng là độc ác.

Thục Phương im lặng nhìn anh. Rồi lẳng lặng đi ra. Cô gặp bác sĩ Nhân đứng ở cửa. Nhìn cử chỉ, cô biết này giờ bà đã nghe hết. Khi cả hai đi trên hành lang, bà lắc đầu:

– Không ngờ em với cậu ta xung đột đến mức như vậy.

– Cô có tin em làm những chuyện mà anh ta nói không ?

– Cô không tin. Cô biết em ghét cô bé đó. Nhưng em sẽ không trả thù.

Không hiểu cậu ta nghĩ gì mà tin cô bé kia như vậy. Sống gần nhau từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ cậu ta không hiểu tính tình em, sao mà hồ đồ quá.

Thục Phương thở dài, không trả lời. Cô quá chán rồi, chán đến mức không đủ sức để tức giận, hay phẫn nộ. Rồi cô sẽ rời bỏ nơi này. Bao nhiêu đó cũng đủ để cô đủ sức mà im lặng.

Bác sĩ Nhân lên tiếng:

– Lúc này em cầm giấy gì vậy ?

– Đó là đơn nghỉ việc, em nghĩ vậy là giải quyết xong rồi. Lẽ ra phải nghỉ sớm hơn, bây giờ hơi muộn nhưng vẫn kịp cô ạ.

Bác sĩ Nhân trầm ngâm:

– Nhưng rồi em sẽ chuyển đi đâu, thời buổi này xin được một chỗ làm không dễ đâu, liệu cách giải quyết như vậy có hay không ?

– Em thà về chỗ heo hút còn hơn ở đây để thấy mặt anh ta . Hơn một năm nay em chịu đựng quá sức rồi. Cô biết không mỗi ngày vào đây em tự bảo mình can đảm lên phớt lờ dư luận, nếu làm vậy có thể giữ được anh ta .

Nhưng bây giờ em tuyệt vọng rồi.

Bác sĩ Nhân không nói gì ? Trong thâm tâm bà cũng thừa nhận cô làm vậy là đúng. Nếu là bà, chắc hẳn bà cũng không chịu nổi đâu. Bất chấp Vũ Duy có lý do riêng nào đó, bà cũng thấy anh cư xử với Thục Phương như vậy là quá vô tình.

Buổi trưa về nhà, Thục Phương qua phòng bà Thục:

– Mẹ, con mới nộp đơn nghỉ việc rồi, con đã cãi với anh ta một trận, bắt đầu chiều nay con cũng sẽ không đi làm nữa.

Bà Thục có vẻ bất ngờ:

– Con quyết định lúc nào vậy, sao không bàn trước với mẹ ?

– Con mới nghĩ hôm qua, mẹ nói một tiếng với bác Tùng nghe mẹ, lý do gì cũng được, từ nay trở đi con không qua bên đó nữa đâu.

Bà Thục không tỏ vẻ gì là phản đối, như thể chuyện đó phải giải quyết như vậy. Bà suy nghĩ một lát rồi thản nhiên:

– Mẹ không quen ai với ngành của con. Nhưng mẹ sẽ nhờ người lo. Từ đây tới lúc có chỗ mới, con cứ về ngoại chơi cho thoải mái.

– Da.

Thục Phương đứng dậy đi về phòng. Cô không phản đối mẹ, nhưng cô biết mình sẽ không đủ tâm trí để đi đâu cả. Suốt một buổi chiều giam mình trong phòng. Cô muốn hoá điên khi nhớ tới cách đối xử của Vũ Duy lúc trưa.

Thậm chí anh cũng không quan tâm đến lá đơn của cô. Anh quá đáng lắm.

Buổi tối cô đang ngồi trước tivi thì Bích Trân đến. Vẻ mặt hân hoan:

– Xong rồi. Tuần tới mày đi làm, nộp đơn xin nghỉ đi.

Thục Phương nhìn cô, không tin:

– Nhanh vậy sao ? mới hôm qua mày còn bảo chờ kia mà.

– Là tao nói hờ vậy thôi, chứ tao biết chắc thế nào cũng được. Anh Ba tao thân với giám đốc lắm. Ảnh đã từng giúp đỡ con ổng, ảnh nhờ gì lại không được. Làm đơn chưa.

– Rồi và nộp sáng nay.

Bích Trân tò mò:

– Thế ông Duy phản ứng ra sao ?

– Anh ta cũng định đuổi việc tao đó, tao biết vậy nên đưa đơn ngay.

– Đuổi mày ạ tại sao ?

Anh ta nghe lời nhỏ Thanh sao đó, nên nghĩ tao với nhỏ Thúy tìm cách quây cho nó ra khỏi nhà. Thậm chí còn định cấm cửa tao nữa.

Bích Trân tròn mắt, mở to hết cỡ:

– Đền mức như vậy lặn sao , thật khó tưởng tượng. Tao không hiểu con nhỏ đó có gì ghê gớm như vậy.

– Nhỏ Thúy ghét nó lắm, tao không biết cụ thể ai mới là quá quắt. Nhưng hôm đó ở Đà Lạt, chính mắt tao thấy nó coi tao với nhỏ Thúy không ra gì, không cần cả nói chuyện xã giao. chỉ dựa vào anh Duy, anh ấy bảo vệ nó kỹ lắm

– Sợ nó bị em gái anh ăn hiếp hả ?

– Lúc trước anh cưng nhỏ Thúy lắm, bây giờ hai anh em như mặt trăng với mặt trời. Tao không có bằng chứng cụ thể. Nhưng qua cách nói của anh Duy, tao biết nó dựng chuyện kẻ khổ, dĩ nhiên là anh ta phải tin rồi, bác Tùng cũng vậy.

– Con bé ghê thật, mà cũng đúng thôi, nó đến ở nhờ, nếu có gì xô xát, dĩ nhiên ai cũng nghĩ người bị ăn hiếp là nó. Nếu biết lợi dụng điểm yếu thì sẽ thành thế mạnh thôi

Thục Phương nhìn Bích Trân đăm đăm như hiểu ra:

– Tao nghĩ ra rồi, có lẽ vì vậy mà anh Duy bảo tao với nhỏ Thúy không có tình người. Mà biết lúc đó tao tức thế nào không Trân.

Vừa nói cô vừa ứa nước mắt. Nhưng lại lập tức quay mặt đi chỗ khác, cô không khóc. Chỉ chỉ ấy của cô không qua mắt được Bích Trân. Cô thở dài:

– Thôi, họ đã tệ với mình như vậy rồi, cắt đứt cho xong. Không ngờ tình cảm lâu năm như vậy lại bị phá vỡ vì một đứa con gái vớ vẩn.

Cô chọt vung tay lên, hung hăng:

– Xếp tên anh ta vào danh sách những người mình không cần quan hệ, thế là xong.

Thục Phương hít hít mũi, nói qua chuyện:

– Tao có thể đi làm sớm hơn không, một tuần lâu quá.

– Một tuần là nhanh đó ông, còn đợi người ta sắp xếp nhân sự nữa chứ. Tại mình sướng quá không nên biết, bao nhiêu người long đi tìm việc chứ không được như mình đâu.

– Không biết giữa thất nghiệp với thất tình cái nào bi đát hơn hả Trân ?

Bích Trân phì cười, nhưng vội bịt miệng ngay:

– Tao có bị lặn nào đâu mà biết. Nhưng tao nghĩ không có công chuyện này thì tìm công chuyện khác. Còn người yêu thì khó tìm hơn.

– Chắc vậy.

Cô ngồi im, rồi lại nghĩ qua chuyện khác:

– Tao phải làm sao để cảm ơn anh mày đây ?

– Khỏi, anh lo cho mày cũng như lo cho tao. Mà làm kiểu đền ơn là kỳ lắm đó.

– Nhưng không lẽ im lặng như không biết gì hết ? Như vậy còn kỳ hơn nữa.

Bích Trân suy nghĩ một lát rồi gục gặc đầu:

– Ủ, nếu xét về phía mày thì im lặng cũng kỳ, thôi mày gọi điện cho ảnh đi. Card của ảnh nè.

Thục Phương cầm lấy, nhìn lướt qua. Rồi băng khoăn:

– Nhưng ảnh có nhớ gì tên tao không, rủi gọi mà ảnh không biết tao là ai thì kỳ lắm.

Bích Trân lấy viết ghi số phone phía sau :

– Dĩ nhiên là ảnh nhớ mày chứ, gọi số này nè, ảnh ít cho ai số riêng lắm, mày gọi như vậy là ảnh biết người quen liền.

– Bộ ảnh không thích ai gọi cho ảnh hết hả ?

Bích Trân cười tủm tỉm:

– Ủ, ông vậy đó hay bị con gái gọi điện nói chuyện nên ảnh bực lắm.

Thường thường gọi công ty nhỏ thư ký nhận điện, cái nào cần nó mới nói.

– Thục Phương thở dài:

– Khó khăn vậy sao ? Còn cách nào khác không ?

– Hay là mời ông đi ăn, mà thôi , ảnh không đi đâu, mời như vậy ảnh lại nghĩ tao muốn làm mai mày cho ảnh, mất công tao bị la nữa.

Thục Phương nhướn mắt nhìn Bích Trân, cô phì cười :

– Nói không phải khoe, ảnh có nhiều cô theo lắm, mà ảnh thì dị ứng khi bị con gái tấn công. Trời ơi so với ông anh hai thì ảnh hào hoa hơn nhiều, nếu có dịp gặp bảo đảm mày sẽ khen ngay.

– Vậy hả ?

Bích Trân hình như rất thích khoe về ông anh của mình. Nhưng vẻ mặt ảm đạm hiu hắt của Phương làm cô cục hứng và stop ngay. Cô ở lại một lát rồi đứng dậy:

– Nhớ ở nhà chờ tao, có gì là tao gọi cho ngay. Xem người ta có yêu cầu nộp hồ sơ gì không ? Đừng đi đâu nhé.

– Nếu có thì chỉ đến mày thôi.

– Ủ vậy nghe.

Thục Phương tiễn Bích Trân xuống sân. Rồi quay lên phòng. Đứng ở ban công, cô thấy bóng Diệp Thúy thấp thoáng dưới sân bên kia. Cô nàng đang ngồi với Phú Thanh, hình như là đang khóc. Thỉnh thoảng lại thấy đưa tay quệt mắt. Chuyện gì vậy nhỉ?

Đợi Phú Thanh về, Thục Phương vào phòng gọi điện cho Diệp Thúy. Người nhất máy là Thu Thanh, giọng cô ngân thanh thanh:

– Alô

– Xin lỗi, cho tôi gặp Diệp Thúy.

– Chị Phương phải không ? gọi chị Thúy có chuyện gì không ?

Phương cau mặt, bất mãn. Đúng là một cách xâm phạm chuyện của người ta . Cô ta có quyền gì mà hỏi xông xáo như vậy chứ. Không kìm được, Thục

Phương nghiêm giọng:

– Tôi muốn gặp Diệp Thuý.

Giọng Thu Thanh nhỏ nhẹ như kiêu khích:

– Chị Thuý không có nhà, cảm phiền nghe.

Rồi cô gát máy. Thục Phương đứng lặng bên bàn Túc run cả người. Cô bặm môi, cố dằn để đừng run. Cô muốn lập tức chạy qua nhà Diệp Thuý nói chuyện để dằn mặt Thu Thanh. Không ngờ cô nàng chuyên quyền đến vậy. Đúng là một con rắn.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 9

Thục Phương bỏ đi nhanh xuống cầu thang. Nhưng giữa đường cô nghĩ lại. Rồi quay lên, chán nản. Người ta bảo không nên giăng buồn ra khơi khi đang có sóng. Cô đang tức Thu Thanh, tức nẫu người. Nếu bây giờ qua đó, sợ không kèm được rồi lại có chuyện xảy ra. Lại đụng chạm đến Vũ Duy nữa.

Và suy cho cùng, cô đã không muốn dính líu đến họ nữa, tại sao lại để cho mình bị giật dây như thế chứ. Có lẽ từ đây về sau, cô sẽ không gọi Diệp Thuý nữa để nó tự qua tìm cô.

Tối nay bà Thục gọi cô xuống nhà:

– Lúc nãy Bác Tùng mới qua hỏi mẹ tại sao con nghỉ. Mẹ chỉ nói con không thích hợp với công việc. Bách ấy bảo con qua bên ấy cho bác hỏi. Con liệu cách trả lời cho khéo nhé.

– Đi ngay bây giờ hả mẹ ?

– Để lát nữa đi, bây giờ bên ấy đang ăn tối, chắc ông ấy muốn tạo không khí gần gũi với con đó. Nhưng mẹ thấy con tránh mặt là hay hơn. Đợi xong rồi hãy qua.

– Dạ

Khi Thục Phương qua nhà ông Tùng thì đã hơn 8 giờ. Cô ngồi ở phòng khách chờ ông. Thái độ khách sáo chứ không đi lung tung trong nhà như trước nữa. Ông Tùng hơi ngạc nhiên về cử chỉ của cô. Nhưng không hỏi. Chỉ hỏi chuyện chính:

– Bác nhận đơn của con rồi, sao tự nhiên con bỏ làm vậy, có chuyện gì không ?

Thục Phương trả lời như thuộc bài:

– Dạ tại con thấy không thích hợp nữa, con muốn tìm việc khác.

Ông Tùng nhíu mày, không tin:

– Không thể vô lý như vậy được. Con học mấy năm trời cực khổ, vậy mà mới làm một thời gian đã nghỉ. Con phải nói thật với bác, con có buồn chuyện gì không ?

– Dạ không !

– Chậc ! lý do vô lý quá, bác không đồng ý. Bác hỏi con Thuý, hai đứa có xích mích không, thì nó bảo hỏi thằng Duy. Con phải nói thật với bác, có phải hai đứa giận nhau không ?

– Dạ không có, chỉ tại con không thích nghề này nữa, con định sẽ xin làm

việc khác.

Hỏi mãi mà Thục Phương cứ một mực trả lời như vậy, ông Tùng lắc đầu nhượng bộ:

– Thôi được con muốn dẫu bác thì thôi . Nhưng nếu mai mốt muốn trở lại làm việc thì nói với bác lúc nào bác cũng sẵn sàng lo cho con.

– Dạ, thưa bác con về.

Thục Phương lập tức đứng dậy đi ra cửa. Nhưng ngay lúc ấy Diệp Thuý đi xuống :

– Khoan về Phương, tao chờ mày nãy giờ, Lên phòng tao nói chuyện đi.

Thục Phương lắc đầu:

– Thôi ngồi đây được rồi hay là qua bên tao đi.

Diệp Thuý ngồi xuống cạnh cô:

– Ở lại đi, việc gì phải tránh mặt ai, so với thiên hạ, mày đủ tư cách ở nhà này hơn đó. Mà hôm nay mày đi đâu vậy, tìm mấy lần không gặp.

– Chắc tao đi chợ với mẹ tao, ngoài ra không có đi đâu cả

Cô lặng lẽ suy nghĩ rồi quyết định nói:

– Hôm trước tao gọi cho mày, nhưng Thu Thanh nó bảo không có mày ở nhà, trong khi tao vừa thấy mày với anh Thanh ngoài sân. Ban đầu tao tức lắm, nhưng rồi nghĩ lại, có thể lúc đó mày đi đâu, tao muốn biết lúc đó mày có ở nhà không ?

– Tao chẳng đi đâu cả. Con này thật quá lắm.

Và Diệp Thuý đứng bật dậy. Thục Phương chưa kịp hiểu gì thì cô đã đi bằng băng về phía phòng Thu Thanh, quát lớn:

– Thanh, ra đây nói chuyện mau, ra đây.

Thục Phương hốt hoảng:

– Mày làm gì vậy Thuý, làm gì ầm ĩ lên vậy ?

Nhưng Diệp Thuý đã như nổi cơn thịnh nộ, cô đập cửa rầm rầm:

– Ra đây nói chuyện mau, đừng hòng trốn được tao.

Cánh cửa mở hé ra, rồi Thu Thanh lộ đầu ra:

– Chị muốn hỏi gì ?

Diệp Thuý đẩy cái rầm, làm cánh cửa mở toang Cô la lớn:

– Ra đây đi, đừng có rúc trong đó trốn tránh, mày mà sợ ai để làm bộ rụt rè chứ.

Ngay lúc đó mọi người trên lầu chạy xuống:

– Chuyện gì um sùm vậy Thuý ?

Thục Phương đứng chết trân nhìn cảnh trước mắt. Ý nghĩ mình là nguyên nhân gây xô xát khiến cô lạnh toát cả người. Cô đâu có ngờ Diệp Thuý nóng nảy thế. Cô chưa biết nên về hay ở thì Vũ Duy đã nhìn cô bằng vẻ nghiêm lạnh:

– Lại là cô, cô vừa nói gì với Diệp Thuý nửa đây ?

Thục Phương cứng họng, không trả lời được. Cô mở lớn mắt nhìn Diệp Thuý bốc cháy như hoả diệm sơn :

– Có mặt mọi người ở đây mà trả lời đi, tại sao hôm đó Thục Phương gọi điện cho tao mà mà bảo tao không có ở nhà ? trả lời đi, mà muốn gì ?

Thu Thanh liếc nhìn Vũ Duy như cầu cứu. Rồi nói với vẻ sợ sệt:

– Tại vì em tưởng chị không có ở nhà.

– Nói láo lúc mà cầm điện thoại là tao đang lên cầu thang. Tao cố nhìn xuống và thấy mà ngó lên. Lúc ấy tao thấy là lạ, nhưng không hỏi. mà dám nhận là mà nói láo không ?

– Em không biết thật mà, em nói thế để làm gì chứ. Chuyện của chị với chị Phương đâu liên quan đến em, em cần để làm gì.

Diệp Thuý quát lên:

– Để làm gì hả, vì mà sợ tội tao qua lại với nhau. Mà sợ Thục Phương qua đây. Nói thẳng ra là mà muốn hai nhà cắt đứt nhau, để mà yên tâm.

– Chị nói xa xôi gì em không hiểu, em không nghĩ như vậy đâu, thật mà.

Diệp Thuý quát lớn:

– Đừng đóng kịch, mà chỉ gạt được ba tao với anh Duy, chứ không gạt được tao đâu. Mà biết trước đây anh Duy quen với Thục Phương, nên luôn sợ anh ấy gặp nó.

Thu Thanh một mực lắc đầu:

– Em không biết chuyện đó mà, em thật tình không biết gì cả mà.

– Nói lao đồ cáo già, đồ cưa sừng làm nghề.

Thấy Diệp Thuý lồng lộn, ông Tùng nạt lớn:

– Con làm gì vậy Thuý, chuyện đâu còn có đó, từ từ nói không được sao.

Bà Tùng chen vào:

– Đừng la lớn vậy con, bình tĩnh nói từ từ thôi, mẹ tin con mà.

Vũ Duy khoanh tay đứng tựa cạnh bàn theo dõi câu chuyện. Thỉnh thoảng anh ném cho Thục Phương tia nhìn giận dữ. Khiến cô khổ sở không biết phải can Diệp Thuý thế nào và Diệp Thuý thì đang ngùn ngụt cơn tức nên tiếp tục hét khan giọng:

– Từ trước giờ tao nhịn quá rồi, vì bởi có nói ra thì cũng không ai nghe. Mà lúc nào mà không được bảo che. Nên càng ngày càng lộng hành. Trước mặt mọi người mà làm như nhũn nhặn lắm. Nhìn sau lưng mà có coi tao ra gì, lột mặt nạ ra đi.

Thu Thanh nín thính cặp mắt nhìn xuống gạch. Ông Tùng lại nạt Diệp Thuý :

– Con quá đáng lắm nghe Thuý , này giờ nhịn như vậy chưa đủ sao.

Diệp Thuý muốn nhảy dựng lên:

– Trước mặt mọi người nó làm ra vẻ bị hiếp đáp, nhưng sau lưng thì đâm thọc đủ chuyện, ai cũng bảo con hung dữ ăn hiếp nó, sao không nhìn lại nó

hết vậy.

Bà Tùng thở dài rồi lắc đầu ngán ngẩm. Vũ Duy lên tiếng:

- Em nói hết chưa bây giờ bình tĩnh nói chuyện đi. Đầu đuôi ra sao ?
- Anh nghe rồi đấy hỏi lại làm gì. Nếu có xót ruột cho nó thì anh giải thích đi. Anh giải thích giúp tôi tại sao Thục Phương gọi điện cho tôi mà nó gạt đi chứ. Nó lấy quyền gì mà không cho bạn bè gọi tôi.

Vũ Duy ôn tồn:

- Tại sao Thu Thanh phải làm chuyện đó nhỉ. Cô ấy không biết em ở nhà. Chuyện đơn giản mà em làm âm ỉ lên vậy sao.

Diệp Thuý quay phắt lại :

- Tôi biết chắc khi mở miệng ra chắc chắn anh nói như vậy. Hở miệng ra thì bênh vực tôi chán nghe câu đó lắm rồi, đừng có sửa nữa.

Vũ Duy có vẻ giận. Anh nghiêm mặt:

- Em quen thói hồ đồ rồi phải không ?

Bà Tùng cũng rầy Diệp Thuý:

- Đừng hỗn với anh như vậy con.

Thục Phương nhìn Diệp Thuý tội nghiệp. Cô nóng nảy như thế, chắc chắn chỉ nhận được ác cảm của mọi người. Làm sao ông Tùng hiểu được đằng sau câu chuyện. Trước mặt ông chỉ thấy một Thu Thanh hiền lành nhẫn nhịn. Bị hiếp đáp lý giải như vậy lô gích quá. Diệp Thuý thua cuộc là đúng rồi.

Bởi vì ai mà tưởng được Thu Thanh dám lộng hành, khi bản thân cô phải ở nhà người ta. Nếu cô là Diệp Thuý chắc cô sẽ tức triền miên, và bỏ nhà đi cho rồi.

Nhưng Diệp Thuý hình như không nhận ra tình thế bất lợi của mình. Cô tức không vạch mặt được Thu Thanh. Càng tức vì hai người lớn đáng kính cứ bênh vực cô ta chăm chặt. Cả hai bảo vệ cô ta cứ thể thấy một con dê con bị móng vuốt của một con sói. Ý Nghĩ đó làm cô càng muốn điên lên. ô hung hăng nói tiếp:

- Hôm nay tao phải nói cho biết, mày nói tại sao mày cứ lục lọi phòng tao. Mày lấy quyền gì mà xâm phạm người khác như vậy. Chưa hết, mỗi lần anh Thanh đến chơi thì lượn qua lượn lại trước mặt anh ấy nhõng nhẽo. Đồ lăng lơ. Mày tưởng mấy lần mày gặp riêng anh ấy tao không biết sao.

Thu Thanh bùm mặt:

- Chị gán cho em chuyện kinh khủng quá.

Diệp Thuý gạt ngang:

- Đừng chối, chính miệng dì Ba kể lại cho tao nghe. Dì ấy đã rình nghe mày nói chuyện với anh Thanh và anh ấy cũng đã nói như vậy, có không ?

- Em không có thật mà, anh Thanh thương chị, làm sao em dám như vậy chứ.

- Làm sao thì ai biết được, ý đồ của mày mà. Nhưng chuyện đó bỏ qua đi, từ

đây về sau, cấm mày mượn danh tao để sai di Ba chuyện này chuyện nọ. Hôm nọ khuya như vậy mà sai người ta đi mua cho mày hộp kem. Đày người ta vừa thôi, đừng sử dụng quyền hành bừa bãi như vậy.

Giọng Vũ Duy bật đi:

– Nói hết chưa Thuý, em thấy Thu Thanh có trả lời câu nào không. Đừng lần lượt quá đáng như vậy.

Ông Tùng cũng nghiêm khắc:

– Ba không đồng ý con như vậy nghe Thuý, Thu Thanh đến ở đây, coi như nó cũng là một thành viên trong gia đình. Ba coi mọi người đều bình đẳng, con đừng có đồ kỵ hẹp hòi như vậy.

Vũ Duy nói tiếp:

– Em quen được nuông chiều rồi, và em muốn là người duy nhất được cưng, không chịu để ai san sẻ hết phải không. Đừng có ích kỷ như vậy, em lần lượt Thu Thanh quá đáng lắm rồi đó.

Diệp Thuý quay phắt lại, quát mắt quát vào mặt Vũ Duy:

– Tôi đã bảo không muốn nghe anh nói, anh nghe chưa, khép cái mồm lại đi. Đối với tôi bây giờ, giá trị anh không đáng một xu. Tôi chỉ nể nếu anh xứng đáng là người anh. Anh bị con gái xỏ mũi như vậy, tôi coi là đồ rác rưởi, đừng có lên mặt dạy đời tôi.

Vũ Duy giận điên người :

– Câm họng lại.

Không bình tĩnh nổi nữa, anh bước đến, dang tay tát thẳng vào mặt Diệp Thuý, khiến cô té nhào xuống đất. Bà Tùng hét lên :

– Duy.

Vũ Duy vẫn chưa hết giận:

– Con này không dạy là nó quá quắt lắm.

Diệp Thuý cũng không phải hiền, cô đứng phắt dậy lao đến cầm chiếc bình ném thẳng vào Vũ Duy. Anh né người tránh được. Nhưng anh chưa trúng tên thì Diệp Thuý chưa hài lòng, cô nhào đến giựt dây điện thoại, ném tiếp ống nghe. Bà Tùng năn nỉ:

– Đừng làm vậy con, sao con hỗn với anh quá vậy.

– Hắn ta không xứng đáng làm anh con. Con không có thứ anh mê gái như vậy.

Ông Tùng quát lớn:

– Con này càng lớn càng mất dạy, mày ra khỏi nhà tao ngay.

Diệp Thuý hung hăng vang tay:

– Ba khỏi đuổi, để nhà này lại cho mấy người thờ nó đi, tôi đi đây. Có chết tôi cũng không về cái địa ngục này đây.

Cô lao ra cửa như cơn lốc. Thục Phương bàng hoàng nhìn theo rồi gọi lớn:

– Đừng chạy ra đường Thuý.

Cô định chạy theo nhưng Vũ Duy đã kéo mạnh tay cô lại:

– Để nó đi đi, mặc nó muốn làm gì thì làm. Còn cô nữa, cô qua đây làm gì nói mau.

Thục Phương rối trí lên, chưa biết phải trả lời thế nào, Cô lắp bắp:

– Bác Tùng gọi tôi qua, tôi...

Vũ Duy nạt ngang:

– Nếu cô không qua đây tọc mạch, thì đã không có chuyện gì xảy ra. Cô cứ muốn trong nhà này sóng gió thì mới chịu phải không? Tôi cấm cô từ đây về sau không được qua đây nữa nghe chưa?

Thục Phương đứng chết dí một chỗ, không mở miệng được. Bà Tùng vội can thiệp:

– Sao con nói với nó như vậy Duy, con kỳ cục lắm nghe.

– Tại cô ta bắt con phải như vậy, nếu cô ta không xúi giục con Thuý thì đã không có chuyện gì xảy ra.

– Tại cô ta bắt con phải như vậy, nếu cô ta không xúi giục con Thuý thì đã không có chuyện gì xảy ra. Con cứ xử như vậy là còn nhẹ lắm đó.

Bà Tùng quay qua Thục Phương:

– Anh con hơi nóng nên nói vậy, đừng để bụng nghe con. Thôi con về đi, mai bác qua chơi với mẹ con.

– Dạ

Thục Phương đi ra cửa, cô nghe lóang thoáng tiếng bà Tùng.

– Con nói năng không giữ lời vậy Duy, nếu bác Thục nghe được thì bác ấy nghĩ sao.

Cô quay lại nhìn, Vũ Duy phẩy tay, quay mặt đi chỗ khác như không muốn trả lời. Anh đến bên cạnh Thu Thanh an ủi. Bà Tùng thở dài đi lên. Thục Phương mím miệng, lầm lũi đi về nhà. Bây giờ cô mới ý thức về sự tai hại mà mình gây ra.

Nghĩ tới Diệp Thuý Thục Phương đâm ra hoang mang. Không biết giờ này nó đi đâu.

Khuya khi Thục Phương đã lên giường thì nghe tiếng chuông gọi cửa. Cô vội chạy ra balcon nhìn xuống. Dưới đường Diệp Thuý đang khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào cổng chờ. Đầu gục qua một bên như quá mệt mỏi. Thục Phương chưa kịp chạy xuống thì chị Sáu đã mở cổng. Cô chạy ra cầu thang đón Diệp Thuý đang thất thểu đi lên phòng. Nói ngắn gọn:

- Tối nay tao ngủ ở đây.

Thục Phương đề tay lên ngực:

- Bây giờ tao lo muốn chết, mày đi đâu vậy.

- Ở ngoài đường.

Thục Phương mở tủ lấy chiếc áo ngủ, đưa Diệp Thuý:

- Thay đồ đi

Diệp Thuý lặng lẽ mở nút áo. Cử chỉ của cô bây giờ không hung hăng như lúc nãy nữa. Hình như sau khi đã trút hết nộ khí, cô trở lại trạng thái ức chế mệt mỏi. Cô nằm xuống giường cười nhếch môi:

- Bao giờ con nhỏ đó còn ở trong nhà thì tao sẽ không về đó nữa. Ba tao thương con người dưng hơn con gái mình thì tùy ông ấy.
- Lẽ ra lúc này không nên làm như vậy, chuyện có gì đâu mà mày dùng dùng lên thế.

Diệp Thuý cười gằn, hai mắt rục lên như sẵn sàng nuốt Thu Thanh, nếu cô nằng đứng trước mặt. Cô gằn giọng:

- Đúng chuyện đó không có gì lớn nhưng tao quá sức chịu đựng rồi. Đó chỉ là phản ứng mà tao đã bị tích tụ từ trước giờ. Mày không biết nó đáng ghét thế nào đâu. Cứ làm ra vẻ tiểu thư chảnh chọe với người làm. Nhưng tức cái là nếu tao nói ra thì không ai tin, ai cũng bảo tao ganh tị với nó, tao hẹp hòi ích kỷ. Tức không chịu.

- Thì thôi tốt hơn hết là đừng quan tâm tới nó nữa.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi nghiêm chỉnh:

- Mày bình tĩnh nhìn lại xem, mày ghét nhỏ Thanh ở điểm nào, có phải vì bệnh tao không?
- Ban đầu thì có, nhưng chỉ là không thích thôi. Tao đâu có khe khắt với con nít như vậy. Nhưng nếu nó biết điều một chút đi, nó biết nó ở nhờ vả nhún nhường một chút thì tao sẵn sàng coi nó như bạn. Đằng này nó cứ dựa vào anh Duy mà coi tao không ra gì không tức sao được.

Im lặng một chút, Thuý long mắt lên nói tiếp:

- Mày còn nhớ lần ở Đà Lạt không, lúc mày mới đề nghị đi uống nước thì nó lập tức đòi anh Duy đưa xuống hồ. Nó muốn giành giật tình cảm kiểu vậy đó. Chuyện đó xảy ra thường xuyên với tao lắm, mà lần nào anh Duy cũng chiều nó. Mày thấy tao ghét nó có đúng không?

Thục Phương chuyển đề tài:

- Mày định bỏ đi luôn à?

- Ừ.

- Làm vậy có gắng quá không?

- Hừ, cho nhà tao sáng mắt. Tao sẽ không trở về đó nữa. Bao giờ đám cưới tao sẽ đãi nhà hàng, mời bà con đến khách sạn trong ngày rước dâu, chỉ có mẹ tao dự thôi. Sau đó thì đi luôn.

Thục Phương nhìn Diệp Thuý, kinh hãi:

- Mày nghĩ chuyện gì kinh khủng vậy?
- Nhưng tao sẽ làm như vậy, tao nói là làm mà.

Thục Phương ngồi bó gối, lẳng lặng suy nghĩ. Đúng là Diệp Thuý quá dữ. Khí ghét hay đau khổ, nó thể hiện dữ dội chứ không chịu đựng như cô. Cô để cho nỗi buồn lặn vào trong, tự mình dày vò mình. Còn nó bộc phát gay

gắt lên, làm cho mọi người phải điều đứng. Nhưng phản ứng cách nào thì cũng khổ. Chỉ có Thu Thanh là sung sướng.

Thục Phương ngẩn đầu lên:

– Vậy mày ở nhà tao đi, chắc mẹ tao không đuổi mày về nhà đâu, mẹ tao biết mày không ưa nhỏ Thanh mà. Thôi ngủ đi.

Thục Phương với tay tắt đèn, Diệp Thuý cũng không nói chuyện nữa. Cô nhắm mắt, ngáp dài đầy vẻ mệt mỏi. Thục Phương cũng nằm xuống, nhưng không ngủ được. Cô ôm chiếc gối vào lòng, mở mắt nhìn về phía cửa sổ.

Cánh cửa đóng im im. Từ lâu rồi cô không còn đứng đó nhìn qua phòng Vũ Duy nữa. Và sau này cũng vậy. Chuyện lúc này đã cắt phăng mối quan hệ hai mươi mấy năm tốt đẹp. Nghĩ lại cứ như cơn ác mộng.

Thục Phương mở cửa xe, bước đến bấm chuông rồi đứng chờ. Phía cổng bên kia, Thu Thanh cũng đang về tới. Thục Phương thoáng nhìn cô nàng. Rồi nhìn chỗ khác như không thấy. Sau lần xô xát đó cô không đủ sức để lịch sự với cô nàng nữa. Thu Thanh cũng công khai làm mặt lạnh với cô chứ không kín đáo như trước.

Cửa mở, Thục Phương đi lên lầu tìm bà Thục. Nhưng bà không có ở nhà. Cô về phòng mình, để nguyên quần áo nằm xuống giường. Ngày đầu tiên đi làm trở lại, cô mệt phờ người. Ở bệnh viện này cô là một bác sĩ vô danh chứ không phải là tư cách con dâu tương lai viện trưởng như lúc trước. Chẳng ai tỏ vẻ kiên nể cô, và rất bình đẳng. Điều đó làm cô thấy dễ chịu rất nhiều. Cái bóng của Vũ Duy không còn là nỗi ám ảnh mỗi ngày nữa.

Nằm một lát Thục Phương ngồi lên, suy nghĩ. Mấy hôm nay cô định gọi điện để cảm ơn anh của Bích Trân. Nhưng cứ lần lựa chờ đến lúc đi làm.

Bây giờ đã thật sự làm việc rồi, không lý do gì để hẹn nữa.

Nhưng nghĩ tới việc gọi điện, cô lại thấy ngán, Bích Trân đã quảng cáo về ông anh khó tính của nó, làm sao mà cô tự nhiên cho được. Nghĩ đến lúc nhắc mày lên, mặt anh ta cau có gắt gỏng, tự nhiên cô thấy chùng lại ngay. Mà làm lơ thì lại không xong. Phân vân một lát, Thục Phương quyết định bấm số mày. Cô nghe tiếng chuông reo không lâu. Rồi một giọng nói vang lên:

– Alô.

Thục Phương nhỏ nhẹ:

– Xin lỗi có phải là anh Khang không?

– Tôi đây.

Giọng anh ta cụt ngủn, có vẻ khô khan quá. Thục Phương muốn gát máy cho rồi. Nhưng vẫn cố gắng:

– Tôi là Thục Phương bạn của Bích Trân. Tôi muốn gọi về việc anh đã giúp tôi. Xin lỗi vì làm phiền anh nghe. Nhưng tôi không biết làm cách nào khác cả.

– Không biết làm cách khác là sao?

– Ô... tôi... biết gọi như thế làm mất thời giờ của anh. Nhưng không lẽ im lặng, tóm lại, tôi rất cảm ơn vì anh đã giúp tôi.

– Không đến nỗi nghiêm trọng vậy đâu, cô không nên ngại như vậy. Vậy thôi nhé Thục Phương có dịp gặp sẽ nói chuyện nhiều hơn. Chào nhé.

Rồi anh ta gác máy. Mặc dù đã đoán trước nhưng cách cắt điện đột ngột đó vẫn làm Thục Phương thấy hụt hẫng. Cách nói của anh ta rất ngọt ngào lịch sự, nó không làm cô thấy nặng nề. Nhưng vẫn có cảm giác mình đã làm phiền người khác.

Cô thở nhẹ như trúc được gánh nặng. Rồi quay ra thay đồ. Cảm ơn một người mà phải chịu bị tinh thần đến thế, nghĩ lại thấy hơi buồn cười. Nhưng cuối cùng cô cũng đã làm xong nhiệm vụ. Chẳng còn gì để áy náy nữa.

Cánh cửa chợt bị đẩy cái ào. Không quay lại Thục Phương cũng biết đó là ai. Vì nếu đi đứng nhẹ nhàng thì sẽ không còn là Diệp Thuý nữa. Thấy cô, Diệp Thuý có vẻ ngạc nhiên:

– Sao về sớm vậy, tưởng đến gần tối mày mới về chứ. Sao, chỗ này vui không?

– Mới vào chưa quen biết với ai cả, không buồn cũng không vui.

Diệp Thuý nhún nhún mình trên mặt nệm:

– Nhưng dù sao ở chỗ mới vẫn dễ chịu hơn cái địa ngục ấy đúng không?

Thục Phương mỉm cười gật đầu. "Địa ngục" là từ mà Diệp Thuý gọi để ám chỉ bất cứ những việc có liên quan đến Vũ Duy. Bây giờ cô ghét ông anh đáng kính của mình đến nỗi chạm mặt cũng không thèm nhìn. Thục Phương thấy cô nàng quá đáng. Nhưng nó đã giận ai thì có trời mà khuyên được. Để cho người đó được sống là may lắm rồi. Đừng có tơ tưởng đến chuyện làm hoà.

Rốt cuộc chỉ có bà Tùng là khổ. Đã mấy lần bà qua khuyên Diệp Thuý về, trừ phi Thu Thanh rút lui. Bây giờ thì bà Tùng chịu cảnh rước con gái người dung về nuôi. Còn con mình thì ở nhà người khác. Bà khổ tâm như đành chịu vì trong chuyện này ông Tùng có vẻ cứng rắn đến mức phi lý.

Nhưng đối với Thục Phương và Diệp Thuý, đây là dịp để cả hai tha hồ đi chơi với nhau và có thể nói đủ thứ chuyện mà không bị ai kiểm soát. Như vậy cũng vui.

Hôm nay Thục Phương tiếp nhận một bệnh nhân khá đặc biệt. Anh ta bị tai nạn xe. Gãy cánh tay và vài vết thương trên khắp người. Vết thương khá nặng. Nhưng anh ta rất bình tĩnh. Sau khi được băng bó. Anh ta đề nghị được nằm phòng đặc biệt. Thục Phương bảo nằm chung với người khác để đỡ tiền viện phí. Nhưng anh ta dứt khoát không chịu. Và điều kỳ lạ hơn là anh ta không đồng ý để cô gọi điện giúp về nhà. Thái độ anh ta lạnh lạnh, khô khan. Cô thấy khó gần và rất tự lập. Thục Phương làm bệnh phiếu cho

anh ta xong. Rồi cô ân cần:

– Bao giờ anh cần liên lạc với người thân thì gọi chúng tôi đến giúp. Tình trạng của anh bây giờ cần tuyệt đối giữ yên tĩnh. Anh đừng cử động nhiều nhé.

– Vâng cảm ơn bác sĩ.

Thục Phương vừa ra cửa thì anh ta gọi giật lại:

– Xin lỗi tôi muốn uống nước.

Cô y tá vội bước đến rót nước rồi kê ly đến miệng anh ta. Thục Phương đi ra khép cửa lại. Vừa đi cô vừa ngẫm nghĩ đến anh ta. Một bệnh nhân thật lạ.

Không gọi người nhà vào. Chẳng lẽ anh ta không có thân nhân?

Đến trưa cô y tá kể với Thục Phương:

– Lúc này bệnh nhân ấy bảo em gọi điện về nhà. Anh ấy bảo em phải hỏi kỹ, nếu là ba anh thì cho hay còn không thì thôi. Lạ ghê bác sĩ. Sao anh ấy không gọi mẹ nhỉ, đáng lẽ phải là mẹ chứ.

– Anh ta còn yêu cầu gì nữa không?

– Dạ không, à quên có chứ. Anh ấy bảo em mua giùm vài tờ báo.

– Đọc báo? - Thục Phương mở lớn mắt.

– Dạ

Thục Phương tưởng như mình nghe lầm. Ở tình trạng dở sống dở chết vậy mà còn đầu óc để đọc báo. Trên đời này có những người gang thép như vậy sao. Chắc là thần kinh anh ta bằng thép thật. Từ đó giờ chưa thấy một bệnh nhân nào lạ lùng như vậy. Anh ta được quyền rên rỉ kia mà.

Hôm sau đến giờ khám, Thục Phương vào phòng. Khi xem bệnh án, cô tò mò đọc kỹ tên anh ta hơn. Anh ta ba mươi một tuổi, tên Hoàng Chương.

Nghề nghiệp kinh doanh. Có lẽ nghề nghiệp rèn cho anh ta sự bản lĩnh. Có điều thái độ khó gần thì hơi trái ngược. Đối với người trị bệnh cho mình mà anh ta cũng tỏ vẻ bất cần. Trên đời này không biết anh ta cần ai.

Thục Phương cúi xuống xem xét cánh tay bệnh nhân. Những ngón tay sung to lên, cả bàn tay cũng vậy. Cô quay lại cô y tá:

– Em chuẩn bị tháo băng ra.

– Dạ

Cô quay qua cô y tá đứng kế bên:

– Cho băng lại.

– Dạ

Cô ta đi ra ngoài. Thục Phương lại cúi xuống quan sát vết thương trên mặt anh ta. Đôi mắt anh ta nhìn khiến cô hơi lúng túng. Nó có vẻ thẳng thắn táo tợn và không cần giấu giếm. Thục Phương cố giữ vẻ thản nhiên. Nhưng đôi mắt tự nhiên cứ chớp chớp. Bối rồi, Cô chưa từng và cũng không quen bị bệnh nhân nhìn như vậy. Nhưng cũng không biết phải cảnh cáo anh ta bằng cách nào. Vì anh ta có làm gì cô đâu. Và lại có nội quy nào cấm bệnh nhân

nhìn bác sĩ

Anh ta chợt nói nhỏ:

– Bác sĩ có đôi mắt đẹp lắm, tôi rất thích mùi nước hoa của cô.

Thục Phương vội đứng thẳng người lên làm như vẽ không nghe. Cô thật sự không tưởng tượng được có một bệnh nhân tán tỉnh mình. Và trong trường hợp này cô cũng không biết làm sao cho anh ta sợ. Tốt hết là làm như không nghe.

Khám xong cô vội vã rời khỏi phòng. Và ra đi ra cửa, cô biết ánh mắt anh ta vẫn phóng theo rờn rợn. Phía sau cô, hai cô y tá cười khúc khích nói:

– Chưa thấy bệnh nhân nào như ông này, bị thương gần chết mà tỉnh bơ, còn tán tỉnh bác sĩ nữa chứ. Thấy ông nhìn bác sĩ Phương mà mình đỏ mặt.

– Không biết ông đẹp hay xấu nhỉ? mặt mũi thương tích không lo. Nhìn ông có vẻ tự tin ghê. Nằm viện mà cứ như nghỉ mát ở bãi biển ấy. Bộ ông không biết đau sao nhỉ?

– Hỏi ông thử xem.

Cả hai cười rúc rích với nhau. Vừa cười vừa bàn tán về Hoàng Chương.

Thục Phương nghe hết nhưng vẫn lờ đi. Cô biết mai một nhân vật lạ lùng này sẽ là đầu đề bàn tán trong khoa. Và anh ta sẽ lôi kéo thêm cô. Hy vọng là anh ta không gây cho cô phiền phức.

Thục Phương rất ngán vào phòng của Hoàng Chương. Nhưng mấy cô y sĩ và y tá thì có vẻ rất thích khám cho anh ta. Anh ta để điện thoại di động trên đầu giường. Nhưng không khi nào sử dụng. Và người túc trực duy nhất trong phòng là bà vú nuôi. Ngoài ra không có bạn bè hay anh em gì đến, ngoài ông bố. Đó là những gì Thục Phương nghe được từ tin đồn. Mà thật lạ, không hiểu tại sao anh ta lại gây xôn xao trong khoa như thế. Và ai đã điều tra hay đến thế.

Sáng nay Thục Phương biết thêm một tin. Hoàng Chương quen rất thân với giám đốc bệnh viện. Và mặc dù ông không ra lệnh. Nhưng bác sĩ đến y tá trong khoa đều tự biết phải chăm sóc đặc biệt cho bạn thân của giám đốc. Bởi vì có lúc đích thân ông đến thăm bệnh cho anh ta. Thục Phương cũng không nằm ngoài tâm lý ấy. Thậm chí cô càng sợ Hoàng Chương hơn, vì anh ta cứ nhè cô mà quan tâm, yêu sách.

Hôm nay Hoàng Chương có vẻ khá hơn. Nhưng vết thương trên mặt bắt đầu lành. Nhưng mặt mũi anh ta đẹp hay xấu thì cũng không biết được vì băng bó trùm lùm. Khi nhóm người bước vào phòng. Hoàng Chương nói thẳng thắn:

– Một mình bác sĩ được rồi, tôi không muốn làm phiền nhiều người, các cô có thể ra ngoài.

Mọi người đưa mắt nhìn Thục Phương, cô cũng ngỡ ngàng:

– Nhưng anh còn phải rửa vết thương và thay băng.

Hoàng Chương mỉm cười, lần đầu tiên thấy anh cười. Lại thật khi cười anh ta có vẻ cởi mở hẳn lên dầu chỉ là cái nhếch môi. Vẻ khó khăn biến mất. Anh ta lắc đầu:

– Tôi nghĩ bác sĩ làm được điều đó đúng không?

Thục Phương đành khoát tay bảo mọi người đi ra. Cô xắn tay áo lên, bắt đầu lấy bông băng. Khi cô định gỡ lớp băng trên mặt anh thì anh chặn lại:

– Bác sĩ này cô có thể bỏ khẩu trang ra không?

Thục Phương rút tay lại, mở lớn mắt nhìn anh:

– Nhưng đây là yêu cầu của bệnh viện.

– Tôi không quan tâm điều đó, chỉ thấy hơi tự ái, cô sợ vi trùng hay sợ tôi vậy?

Giọng anh trở nên mệnh lệnh:

– Bỏ ra đi.

Thục Phương lẳng lẳng kéo khẩu trang xuống. Để lộ ra một khuôn mặt đỏ bừng, không biết vì tức hay vì xấu hổ. Cô thừa biết đó chỉ là một lý do để anh ta nhìn mặt cô. Cô cúi xuống gần anh ta chăm chú làm việc. Còn anh ta thì chăm chú quan sát cô. Cái nhìn làm cô thấy như da mặt bị kim châm. Cô nghiêm nghị nhìn lại anh ta như cảnh cáo. Hoàng Chương phản ứng bằng một nụ cười:

– Nhìn một khuôn mặt xinh đẹp, bao giờ thân kinh cũng đỡ căng thẳng. Nếu những ngày đầu bác sĩ không mang khẩu trang chắc tôi đỡ đau đớn hơn nhiều.

Thì ra anh ta cũng biết đau. Thục Phương nghĩ thầm nhưng vẫn tiếp tục im lặng. Hoàng Chương nói tiếp:

– Có thể gọi tên bác sĩ được không? bác sĩ Phương?

– Anh cứ tự nhiên.

Thục Phương đứng thẳng người lên. Cô xoay người qua để lấy chai thuốc, chuyển xuống vết thương ở ngực anh. Hoàng Chương cũng ngồi thẳng người lên. Vô tình khuôn mặt anh đối diện với mặt cô. Gần đến mức nghe được hơi thở của nhau. Rõ ràng anh ta không hề coi mình là bệnh nhân. Ý nghĩ đó làm cô càng nghiêm nghị hơn. Cô bôi thuốc thật nhanh rồi băng lại. Nhưng Hoàng Chương hình như không để ý thái độ của cô. Anh hỏi thản nhiên:

– Tôi làm phiền cô thế này là nhiều hay ít vậy cô Phương?

Câu hỏi làm Thục Phương không thể không cười:

– Tương đối nhiều, nhưng tôi xem như đây là thực tập, nếu mở phòng mạch riêng thì tự tôi cũng phải làm chuyện này thôi.

– Vậy vô tình tôi đã tạo điều kiện cho cô sao?

– Nếu anh đã gợi ý như vậy, thì tôi không thể làm ngơ nữa, cảm ơn có đủ không?

Hoàng chương bật cười:

– Đủ, tính tôi không đòi hỏi gì nhiều đâu.

"Vô duyên không thể tưởng". Thúc Phương nói thầm. Nhưng cái cách cách trơ lì của anh khiến cô thấy tức cười. Nói chuyện với anh rồi, cô thấy không có gì đáng sợ lắm. Anh ta không khó khăn như cô tưởng. Nhớ lại lúc mới nhập viện cô thấy hình như có hai người trong cùng một anh ta. Nếu cứ thế này thì đến lúc ra viện, anh ta sẽ trở thành bạn chứ không chỉ là người từng là bệnh nhân của cô.

Xong các vết thương nhỏ, Thúc Phương xem bản phim chụp vết thương bị gãy. Vẫn chưa có dấu hiệu lành. Cô quay lại Hoàng Chương:

– Anh có thấy khó chịu lắm không?

– Khó chịu à? Tất nhiên. Thậm chí có lúc tôi muốn quăng mọi thứ trên tay ra.

Cô cười dịu dàng:

– Anh ráng chịu vậy nhé. Bây giờ chưa tháo băng được đâu.

– Tôi biết, không cần dễ dàng tôi như đứa trẻ thế, thưa bác sĩ

Thúc Phương hơi ngượng. Đúng là cô an ủi không đúng đối tượng rồi. Với ai thì được, nhưng Hoàng Chương thì không. An ủi một người vững vàng như anh thì chẳng khác nào bảo một pho tượng đừng khóc. Thừa ới là thừa. Xong công việc, Thúc Phương kéo khẩu trang lên mặt rồi tự mình đẩy xe đi ra. Khi cô đến cửa. Hoàng Chương gọi lại:

– Thúc Phương.

Cách gọi thân mật của anh làm cô thấy là lạ. Nhưng không tỏ cử chỉ gì, chỉ quay lại, nhỏ nhẹ:

– Anh cần gì ạ?

– Khi nào vào phòng tôi, cô nhớ bỏ khẩu trang ra, được chứ?

Thúc Phương phân vân một chút rồi gật đầu:

– Vâng.

Cô định đi ra như anh lại lên tiếng:

– Khoan, còn một yêu cầu nữa.

– Anh nói đi.

– Tôi chỉ muốn một mình cô vào khám thôi, tính tôi không thích tiếp xúc với nhiều người lạ, hiểu chứ?

Thúc Phương cắn môi, phát tức lên vì yêu cầu quá đáng của anh ta. Nhưng nhớ đến ông giám đốc cô không thể không gật đầu:

– Dạ, tôi hiểu. Nhưng những ngày tôi không trực, phiền anh để người khác khám vậy.

– Tôi chưa thấy cô bác sĩ nào có phong cách dịu dàng như cô.

Hoàng Chương thay câu cảm ơn bằng một nhận xét làm đá cũng phải mềm lòng. Và Thúc Phương đồng ý bỏ qua cho anh về cách ra lệnh hơi ngang ấy.

Cô gật đầu chào anh, rồi vội đi ra.

Buổi chiều Thục Phương về hơi trễ. Khi cô vào cổng thì thấy Phú Thạnh và Diệp Thúy ngồi ở băng đá. Từ khi Diệp Thúy dời qua nhà cô thì Phú Thạnh cũng xem đây là nhà Diệp Thúy. Một tuần anh đến thăm nó ba lần. Chỉ có Vũ Duy và ông Tùng là tuyệt đối trung trị cô nàng tới cùng. Cả hai không hề lên tiếng yêu cầu nó về nhà. Và Diệp Thúy vốn cứng đầu, đã chống hai người đó tới cùng. Khi Thục Phương vào sân thì vừa lúc Phú Thạnh cũng đứng dậy ra về. Cả hai chào nhau bằng một nụ cười thân mật, Thục Phương đến ngồi xuống cạnh Diệp Thúy:

– Chiều nay không đi chơi sao?

– Không, chiều nay anh có hẹn với khách hàng. Này, mày có biết anh Duy nói gì với anh không?

Thục Phương hỏi miễn cưỡng:

– Nói gì?

Diệp Thúy vung tay, như còn hừng hực cơn tức:

– Khi anh bảo anh Duy khuyên tao về nhà, và Thu Thanh nên nhún nhường chịu tao một chút, thì ông Duy bảo cứ để tao rời khỏi nhà cho biết khổ. Mày xem có chịu nổi không.

Thục Phương lặng thinh. Thời gian sau này cô không hề muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan đến Vũ Duy. Bởi vì nhớ đến chỉ thấy đau khổ bất lực. Với cô, nếu không làm gì để trừng phạt được về nỗi đau mà người ta gây ra cho mình thì cách hay nhất là đừng nhớ đến họ nữa.

Diệp Thúy không không biết rằng cô đang triển miên vật lộn với sóng gió trong lòng mình để cố lãng quên Vũ Duy. Dù làm điều đó không phải là dễ dàng.

Thấy vẻ mặt trầm ngâm của Thục Phương, Diệp Thúy nhăn mặt:

– Sao mày không nói gì hết vậy, tao đang tức muốn điên lên đây. Đồ ông anh vô lương tâm. Không chừng tao rời khỏi nhà là ông ấy nhẹ nhàng lắm. Vì không có ai quấy Thu Thanh quý hoá của ông.

Cô nghiêng rằng, mắt như đồ lửa:

– Được rồi, vậy thì để tao về quấy cho ba lỗ ghét rồi thì cho thấy ghét luôn. Tao sẽ phá tan hoang phòng của nó. Xem nó làm gì cho biết.

Cô hung hãn đứng dậy, nhưng Thục Phương kéo tay cô lại:

– Mày đi đâu vậy.

– Về nhà quấy nhỏ Thanh.

– Thôi đi Thúy. Đừng làm mọi người nhức đầu nữa. Mày càng làm dữ thì ba mày với anh Duy càng tội nghiệp nó thôi.

– Chứ anh Duy nói như vậy có tức không. Em mình mà mình không lo đi lo cho người dung. Đồ khôn nhà đại chợ.

Thục Phương chưa kịp trả lời thì chợt thấy Vũ Duy. Anh đang mở cánh

cổng nhỏ bên tường , đi qua sân nhà cô . Chuyện gì nữa đây ?

Thục Phương định lách mặt vào nhà thì Diệp Thúy đã ghì tay cô lại :

– Không việc gì phải trốn , ở lại xem ông ta nói gì.

Thục Phương gỡ tay cô ta :

– Thôi đi , tao không không muốn xen vào chuyện anh em nhà mày đâu.

Nhưng Diệp Thúy nhất định kéo cô lại :

– Mày phải ở lại phụ tao chứ chứ . Tụi mình nhịn nhiều rồi , bây giờ phải phản công lại cho họ biết.

– Nhưng đó là anh mày , suy cho cùng tao vẫn là người đứng . Tao không muốn nói gì nữa đâu . Không có nhu cầu mắng nhiếc ai cả.

Vừa nói cô vừa cố gỡ tay Diệp Thúy . Nhưng Vũ Duy đã đi về phía 2 người . Cô đành ngồi im . Và nhìn lảng ra ngoài như không muốn xen vào chuyện của họ.

Vũ Duy không nhìn đến cô , anh ngồi xuống cạnh Diệp Thúy :

– Anh qua bảo em về . Em ngang bướng bao nhiêu đó đủ rồi , về nhà đi.

– Anh ra lệnh cho ai vậy . Ai là em của anh mà có quyền ra lệnh . Không về !

– Ở nhờ nhà người khác như vậy , em không thấy bất tiện sao ?

– Không hề . Ở với bác Thục dễ chịu gấp mấy lần bên địa ngục kia . Đi ra đi vào con cáo ấy tui chướng mắt lắm . Ai ngu thì để cho nó xỏ mũi chứ tôi không ngu.

Cô vừa nói dứt câu thì Vũ Duy đã tát cho cô cái bốp vào mặt :

– Hồn.

Diệp Thúy bật dậy , la chí choé lên :

– Anh dám đánh tôi hả . Đồ anh trời đánh , tôi không nhịn anh đâu.

Cô ngùn ngụt lên như con lửa , đưa mắt tìm kiếm . Rồi bẻ cành hoa sứ định quất vào Vũ Duy nhưng anh giật cây lại , nạt lớn :

– Em càng ngày càng quá quất , không ai chịu nổi . Ngồi yên đó.

Diệp Thúy hét điếc cả tai :

– Không yên , làm gì anh ăn hiếp em gái mình không vậy . Sao không giỏi ăn hiếp người đứng đi . Dám qua đây đánh tôi nữa hả . Đuổi anh về đi Phương.

Thục Phương ngán ngẩm nhìn mãi chỗ khác . Cô thật sự không biết phải làm sao . Bỏ đi thì sợ Diệp Thúy bị đòn không ai can . Còn ở lại thì cô không chịu nổi.

Vũ Duy gằn giọng :

– Nếu không sợ mẹ buồn thì anh đã tống cổ em khỏi nhà rồi , chứ không qua đây khuyên lơn đâu.Cứng đầu quá sức .Nói ngọt không nghe , đợi mắng mới biết.

– Anh không phải là anh tôi . Tôi không thèm nghe . Mày đuổi anh về đi

Phương.

Thục Phương chưa kịp trả lời thì Vũ Duy đã quay qua cô :

– Còn cô nữa , đáng lẽ phải khuyên bảo nó , thì cô lại dung túng cho nó thêm ngang bướng . Cô tưởng là như vậy là hay lắm sao ? Ba tôi có thể chịu cô chứ tôi không chịu đâu . Bệnh viện chứ không phải là cái chợ mà thích thì làm , không thích thì nghỉ . Đã đi rồi thì không còn đường về nữa đâu . Cố mà nhớ điều đó.

Thục Phương không trả lời , chỉ nhìn anh một cách căm giận , rồi bỏ vào nhà.

Cô ngồi rúc trong góc phòng , khóc một cách đau đớn . Bây giờ thì cô nhận ra rằng nghĩ làm chưa phải là cách trốn tránh tốt nhất . Chẳng lẽ lại bỏ đi như Diệp Thúy . Tại sao anh em nhà họ cứ làm khổ cô hoài vậy.

Một lát sau Diệp Thúy đi lên , mặt vẫn còn hầm hầm :

– Anh bắt tao về nhà xin lỗi ba tao . Không có xin xiếc gì cả . Còn bảo tao phải sống hoà thuận với con quý nhỏ đó nữa chứ . Không bẻ răng nó là may lắm , ở đó mà hoà đồng.

Thấy Thục Phương cứ lặng lẽ khóc , cô vung tay lên :

– Sao lúc này mày không nói gì hết vậy . Anh đã nói vậy mà cứ làm thinh . Hừ , ai cản trở lại làm với anh chứ . Mày biết lúc này tao nói sao không ?

Tao nói mày khinh anh và không bao giờ trở lại bệnh viện đâu . Anh không tin và bảo đợi xem . Xì ! Chủ quan quá.

Thục Phương lau mặt , mím môi nói :

– Dù mày có chống đối mấy đi nữa , đó vẫn là anh mày . Mày có hiểu điều này không ? Mày càng hung dữ thì họ càng bênh vực nhỏ Thanh , đừng hung hăng như vậy nữa.

– Nhưng n ịn như mày họ có thấy đâu.

Thục Phương nói rồi rạc :

– Thấy hay không tao không cần thiết nữa , vì cuối cùng tao không phải là người trong gia đình mày . Còn mày thì không thể dứt bỏ mãi được đâu.

Diệp Thúy hếch mặt lên :

– Được chứ . Như lúc này này , tao chỉ còn có mẹ tao , hai người kia tao coi như không có nữa.

Thục Phương không trả lời . Nhưng ý nghĩ vì một người lạ mà gia đình bác Tùng chịu xáo xáo , cô thấy vô lý kinh khủng . Bộ họ không thấy sao nhi ? Tại sao mỗi người không tìm cách thỏa hiệp với hoàn cảnh , đợi đến khi sự rạn nứt quá sâu , sợ rằng không còn cơ hội để cứu vãn nữa . Càng nghĩ cô càng thấy sợ giùm gia đình Diệp Thúy.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 10

Những ngày cuối năm thật bận rộn . Trong khoa tiếp nhận bệnh nhân liên miên . Thục Phương hình như không rảnh tay và về nhà rất thất thường . Hình như Bích Trân cũng vậy . Lúc này cả 2 rất ít gặp nhau . Còn đến lúc về thì mệt quá nên không còn muốn đi chơi nữa.

Chiều nay Thục Phương chuẩn bị về thì Bích Trân qua tìm cô :

– Về bây giờ chưa ?

– Sắp , đợi tao một chút.

Vừa nói Thục Phương vừa đi vào phòng thay đồ . Bích Trân lững thững đi theo :

– Tao với mày xin trực cùng ngày đi Phương . Tết này mình đi chơi chung đi . Mấy năm trước mày đeo riết gia đình nhỏ Thúy . Năm nay đi với tao đi . Thục Phương đồng ý ngay . Bích Trân làm cô chợt nhớ những cái Tết vui vẻ trước đây . Năm nay cô không muốn dính líu đến gia đình bác Tùng nữa . Và có lẽ cô sẽ đi suốt ngày với Bích Trân để tránh chuyện phải qua bên đó chúc Tết.

Thấy Thục Phương không trả lời , Bích Trân lên tiếng :

– Quên nữa , 29 này đến nhà tao ăn tất niên nhé . Nếu có trực thì nhớ đổi người đấy.

– Nhà mày tổ chức hả . Có ai đồng không ?

– Đồng chứ , bạn của ba mẹ tao , của 2 anh và của tao . Nhưng năm nay tao chỉ mời mình mày thôi.

– Ít vậy , mời thêm đi.

Bích Trân hơi ngạc nhiên , nhưng cũng gật đầu :

– Mời thì mời . Sợ đông quá mày mắc cỡ đấy chứ.

Thục Phương vừa xếp áo vào giỏ vừa trả lời :

– Tao thích có bạn nhiều cho vui . Tiệc xong rồi mình sẽ đi chợ Tết nhé . Đi đến gần sáng luôn.

– Chà , lúc này mày có vẻ thay đổi quá . Bắt đầu chịu đi chơi rồi đấy.

Thục Phương không trả lời . Thật ra cô đâu có thích đi chơi . Nhưng ở nhà thì lại bị Vũ Duy ám ảnh . Cô không thích đi theo mẹ tiệc tùng , nhưng phải ở nhà để tưởng tượng Vũ Duy đưa Thu Thanh đi chơi , cô thấy thà tìm cách ra đường còn sướng hơn.

Vũ Duy không biết anh đã vô tình gây cho cô sức ép tinh thần ra sao . Khổ sở đến thế nào . Nỗi đau đớn đó không dữ dội như khi còn tiếp xúc với anh ,

nhưng nó cứ dai dẳng âm thầm không cách gì cô bỏ quên cho được . Nó tàn phá tinh thần cô giống như thân cây bị sâu gặm nhấm . Bên ngoài tưởng như bình yên thế nhưng bên trong đang chết dần mòn không gượng lại nổi . Cô rữ Bích Trân đi uống cà phê đến tận khuya mới về nhà.

Chiều 29 Tết , ngoài đường người ta đi tấp nập , cô bị kẹt xe gần tới mới về nhà . Vừa lên phòng đã nghe chuông reo , rồi giọng Bích Trân như hồi thúc :

– Mày có đến không đấy Phương ?

– Tao mới vừa về . Sẽ chuẩn bị đây , có gì không ?

– Không có gì , chỉ nhắc nhở , sợ mày không đi.

– Sợ vớ vẩn hết sức . Làm như tao là nhân vật quan trọng không bằng.

Bích Trân nói với giọng nửa đùa nửa thật :

– Coi chừng mày sẽ là quan trọng mà không biết đấy . Bây giờ mày chuẩn bị đi , tao sẽ cho xe đến đón.

– Thôi , để tao tự đi được rồi.

– Không , tao cho người đến đón thật mà . Cho mày một tiếng để chuẩn bị .

Mày trang điểm cho đẹp nhé.

Rồi gác máy , Thục Phương lững thững đến tủ tìm chiếc áo cô cho là đẹp nhất . Tự nhiên Bích Trân dặn như vậy , nó làm cho cô thấy hoang mang .

Cô rất dốt về khoa trang điểm . Làm mặt bình thường thì được , nhưng đòi hỏi phải lộng lẫy thì cô chịu thua . Mà tiệc nhà Bích Trân thì cô đã biết rồi , xa hoa vô cùng . Cô mà lòi thôi thì quê chết.

Ngẫm nghĩ một lát , Thục Phương đành cầu viện tới chị Ly . Cô ngồi vào bàn cho Thục Ly trang điểm . Không đầy một tiếng sau , cô đã như khác hẳn . Thục Ly không làm cô lộng lẫy với sắc màu nổi bật . Mà chỉ làm đậm thêm đường nét vốn có trên khuôn mặt cô . Trông cô có vẻ thanh tú , mềm mại trong chiếc đầm dài phủ gót . Một sợi dây chuyền mỏng manh trên cổ . Tất cả tạo một vẻ đẹp yếu điệu ngây thơ chứ không táo bạo để bắt người ta phải bị cuốn mắt từ xa.

Thục Ly bảo cô đứng lên , rồi lùi ra ngắm nghía với vẻ hài lòng . Thậm chí nói một câu rất không khiêm tốn :

– Một tuyệt tác.

Thục Phương cười như yên tâm :

– Em không có khuyết điểm nào đấy chứ ?

– Không lẽ đến nhà Bích Trân mà chị dám để cho em giống con quạ ?

Chợt có tiếng xe dưới sân , Thục Ly chạy ra nhìn rồi quay vào :

– Hình như xe đến đón em đây.

– Em đi nghe.

Thục Phương ra khỏi phòng , Thục Ly đi theo cô lăm lăm :

– Nhỏ Trân làm gì trịnh trọng thế . Bày đặt đi đón làm như nó sợ em không đi hay sao ấy.

Đúng là nhỏ này hơi lạ – Thục Phương nghĩ thầm . Thật ra cô rất ngại khi bị lôi kéo nhiệt tình quá như vậy . Trong khi cô còn nợ Bích Trân rất nhiều . Nghĩ đến chuyện đó , cô lại liên tưởng đến việc sẽ gặp người đã giới thiệu việc làm cho cô . Tự nhiên cô thấy căng thẳng . Không đến cảm ơn anh ta thì ngại . Mà tính chủ động đến mở lời chưa chi đã được tiếp . Bích Trân đã gieo vào đầu cô ấn tượng về một ông anh khó gần . Làm sao mà cô không thấy ngại.

Bây giờ Thục Phương mới cảm thấy nhờ người ta không đơn giản . Vì nó làm mình có tâm lý mang ơn . Cô nhớ lúc mới ra trường , đến bệnh viện bác Tùng một cách tự nhiên . Và được mọi người tôn trọng tuyệt đối . Bây giờ thì khác ... Nhớ lại những ngày đó tự nhiên Thục Phương nhắm mắt lại không suy nghĩ đến nữa.

Khi Thục Phương đến thì khách đã thật đông . Đèn sáng rực khoảng sân . Nhưng trong gian phòng khách rộng thênh thang thì chỉ là ánh sáng màu vàng dịu mắt , quý tộc . Thục Phương vừa đi vừa đưa mắt tìm Bích Trân . Nhưng ra đón cô lại là người khác . Một người mà Thục Phương không tin vào mắt mình . Đó là Hoàng Chương. Anh khác hẳn lúc ở bệnh viện . Nhưng Thục Phương vẫn nhận ra . Trông anh linh hoạt hơn . Và vẫn là nụ cười rất đặc biệt mà riêng anh mới có được . Thục Phương nghĩ anh cũng là khách mời . Cô cười lịch sự :

– Không ngờ gặp anh ở đây . Thế tay anh bình thường lại chưa ? Có xách nặng nổi không ?

Hoàng Chương mỉm cười :

– Một câu hỏi rất đặc trưng , cô là một bác sĩ nhiệt tình đó Thục Phương . Ai đã là bệnh nhân của cô thì sẽ khó quên được cô.

– Ngược lại ,ai đã trị bệnh cho anh thì cũng không dám quên được anh.

– Ấm ảnh đến vậy sao ?

Thục Phương nghiêng đầu , lặng lẽ cười . Nhìn nụ cười thâm lặng của cô , Hoàng Chương nheo mắt :

– Không ngờ tôi gieo cho cô ấn tượng kinh khủng đến vậy . Xin lỗi nhé .
Bác sĩ.

– Không có chi . Nhưng thật tình là tôi sợ bị ai đó xin lỗi lắm. Không làm gì thì vẫn tốt hơn.

Vừa nói chuyện cô vừa đưa mắt tìm Bích Trân . Nhưng con nhỏ vẫn hút bóng . Hoàng Chương nói như giải đáp ý nghĩ của cô :

– Trân nó còn trên phòng , có lẽ cũng sắp xuống rồi . Phương vào nhà đi.

Thục Phương ngược lên nhìn anh :

– Anh là bạn của nhỏ Trân ?

– Không phải.

– Tại vì thấy anh có vẻ ...

Cô bỏ lững câu nói . Hoàng Chương cười lớn :

– Có vẻ tự nhiên xông xáo quá hả ? Thật ra tôi đủ tư cách để tiếp cô tối nay , yên tâm đi nhé.

Thục Phương vô tình ngược lên nhìn anh lần nữa rồi lại kín đáo tìm Bích Trân hay một bạn nào đó . Nhưng cô không thấy ai . Toàn là khách lạ . Cô chợt thấy tối nay mình lẽ loi . Nếu đến đây chỉ để gặp Hoàng Chương , cô sợ mình sẽ bị nhức đầu vì những yêu sách của anh ta . Những ngày anh ta ở bệnh viện cũng đủ làm cô dị ứng rồi.

Hoàng Chương đưa cô đến dãy bàn thức ăn. Anh lấy vài thứ cho vào đĩa . Rồi hất mặt về phía chiếc bàn sau hàng cột :

– Mình đến đó đi.

Cách tiếp khách của anh có vẻ áp đặt quá . Thục Phương không muốn ăn chút nào . Nhưng cũng không thể từ chối . Ngồi đối diện với anh mà cô cứ đưa mắt tìm Bích Trân . Vẫn không thấy nó đâu . Chẳng lẽ Hoàng Chương tiếp cô suốt buổi tối nay ? Nhỏ Trân này thật đáng giận.

Nhưng quả thật cô không quen với ai ở đây . Nếu không nói chuyện với anh ta chẳng lẽ cô ngồi một mình.

Chợt một người thanh niên đi về phích bàn . Anh ta chào Thục Phương như xin lỗi rồi quay qua Hoàng Chương :

– Anh Chương , có ông bà Đại Long tới.

Hoàng Chương khoát tay :

– Nói ba tôi ra tiếp.

Anh ta đi rồi , Thục Phương nhìn theo , rồi lại nhìn Hoàng Chương ngờ ngợ :

– Có phải anh là người trong gia đình không ?

Anh trả lời cô với một nụ cười bí ẩn , và lập lại :

– Yên tâm đi bác sĩ , tôi đủ tư cách tiếp cô tối nay.

Cách nói chuyện lấp lững như vậy chỉ làm người ta thêm tò mò . Nhưng rốt cuộc cũng không biết gì nhiều hơn . Cô quyết định đi lên phòng tìm Bích Trân . Cô rút khăn lau miệng :

– Xin lỗi , tôi không muốn ăn nữa . Tôi có thể đi tìm Bích Trân không ?

Hoàng Chương gật đầu :

– Được chứ , đi theo tôi.

Thục Phương thở dài đứng dậy . Anh ta nhất thiết cứ phải giám sát cô mới chịu hay sao ? Tránh được anh ta không phải dễ rồi . Cô lững thững theo anh ta đi lên lầu . Hoàng Chương đưa cô đến phòng Bích Trân , gõ nhẹ cửa :

– Có em trong đó không Trân.

Không nghe tiếng trả lời , anh đẩy mạnh cửa . Trong phòng không có ai .

Anh quay qua nhìn về mặt thất vọng của cô , khẽ nhún vai :

– Như thế này là hơi bất lịch sự phải không ? Cô cứ vào đây chờ , tôi sẽ đi

tìm nó cho cô.

Thục Phương chưa kịp nói gì thì anh đã khép cửa lại rồi đi ra ngoài . Còn lại một mình , Thục Phương đành đến bàn phần ngồi chờ . Thái độ của Hoàng Chương thật lạ , anh ta có vẻ tự nhiên như ở nhà mình . Cả cách gọi Bích Trân cũng vậy . Vậy thì anh ta là ai chứ.

Không đầy 5 phút sau , Bích Trân đẩy cửa ào vào phòng vui vẻ :

– Sao , chờ có lâu không ? Lúc nãy tao với anh Quân ở ngoài vườn nên không hay mà đến . Vậy nãy giờ anh Ba tao tiếp mà đó hử ?

Thục Phương nghiêng đầu , hỏi lại :

– Mà nói người lúc nãy là ai ?

– Là anh Khang , ảnh là anh thứ Ba của tao . Cái người giới thiệu mà vô bệnh viện đó.

Thục Phương ngồi thẳng lên , thẩn thốt :

– Người đó là anh mà ?

Bích Trân cười khúc khích :

– Săn sóc người ta cả tháng trời trong bệnh viện mà không biết người ta là ai , tề không thể tưởng.

– Nhưng săn sóc vết thương chứ đâu phải làm công việc điều tra lý lịch .

Làm sao tao biết được đó là anh mà . Sao lúc đó mà không nói với tao – Thục Phương kêu lên.

Bích Trân thản nhiên :

– Nói làm gì . Để thử xem mà phản ứng ra sao.

– Phản ứng cái gì ?

Bích Trân đứng dậy , quay một vòng rồi cười hóm hỉnh :

– Ảnh bảo đừng nói với mà ảnh là ai , làm sao tao dám cãi . Thế nào , suốt hơn một tháng trời bệnh nhân yêu sách đủ thứ , cảm thấy ra sao ? Phát biểu cảm tưởng đi.

Thục Phương làm thinh . Bích Trân tiếp tục cười cợt :

– Vào phòng không được mang khẩu trang này . Và chỉ một mình độc quyền khám bệnh cho bệnh nhân này . Có thấy bức mình lắm không hử ?

Thục Phương thò tay nhéo vào hông cô nàng thật mạnh :

– Tại sao mà không cho tao biết đó là anh Ba . Hử , tới lúc ảnh ra viện rồi cũng không thèm nói . Mà dờ trò gì vậy ?

– Không phải tao giở trò mà là ảnh không cho nói , tao biết làm sao bây giờ.

Cô ngừng lại một lát rồi vung tay :

– Mà có tưởng tượng nổi không . Ảnh vào viện mà nửa tháng sau tao mới biết . Lúc bị đụng xe , ảnh tự một mình vào bệnh viện nhé . Và chỉ cho ba tao hay để nhờ ba tao coi công việc trong công ty . Ngoài ra cả nhà không ai biết luôn.

– Trời , kỳ vậy.

– Thì tao đã nói mà , tính ảnh là vậy đó , không thích làm rùm beng . Ảnh là chúa ghét tiếp khách trong lúc bệnh . Mà khách của ảnh thì đông hết biết . Vậy đó , cho nên tao cũng không biết . Đến khi nghe ba tao nói , tao tức ảnh kinh khủng.

– Vậy mấy lúc ảnh vắng nhà mày cũng không biết sao ?

– Ảnh đi nước ngoài thường xuyên , vắng mặt lâu cũng đâu có gì là lạ , ai mà để ý.

– Rồi mày có vào thăm không ?

– Dĩ nhiên , nhưng chỉ khi mày không xuống thăm bệnh.

Thục Phương không còn biết nói gì nữa . Đúng là cô không biết nói gì được chỉ còn biết lắc đầu :

– Tao không hiểu được , cũng không biết bình phẩm thế nào . Lần đầu tiên tao thấy có một người đàn ông lại như vậy.

– Mày có tin mày là người duy nhất mà ảnh chịu nói chuyện không . Tao cũng ngạc nhiên muốn chết . Ảnh bảo mày rất khả ái . Đó là nguyên văn đấy . Không nói thêm đâu. Này đừng tưởng ai cũng được khen như vậy nghe , không dễ đâu.

Thục Phương nghiêng nghiêng đầu , suy nghĩ một lát :

– Dù sao tao cũng đã vô tình trả ơn cho ảnh rồi , có thể coi là như vậy không ?

– Nếu trả ơn thì như vậy là quá thừa rồi đấy chứ.

– Nhưng tao không hiểu tại sao ảnh thích làm khó tao thế . Mày biết lúc đó tao khổ sở lắm không ?

– Ảnh muốn thử mày đấy . Ừ , mà ... nói chung thì ai mà biết ảnh nghĩ gì.

Cô kéo tay Thục Phương :

– Xuống dưới đi chứ , ở trên này đâu có gì mà vui.

Cả 2 đi xuống phòng khách . Gian phòng rộng đầy những người . Người ta đứng thành từng nhóm hoặc chơi bài . Ở góc phòng nhiều cặp đang khiêu vũ , Thục Phương còn chưa biết làm gì thì Bích Trân đã nhìn quanh . Thấy Hoàng Chương đang đứng một mình bên bàn nước , cô kéo Thục Phương về phía anh :

– Này giờ anh ở đây mà em kiếm muốn chết.

Hoàng Chương quay lại , ly nước vẫn cầm trên tay . Tự nhiên Thục Phương gật nhẹ đầu :

– Chào anh.

Hoàng Chương hơi nhướng mắt :

– Không phải chúng ta đã biết nhau rồi sao ?

– Nhưng lúc đó em không biết anh là anh của Bích Trân.

Bích Trân chột đập nhẹ lên vai cô :

– Gởi mày cho anh Ba nhé , tao phải ra vườn một chút.

Thục Phương chưa kịp có ý kiến thì cô ta đã bỏ đi . Thoắt một cái , chiếc áo đồ của cô chỉ còn thấp thoáng lẩn giữa mọi người . Thục Phương quay lại nhìn Hoàng Chương . Anh đang quay về phía bàn pha nước cho cô :

– Uống một chút rượu nhé . Đây là rượu nho , rất nhẹ . Cô không sợ bị say đâu.

Thục Phương đỡ lấy chiếc ly :

– Cảm ơn anh.

Cô nhìn Hoàng Chương . Anh cũng đang thẳng thắn quan sát cô . Nếu không tiếp xúc với anh trước đó trong bệnh viện , chắc Thục Phương sẽ mất tinh thần vì phong cách áp đảo của anh . Đôi mày rậm , ánh mắt hơi dữ và khuôn mặt có vẻ khó dăm dăm khi anh không cười . Đúng là anh có vẻ gì đó khó gần . Nó làm người đối diện phải e dè sợ sợ . Nhất là bây giờ Thục Phương đang có tâm lý rụt rè khi đứng trước một người mà mình chịu ơn . Thái độ của cô cũng khác hẳn chứ không tự nhiên như lúc đầu nữa.

– Sao lúc đó anh không nói với em anh là ai ?

Hoàng Chương mỉm cười :

– Nói chi vậy ?

– Em không biết, nhưng dù sao nói thì vẫn hay hơn.

– Tôi thấy không nói thì cô cũng đã bị áp lực lắm rồi. Mỗi lần vào phòng tôi thấy cô có vẻ căng thẳng quá. Đến nỗi có lúc tôi muốn bỏ ý định của mình.

– Ý định gì kia, có phải lúc đó anh muốn thử năng lực làm việc của em không, vì dù sao em cũng là người mà anh giới thiệu với giám đốc bệnh viện anh sợ mất uy tín.

Hoàng Chương xua tay:

– Nghĩ gì mà xa vậy tôi không rắc rối vậy đâu.

– Thế tại sao lúc đó anh không muốn nói thật với em?

– À vì nhiều lý do lắm, trong đó có lý do lớn nhất là, tôi muốn để cô được tự nhiên.

Anh ngưng lại một chút nheo mắt như nhớ lại lúc đó. Rồi quay qua Thục Phương:

– Tôi đã bắt nạt cô nhiều quá phải không? Lúc đó chắc khó chịu lắm hả?

Thục Phương lắc đầu:

– Em không nhớ lúc đó em nghĩ gì nữa. Mỗi ngày khám cho nhiều người, có lúc cũng gặp bệnh nhân khó tính, em quen rồi. À, nhưng kiểu khó của anh hơi đặc biệt. Lúc đó bạn bè trong khoa cứ chọc em mãi, tức cười lắm.

– Họ chọc gì vậy?

Thục Phương chột làm thinh. Cô nhớ lúc đó cứ đến giờ sắp thăm bệnh, thì mọi người lại chọc cô là bác sĩ đặc biệt của bệnh nhân đặc biệt. Rằng cô đã lọt vào mắt xanh của anh và đó là "duyên tiền định"... đủ thứ chuyện đùa cợt, có lúc cô phát ngượng.

Thấy Thục Phương không trả lời, Hoàng Chương lại hỏi:

– Lúc đó họ chọc gì, có thể nói cho tôi nghe không?

Thục Phương lắc đầu che lấp :

– Em cũng không nhớ nữa, lâu quá em quên rồi.

Hoàng Chương không hỏi nữa. Nhưng nhìn nụ cười của anh, Thục Phương biết anh hiểu rất rõ. Mà không chừng Bích Trân đã kể cũng nên. Có những chuyện xảy ra ngay bên cạnh mình mà cô không biết gì cả. Tất cả cũng tại nhỏ Trân.

Có tiếng cười vắng vào. Thục Phương nhìn ra ngoài. Qua cửa sổ, cô thấy có một thế giới khác đang tụ tập ngoài vườn. Toàn là những vị tiểu thư lộng lẫy với những công tử đang ngồi kê một bên. Họ có vẻ vui nhộn, khác với thế giới trầm lặng của người lớn ở góc phòng bên kia. Nhất là ngoài đó đèn sáng rực rỡ không như trong phòng khách, nhìn kỹ hơn, Thục Phương thấy một chiếc bàn dài la liệt với bia và thức ăn

Thấy cái nhìn của cô, Hoàng Chương giải thích:

– Máy người đó là nhân viên trong công ty. Trong đó có một người bạn của Bích Trân.

– Thế còn bạn anh, họ đứng ở đâu.

– Tôi không có bạn chỉ là những quan hệ làm ăn thôi. Cho nên tối nay tôi cũng không cần tiếp họ. Chỉ cần hợp mặt thế này là họ có dịp tiếp xúc với nhau rồi.

– Anh thật lạ.

Thục Phương buột miệng nói rồi nhìn Hoàng Chương. Anh đang ngẩng ngĩa chiếc ly trên tay mình. Như không quan tâm đến nhận xét của cô. Tự nhiên cô nhìn xung quanh. Đúng là so với mọi người phong cách của anh rất lạ. ở giữa mọi người mà thật sự chỉ là một mình. Thậm chí cũng chẳng quan tâm đến ai. Ngay cả cách anh đứng nói chuyện với cô cũng vậy. Chỉ cần anh không nhìn cô, nói một câu nào. Thế là có vẻ như đang chỉ có một mình. Ở anh có cái gì đó như bất khả xâm phạm, một cái gì đó mà người đối diện không thể phá vỡ để gần gũi được, trừ phi anh tự mình đón nhận họ. Đến nỗi Thục Phương không hiểu mình có nên bỏ đi chỗ khác hay không?

Như không để ý cái nhìn của cô, Hoàng Chương chợt ngẩng lên, một nụ cười ở góc môi làm khuôn mặt anh cười mở hân lên:

– Cô có muốn ra đó với họ không?

– Dạ thôi, tính em rất lười tiếp xúc với người lạ, em không xông xáo như Bích Trân được.

– Tôi hiểu rồi, so với nó, cô có vẻ trầm và chững chạc hơn. Dù là cô thơ ngây hơn.

Thục Phương không trả lời nhưng cô vẫn rất ngạc nhiên về nhận xét của anh. Nói như vậy có nghĩa là Hoàng Chương đã từng chú ý quan sát cô. Nếu

không chú ý thì người ta không có nhận xét tí mĩ như vậy.

Cô im lặng uống hết ly nước trên tay mình. Bên cạnh cô Hoàng Chương cũng đưa ly lên môi. Nhưng anh chỉ nhấp một chút, rồi quay lại đặt ly xuống bàn. Anh nhìn cô khá lâu, rồi chợt đề nghị :

– Tôi sẽ đưa cô đi xem chợ hoa, mình đi bây giờ đi, không cần nói với Bích Trân đâu.

Nói rồi anh cầm chiếc ly trên tay cô, đặt xuống bàn. Một cử chỉ không cho phép người khác được từ chối và Thục Phương cũng thụ động vâng lời. Cô không thích cũng không ghét khi đi xem chợ hoa. Nhưng vẫn cứ không từ chối . Cô không biết được ở Hoàng Chương có một uy lực nào đó làm người khác phải khuất phục. Hay là trong thâm tâm, cô luôn e dè vì anh là người ơn của mình.

Cô đi bên cạnh Hoàng Chương ra đến cổng chợ nhớ ra, cô ngược lên nhìn anh :

– Đang có khách mà anh bỏ đi thế này, có tiện không?

– Trừ phi cô không thích còn tôi thì không có gì bất tiện cả.

Thục Phương lặng lẽ gật đầu:

– Em với Bích Trân cùng định đi như vậy

Anh đi về phía cạnh nhà lấy xe. Thục Phương đi song song với anh ra cổng.

Khi cô ngồi lên phía sau, anh quay lại:

– Cần thận nghe. Nếu sợ té có thể vịn vào tôi.

– Dạ

– Cô không quen đi xe này phải không?

Thục Phương nói thành thật:

– Em quen đi xe của mẹ em. Nhưng không vựng về để mức không biết ngồi xe này, anh đừng lo.

Hoàng Chương chợt quay đầu lại, nói tương đối lớn :

– Tôi thích đi xe này hơn, nó có vẻ thân mật và dễ nói chuyện hơn.

Anh ngừng lại một chút, cười tinh quái:

– Và sẽ khuyến khích nếu cô sợ bị té.

Nói xong anh nhún ga . Chiếc xe lao tới rất nhẹ nhàng. Nhưng Thục Phương vẫn cẩn thận vịn chặt lấy yên. Suốt một đoạn đường dài cả hai không nói gì với nhau. Thục Phương vẫn còn lạ lùng về cử chỉ của Hoàng Chương. Cô không tin anh chịu nói đùa. Nhưng quả thật là anh đã như vậy. So với những gì Bích Trân nói thì anh có phải là người khô khan không?

Cả hai đi song song vào chợ hoa, Hoàng Chương thọc hai tay trong túi quần, lơ đãng nhìn vào rừng hoa kiểng, thỉnh thoảng anh quay qua quan sát Thục Phương. Cô im lặng nhìn rất lâu những cụm hoa có vẻ nổi bật. Rồi lẳng lẳng đi tới. Không có một lời bình phẩm nào về hoa kiểng . Khi rẽ vào con đường nhỏ giữa hai hàng hoa. Chiếc giày của cô chợt bị vướng vào gốc kiểng. Cô

chưa kịp quay lại thì Hoàng Chương đã cúi xuống gỡ nó ra. Cô mỉm cười:

– Cảm ơn anh.

Hoàng Chương không trả lời, chỉ im lặng đi bên cô. Anh chợt lên tiếng :

– Tại sao cô đồng ý đi thế này với tôi?

Thục Phương ngược lên với vẻ bất ngờ vì câu hỏi của anh. Cô khẽ lắc đầu :

– Em cũng không biết tại sao nữa, hình như em không muốn làm trái ý anh.

Hoàng Chương gật đầu như hiểu rồi khoát tay :

– Nếu chỉ vì lý do đó thì không nên đâu. Tôi không thích người khác e dè với mình, quên chuyện tôi giúp cô đi, tôi thích cô nhìn tôi một cách bình đẳng.

"Khó lắm" Thục Phương nghĩ thầm nhưng không nói ra. Điều đó có thể được nhưng là mai mối. Còn tối nay thì cô chưa quen được, vì cô vừa mới nhận ra anh mà.

Cô quay qua nhìn anh định nói. Nhưng đúng lúc anh cúi xuống nhìn cô:

– Nãy giờ nhìn cô xem hoa kiểng, tôi có cảm tưởng cô đang dự một đám tang. Không có một nụ cười hay một chút gì tươi tắn. Cô hãy nhìn xung quanh đi, có thấy mình khác thiên hạ lắm không?

Bất giác Thục Phương ngó ra xung quanh, cô cười gượng :

– Có lẽ mặt mũi em luôn khó coi như thế. Anh chán đi chơi thế này lắm phải không? về đi anh Chương.

Hoàng Chương lắc đầu:

– Tôi không chán, chỉ thấy hơi bất lực.

Anh chợt đứng đối diện với cô. Thục Phương cũng vô tình đứng lại. Động tác đó làm cô bị người đi bên cạnh vô tình va vào người. Hoàng Chương đỡ cho cô khỏi ngã. Rồi vẫn đứng yên một chỗ. Anh như không bị chi phối vì tất cả những va chạm đó, chỉ tiếp tục suy nghĩ của mình:

– Cô còn trẻ, tại sao không sống khoáng như Bích Trân, tôi không thể hiểu được, ở vào tuổi cô thì có chuyện gì để ủ rũ như vậy.

Thục Phương ngược lên :

– Sao anh biết em ủ rũ.

– Tôi đâu có bị mù.

Thục Phương chưa kịp trả lời thì lại bị đám người chen lấn xô đẩy. Hoàng Chương kéo cô lách ra khỏi đám đông. Phải khó khăn lắm hai người mới thoát ra đường được. Chợt cô kêu lên một tiếng thán thốt:

– Chờ em một chút.

– Chuyện gì vậy?

Thục Phương bối rối:

– Em không thể đi được nữa, giày em bị hư rồi.

Vừa nói cô vừa ngồi xuống, loay hoay tháo giày ra. Chiếc giày mỏng manh bị đứt tung một bên quai. Chiếc bên kia lại bị gãy gót. Hoàng Chương ngồi

xuống trước mặt cô nhìn nhìn rồi lắc đầu:

- Bỏ đi, tìm mua đôi khác vậy
- Nhưng ở đây không có tiệm giày nào cả em... ,
- Đi chân trần không quen phải không, nếu cô không ngại, tôi sẽ bông cô đến chỗ băng đá ngồi đợi và sẽ đi mua đôi khác cho cô.
- Í thôi, phiền anh lắm, để em tự đi được mà.

Hoàng Chương cũng không ép. Anh đưa Thục Phương băng qua đường vào công viên. Và cẩn thận như không yên tâm :

- Ngồi đây và đừng đi đâu, tôi sẽ trở lại ngay, đừng sợ gì nhé.
- Dạ

Anh đi rồi Thục Phương giờ tay nhìn đồng hồ. Cô hoảng hốt nhận ra đã hơn mười hai giờ. Không ngờ khuya như vậy. Hoàng Chương lại đi lâu thế, biết đến chừng nào mới trở lại đây. Cô nhìn qua bên kia. Khuya như thế mà người ta còn tấp nập. Cô muốn đến điện thoại công cộng gọi về nhà. Nhưng giày đâu mà đi. Thật là một buổi tối xui xẻo. Đi chơi chỉ cho ra có sự thế này không biết.

Cô bắt đầu thấy sốt ruột, và ngong ngóng ra đường chờ Hoàng Chương.

Nhưng anh vẫn mất hút giữa dòng người. Một ý nghĩ làm Thục Phương lạnh toát cả người. Nếu mà anh không trở lại, cô sẽ phải làm gì đây. Bỗng nhiên lại ngồi một mình giữa công viên vào nửa đêm thế này, cô thấy kinh khủng thật sự.

Mà từ nhỏ đến giờ có bao giờ cô bị thế này đâu.

Cô ngồi rụt chân lên băng đá . Phủ áo cho kín chân, rồi gục đầu xuống gối rầu rĩ. Chợt bàn tay vịn nhẹ vai cô, rồi tiếng Hoàng Chương ân cần:

- Sao vậy Phương, sợ lắm hả?

Thục Phương ngược lên, mừng quýnh. Thấy mắt cô lóng lánh nước, anh hơi khựng lại sững sờ :

- Chờ tôi lâu nên giận phải không?

Thục Phương lắc đầu, chùi nước mắt:

- Em không có giận, chỉ vì em sợ thôi.
- Sợ gì?
- Sợ anh không trở lại.

Vừa nói cô vừa mang giày vào chân . Hoàng Chương nhìn cô, như ân hận và tội nghiệp:

- Tôi phải đi hơi xa mới tìm được chỗ bán giày. Chờ lâu lắm phải không? xin lỗi nghe

Thật ra anh đâu có lỗi gì còn bị làm phiền thì có. Nhưng Thục Phương đang sợ quá nên không nhận ra điều đó. Mang giày xong, cô vội bước xuống đất và nhìn đồng hồ. Hơn một giờ. Cô nói như phát khóc:

- Lần đầu tiên em ở ngoài đường vào giờ này, em sợ lắm.

– Hay là để tôi gọi về nhà cô, giờ này chắc ở nhà đang lo.
Anh cho tay vào túi. Nhưng tìm khắp các túi vẫn không thấy anh khế nhún vai:

– Tôi quên mang theo máy, xin lỗi nhé

Thục Phương hấp tấp đi, vừa đi vừa quay lại:

– Thôi khỏi gọi anh à, dù sao thì mình cũng sắp về rồi.

Cô đi thoăn thoắt. Hoàng Chương cũng bước thật nhanh. Phải mất đến nửa giờ sau cả hai mới lấy được xe. Và khi về đến nhà Thục Phương thì đúng hai giờ.

Đèn trong nhà còn sáng. Thục Phương bước đến bấm chuông. Hoàng Chương cũng bước xuống xe cùng chờ với cô. Thục Phương mỉm cười yếu ớt:

– Anh về đi, em tự vào nhà được rồi, cảm ơn anh đã đưa em về.

Nhưng anh lắc đầu, và vẫn đứng một chỗ :

– Tôi phải vào nhà chào mọi người chứ, bỏ về thế này không hay chút nào. Thục Phương định nói, nhưng cánh cổng đã mở. Cô vội đi vào sân. Hoàng Chương cũng dắt xe đi bên cô. Khi vào phòng khách, Thục Phương chợt đứng lại, ngạc nhiên. Không chỉ riêng mẹ cô và chị Ly, mà mọi người trong gia đình bác Tùng cũng đều có mặt. Cô chưa hiểu chuyện gì thì Thục Ly đã lên tiếng:

– Em đi đâu vậy Phương. Mọi người tìm em khắp nơi, gọi điện đủ chỗ vẫn không biết em ở đâu. Bích Trân nó cũng đi tìm luôn. Sao đang dự tiệc mà em bỏ về vậy, mà về sao không nói với ai hết, em làm sao vậy? từ tối giờ em đi đâu?

Thục Phương quay qua nhìn Hoàng Chương. Không biết bắt đầu giải thích từ đâu. Cô còn đang lúng túng thì anh đã lên tiếng, giọng nhã nhặn:

– Xin lỗi vì đã làm mọi người lo. Tối nay tôi đã đưa Thục Phương đi chợ hoa. Chúng tôi định về sớm, nhưng giày của cô bị hư nên phải tìm chỗ mua, không ngờ làm mọi người lo như vậy.

Mọi người vẫn im lặng. Thục Phương nhìn từng người, hoang mang với cảm giác có lỗi. Vũ Duy này giờ đứng khoanh tay tựa cạnh bàn, nhìn cô và Hoàng Chương một cách khó chịu. Nhưng vẫn không nói gì. Thái độ của mọi người vẫn không làm Hoàng Chương nao núng. Anh hơi nghiêng người:

– Xin lỗi bác Thục và mọi người.

Bà Thục lên tiếng:

– Thục Phương về nhà là tôi yên tâm rồi, Cảm ơn cậu đã đưa nó về. Bây giờ khuya quá, mời cậu hôm nào đến chơi.

– Dạ, cháu xin phép, chào tất cả.

Anh quay qua Thục Phương:

– Chúc cô ngủ ngon.

– Dạ.

Cô đứng yên nhìn Hoàng Chương đi ra sân, anh đi rồi. Thục Ly và Diệp Thuý nhao nhao lên.

– Hai người quen nhau lúc nào vậy, sao tao không biết vậy Phương.

– Em nói với chị là Bích Trân đưa về, sao lại đi chợ hoa với anh ta, anh ta là ai vậy?

– Anh là anh của Bích Trân, chỉ mới quen thôi, em định đi một chút rồi về, không ngờ xảy ra chuyện như vậy, em đâu có biết là về khuya như thế.

– Trời ơi từ tối giờ mọi người tìm em nháu nhác luôn. Nếu đến sáng mà em không về là mẹ sẽ báo công an đấy, lâu lâu em làm cả nhà đứng tim lên được.

Ông Tùng lên tiếng:

– Thôi trách nó làm gì, đâu có ai muốn như vậy, bây giờ khuya rồi, mình về cho bác Thục nghĩ đi con.

Thu Thanh là người đầu tiên đứng lên. Cô nhẹ nhàng chào bà Thục rồi đi ra cửa, Vũ Duy cũng cũng rời chỗ đứng, đi ngang qua Thục Phương anh ném cho cô tia nhìn dữ dội, như cảnh cáo. Cái nhìn làm cho cô cup mắt xuống vì thấy mình có lỗi. Và cô đứng yên một chỗ không dám nhúc nhích.

Khi đi lên cầu thang, Thục Ly nói nhỏ:

– Em quen với anh của Bích Trân à, chị ủng hộ em đó.

– Đâu có, em đâu có quen.

– Không quen vậy mà đi chơi kiểu đó, nhỏ này lắm cảm vậy mà không hiện chút nào.

Cô dí lên trán Thục Phương một cách âu yếm rồi đi vào phòng mình. Thục Phương có muốn giải thích cũng không kịp. Cô hãy còn ngỡ ngàng vì mọi chuyện lại rắc rối như vậy. Cô đâu có ngờ cả nhà bác Tùng cũng bị quấy rối lên thế. Nếu biết vậy cô đã chẳng đi chợ hoa chơi rồi.

Khi nằm xuống giường rồi, Diệp Thuý bắt đầu tra gạn:

– Người đó là ai vậy Phương?

– Anh của Bích Trân, cái người mà lần đó tao kể với mày đó.

– À, anh ta giúp mày xin việc đó hả, nghe nói ông đó khô khan lắm mà, sao đi chơi với mày có vẻ tình tứ quá vậy.

– Tầm bậy ! Tình tứ đâu mà tình tứ, tao không hiểu tại sao mọi người lại làm cho nó rối ben lên thế.

Hôm sau Thục Phương ngủ suốt cả buổi sáng. Khi cô thức dậy thì không có ai ở nhà. Đói bụng đến nhũn cả người, cô xuống bếp lấy cái gì đó ăn đỡ. Rồi định lên phòng đề ngủ tiếp. Nhưng vừa nằm xuống thì có tiếng chuông reo.

Cô lười lĩnh nhắc máy lên:

– Alô

– Dậy rồi hả Thục Phương?

Nhận ra giọng Hoàng Chương, cô như tỉnh người hơn một chút.

– Dạ, em mới vừa thức.

– Sáng giờ gọi cho cô hai lần, không thấy cầm máy, ngủ ngon như vậy chắc là đêm qua mệt lắm phải không?

– Dạ chỉ hơi hơi thôi, em thức đêm quen rồi. Anh gọi có chuyện gì không ạ?

– Không, chỉ hỏi thăm cô thôi. Hôm qua lúc tôi về cô không bị mắng chứ?

– Dạ không, mẹ em chỉ nói vài câu thôi, nói chung là em làm mọi người bị bất ngờ. Vì từ đó em chưa đi đêm như vậy lần nào.

– Từ đó giờ ngoan quá, nên mới quây một chút là cả nhà đã hoảng hồn phải không?

Thục Phương bật cười:

– Em cũng không biết nữa.

– Nếu còn mệt thì cứ xin nghỉ một buổi, không sao đâu.

– Dạ thôi em khoẻ rồi.

– Khoẻ gì mà nói chuyện muốn không nổi vậy, tưởng tôi không biết sao.

Thôi nhé, cô ngủ tiếp đi, hẹn gặp lại.

Thục Phương gác máy. Rồi lại nằm vùi mặt trên gối, cố nín kéo thêm giấc ngủ. Và trong trạng thái lơ mơ, cô thấy ngạc nhiên vì cú điện thoại của Hoàng Chương. Vừa thân mật vừa săn sóc. Lại thấy thật ra cô với anh mới biết nhau hôm qua hay đã lâu, mà sao có vẻ như đã thân nhau thế.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 11

Buổi tối Thục Phương vào bệnh viện. Khi mọi phòng đã yên lặng ngủ. Cô định vào nằm một lát thì Vũ Duy đến. Thấy anh, Thục Phương rất ngạc nhiên. Trong một phút, cô cứ nghĩ mình đang ở bệnh viện cũ và Vũ duy xuống tìm ai đó. Nhưng nhớ ra đây là chỗ mới, cô lại nghi ngờ anh đến tìm cô. Đúng là như vậy. Vì Vũ Duy đã đi thẳng đến bàn cô :

– Giờ này rảnh rồi phải không, ra ngoài một chút đi.

Thục Phương chưa hết ngạc nhiên về cách tìm đột ngột ấy. Nhưng vẫn không hỏi. Cô theo anh ra khoảng sân trước khoa. Vũ Duy ngồi xuống bên hồ nước. Bất buộc cô cũng phải ngồi theo, cô hỏi một cách tò mò:

– Anh vào đây để tìm em thôi à, có chuyện gì không?

Vũ Duy không trả lời, mắt vẫn ngó đăm đăm phía trước. Thái độ có một cái gì đó bức dọc khó hiểu. Anh chợt quay lại hỏi ngắn gọn :

– Đêm qua em đi đâu vậy?

Thục Phương rất bất ngờ về cách hỏi đột ngột ấy. Nó làm cô vô cùng ngạc nhiên cách quan tâm này thật bất thường. Nhưng cô phản ứng rất nhẹ nhàng:

– Hôm qua em nói rồi mà, em đi chợ hoa với anh Chương. Không ngờ mẹ em làm phiền bên bác Tùng đến như vậy, xin lỗi anh nghe.

– Hấn là ai vậy?

– Hả, anh hỏi ai?

– Anh hỏi hấn là ai, cái người đưa em đi chơi hôm qua đó.

– Ảnh là anh của Bích Trân, nó làm trong này.

Vũ Duy châm biếm:

– Hình như em có một gu là chỉ quen với anh của bạn mình ?

Cách nói của anh làm Thục Phương cảm thấy bị xúc phạm, cô nghiêm mặt:

– Em không đồng ý cách mỉa mai của anh, em không cần biết anh nghĩ gì khi nói như vậy, nhưng nói thế là xúc phạm em.

Nét mặt Vũ Duy vẫn không thay đổi:

– Nhưng thực tế có đúng vậy không ? lúc trước là anh, bây giờ là anh ta, em bắt đầu cuộc phiêu lưu mới rồi phải không ? nó xảy ra từ lúc nào vậy ?

– Nếu anh đến đây để xúc phạm em thì anh về đi.

Vừa nói cô vờ đứng dậy định bỏ đi . Nhưng Vũ Duy đã kéo tay cô lại:

– Ngồi xuống đi, em học cách chống đối đó ở đâu vậy.

Thục Phương mím môi:

– Em không hiểu chuyện em đi chơi hôm qua nó có gì ghê gớm, đến nỗi anh

phải vào đây tìm hiểu . Em đâu phải là Diệp Thuý, và người có quyền trách móc là mẹ em, em không đồng ý cách soi mói của anh đâu.

Vũ Duy chột quát lên:

– Đây không phải là soi mói, nhưng anh không cho phép em đi quá xa như vậy.

Thục Phương ngược lên:

– Lấy danh nghĩa nào để anh cấm đoán em ?

Vũ Duy không để ý câu hỏi của cô, anh nói một cách gay gắt:

– Suốt tối hôm qua hai nhà chạy khắp mọi nơi tìm em . Anh tự hỏi em có thể đi đâu được một mình đến giờ đó . Và anh không tưởng tượng nổi em đi chơi với anh của bạn mình vào giờ khuya như vậy . Em nề nếp lắm mà, tại sao có thể buông thả thế . Và chính xác hơn anh ta là gì của em ?

– Không là gì cả.

– Không là gì mà đi đến nửa đêm như vậy à ?

Thục Phương quay mặt chỗ khác:

– Em chỉ trả lời câu đó nếu mẹ em hỏi.

– Vậy ra anh không đủ tư cách chứ gì ?

– Em không coi thường anh, nhưng sự thật là vậy . Trước kia anh có thể cấm đoán em nhiều chuyện, nhưng bây giờ thì không . Anh đã tự ý cắt đứt quan hệ láng giềng lẫn tình cảm mà em mong muốn . Bây giờ không lý do gì em phải nghe anh trách móc.

Cô ngừng lại hơi nhếch môi:

Thậm chí anh cũng không còn quyền để bảo nhỏ Thuý đâu . Lâu nay em đã xem anh là người lạ , bây giờ bỗng nhiên anh quay lại quan tâm,em ngạc nhiên lắm , và cũng không chấp nhận đâu.

– Thì ra không chỉ mình Diệp Thuý , mà cả cô cũng nghi kỵ tôi . Hai người đã thống nhất vậy rồi à ? Hay thật.

– Chuyện đó chính anh gây ra và anh đã biết rồi mà . Không phải mấy tháng nay mình thật sự cắt đứt liên hệ rồi sao.

– Nói chuyện như con nít ! Một thời gian dài như vậy mà vẫn chưa lớn thêm một chút nào.

– Nói như vậy có nghĩa là đến giờ anh vẫn quen coi thường em . Anh nghĩ gì cũng được , em không có ý kiến.

Vũ Duy chuyển đề tài :

– Cô quen với anh ta bao lâu rồi ?

– Rất lâu , anh là người đưa em vào đây làm.

Vũ Duy gật gù :

– Thì ra là vậy , đó là lý do để cô tự ý bỏ việc bên kia ?

– Đó không phải là lý do , nhưng em sẽ không giải thích với anh đâu.

– Cô có vẻ biết cách chanh chua rồi đấy , sắp đạt đến trình độ nhỏ Thuý rồi ,

cố gắng chút nữa đi.

Cách nói mỉa mai của anh làm Thục Phương hơi dị ứng . Nhưng vẫn làm thình . Cô vẫn còn tâm trạng ngạc nhiên khi anh đến tìm cô . Mà không phải chỉ là bây giờ . Sự có mặt của anh hôm qua ở nhà cô cũng đã là ngạc nhiên rồi . Sao bỗng nhiên anh quay lại quan tâm cô đến thế . Anh chán hắt hủi người ta rồi sao ?

Nghĩ đến đó , cô chợt nhớ buổi sáng ở phòng trưởng khoa, buổi sáng mà cô đưa đơn nghỉ việc. Lúc ấy Vũ Duy đã cư xử phũ phàng đến mức tàn nhẫn , đến mức không cần biết người ta đau khổ ra sao .Tự nhiên cô nhếch môi :

– Em có chanh chua hay hung dữ gì đó , tất cả cũng đâu liên quan đến anh . Anh nên quan tâm đến Thu Thanh quý hóa của anh thì hay hơn.

Vũ Duy quay lại , nhìn cô một cái :

– Nói về chuyện của cô đi.

– Em không muốn nói.

Vũ Duy có vẻ cố kiềm chế :

– Tôi đến để nói cho cô biết , hãy dừng lại ở đây đi . Tôi không cho phép cô quan hệ lăng nhăng như vậy . Chuyện cô tự ý nghỉ việc là một sự thách thức quá đáng rồi , nếu còn tiếp tục đi chơi kiêu đó với anh ta , cô sẽ không còn gì tình cảm cũ đâu.

– Trên thực tế , em đã mất nó từ lâu rồi và em không hề thấy tiếc.

Vũ Duy quát mắt :

– Có nghĩa là cô sẽ tiếp tục đi xa hơn nữa . Đó là một hình thức trả thù phải không ?

– Em không trả thù , cũng không tìm kiếm , em để cho mọi việc tự đến . Bởi vì trước kia em cứ nghĩ tình cảm là phải cố dành dặt níu kéo , thậm chí quá quy lụy . Nhưng rốt cuộc những cái đó chỉ có tác dụng ngược lại . Bây giờ em có kinh nghiệm rồi và sẽ không tìm kiếm gì cả.

Vũ Duy mỉa mai :

– Chỉ đón nhận thôi chứ gì ?

Thục Phương thản nhiên :

– Nếu em cảm thấy cái đó thích hợp với mình.

– Cô đừng có ngu ngơ như vậy . Cứ nghĩ trả thù kiêu đó là sẽ giữ được tình cảm sao . Với tôi nó không phải như vậy đâu.

Thục Phương ngược lên , nghiêm trang :

– Nếu anh nghĩ em cố tình đi chơi với anh để trả thù thì anh quá chủ quan . Anh đã quen coi thường em và chưa bao giờ nhìn lại mình cả.

Vũ Duy im lặng nhìn cô thật lâu , rồi buông một câu :

– Cô thay đổi quá đó.

– Không có , em vẫn vậy . Anh không nhận ra người thay đổi là anh sao ?

– Thay đổi cái gì ?

- Cách cư xử với người khác.
- Nói cụ thể hơn đi.
- Anh làm em cảm thấy em là người không ra gì cả . Muốn đối xử với em ra sao cũng được , muốn hắt hủi hay quan tâm đều tùy hứng , anh quên em cũng là một con người sao ?
- Tôi chưa bao giờ xem cô tệ như vậy.
- Nhưng trên thực tế anh đã làm.

Vũ Duy khoát tay :

- Đừng trách móc nhau nữa , nói về chuyện thực tế đi . Cô hãy trả lời thật , thực chất tình cảm của cô với anh ta là gì ?
- Anh hỏi với tư cách gì ?

Vũ Duy lăm li nhìn cô , không trả lời . Cái nhìn răn đe đó nếu là trước đây , có lẽ cô sợ bị khống chế phục tùng . Nhưng bây giờ cảm giác đó không còn nữa và cô thấy cần nói suy nghĩ của mình :

- Cả 2 tư cách người yêu và người anh , anh đều không còn nữa . Cho nên em không thấy có lỗi với anh nếu em làm gì đó không đúng.

Vũ Duy cười nhạt :

- Tôi nhớ cô đã thể hiện tình yêu rất tội tình . Bây giờ thay đổi vậy sao ?

Thục Phương hơi bị xúc phạm , nhưng cô vẫn nghiêm trang :

- Khi anh chạy theo tình yêu mới của anh , em đã lấy nó lại rồi.
- Cô không hiểu gì thì đừng có nói bậy.

Anh đứng dậy , nói với vẻ uy quyền :

- Hãy chấm dứt mối quan hệ đó đi . Tôi không phải loại người kiên nhẫn đâu.

Anh hất mặt về phía dãy phòng :

- Cô vào đi . Tôi về.

Anh bỏ đi thẳng ra cổng . Cử chỉ có vẻ dứt khoát giận dữ . Thục Phương vẫn ngồi yên bên bờ hồ . Cô chống cằm nhìn xuống đất . Tự lự , cô tự hỏi mình rằng có thật sự mình đứng vững với Vũ Duy không ? . Cô đã đạt đến mức như vậy chưa ? Và anh nữa , sao bỗng nhiên quay lại nhẩy bổ vào chuyện của cô mà lại rất là uy quyền áp đặt . Anh lo cho cô như một người anh hay là không muốn nhìn thấy món đồ mình độc quyền sắp rơi vào tay người khác . Cô không sao hiểu được ... Nhưng dù đó là động cơ gì đi nữa thì cô vẫn cố để đừng bị tác động . Cô sợ sự chi phối của anh em Diệp Thúy lắm rồi. Có tiếng giày nghiêng trên sỏi , mỗi lúc mỗi gần hơn . Thục Phương buông tay xuống , quay lại nhìn. Trong bóng tối lơ mơ , cô nhận ra dáng người quen thuộc , anh ta đang đi về phía dãy phòng . Khi anh bước ra vùng ánh sáng , Thục Phương nhận ra đó là Hoàng Chương . Cô khẽ kêu lên ngạc nhiên . Rồi đứng dậy bước về phía anh.

Hoàng Chương quay lại thấy cô , anh khẽ nhướng mắt :

– Khuya rồi mà cô còn ở ngoài này à ?

Thục Phương mỉm cười :

– Em ngồi chơi , giờ này vắng quá . Anh đi đâu vậy ?

Hoàng Chương không trả lời , chỉ lững thững đi về phía bờ hồ . Tự nhiên cô cũng đi theo anh . Vô tình anh ngồi xuống đúng nơi mà Vũ Duy đã ngồi lúc nãy . Anh ngược lên khi thấy cô còn đứng trước mặt anh , hơi cười :

– Ở đây cũng lý tưởng lắm . Sau khi đã phải chen chúc ngoài đường , rơi vào thế giới này chợt thấy mình dễ chịu lạ lùng.

– Thế ở ngoài kia đông lắm hả anh ?

– Rất đông , người ta hình như càng lúc càng đổ xô ra đường nhiều hơn.

Anh chợt quay lại cô :

– Trong này không có vẻ gì là Tết , vắng lặng quá hả ?

– Dạ

Rồi nhớ ra , cô lại lắc đầu :

– Khoa này thì vắng lặng nhưng bên khoa cấp cứu nhộn nhịp lắm , Tết mà.

Cách khôi hài kín đáo của cô làm Hoàng Chương bật cười :

– Rất may là tôi không có mặt trong chỗ nhộn nhịp đó.

Thục Phương nghiêng đầu :

– Nhưng ... chắc anh là người duy nhất thích vào bệnh viện chơi trong ngày Tết.

Hoàng Chương cười lặng lẽ như xác nhận . Rồi trầm giọng :

– Tôi mang quà vào cho cô.

Thục Phương quay lại . Bây giờ cô mới thấy anh đang cầm chiếc hộp trên tay . Cô cầm lấy hộp quà ngấm ngía . Hoàng Chương bảo :

– Cô mở ra đi.

Thục Phương Thục Phương làm theo lời anh , mở nắp hộp . Một hộp đầy bánh kẹo và mứt . Cô reo lên vui thích :

– Ôi , có vẻ Tết quá

Cô lại đứng lên :

– Chờ em nha , để em vào lấy trà.

Hoàng Chương trả lời bằng một nụ cười khuyến khích . Anh sửa lại mấy chiếc kẹo cho ngay ngắn trong hộp . Rồi quay lại nhìn theo Thục Phương . Nhưng cô đã biến mất sau cánh cửa của căn phòng sáng đèn . Một lát sau , trở ra với chiếc khay đựng trà , cô đặt nó bên cạnh hộp bánh mứt , nói liếng thoắng :

– Em không ngờ tối nay em cũng được ăn Tết , vui quá . Thế Bích Trân nó có đi chơi không?

– Đi từ chiều , nhà chỉ có mình tôi là không đi đâu.

– Anh không đi chơi thật à ?

– Lạ lắm sao ?

Chợt nhớ ra Bích Trân nói về anh , cô lại lắc đầu cười :

– Không , không có gì lạ , em chỉ hơi ngạc nhiên là sao anh nghĩ tới chuyện vào đây . Anh thật là khác người.

Hoàng Chương khẽ nhún vai , phủ nhận :

– Tôi không khác ai cả , mỗi người đều có lý do.

Hoàng Chương khẽ nhún vai , phủ nhận :

– Tôi không khác ai cả , mỗi người đều có lý do riêng . Tôi nghĩ cô phải trực giữa ngày tết tới này , tội quá.

Cho nên anh vào chơi với em , đúng không ? Thục Phương định hỏi như vậy , nhưng lại thôi . Cô nghĩ Hoàng Chương sẽ không thích nói ra ý nghĩ của anh . Tự nhiên cô thấy cảm động . Anh đã lấp cái điều mà Vũ Duy không hề nghĩ tới . Không chừng giờ này anh đang đưa đón Thu Thanh đi chơi cũng nên . Hình như anh ta chưa bao giờ quan tâm tới tình cảm hay ý thích của cô cả.

Cô gỡ giấy đưa cho anh miếng kẹo :

– Anh ăn đi.

Hoàng Chương khoát tay từ chối , rồi lấy thuốc ra tìm một điều . Anh mỉm cười khi thấy Thục Phương vẫn chìa miếng kẹo về phía anh :

– Tôi không quen ăn mấy thứ này.

Thục Phương bỏ kẹo xuống hộp :

– Như vậy là anh không thưởng thức được đặc trưng của Tết rồi.

Hoàng Chương cười như trêu chọc :

– Vậy đối với cô , tết được thể hiện qua những thứ này à ? Thế thì đối với các cô gái , một năm có đến 4 mùa xuân.

Thục Phương hiểu ngay , cô cũng cười :

– Những ngày thường tại em ăn thứ khác . Ngày thường đâu có lý do gì để tập trung nhiều bánh kẹo như thế này , người ta cười chết.

– Tôi thấy Bích Trân nó cũng hay trữ bánh kẹo trong nhà , nhưng không ai cười nó cả . Nói thế để cô yên tâm.

Thục Phương yên lặng cười một mình , rồi chợt nghiêng đầu nhìn anh :

– Trân nó biết anh vào đây không ?

– Chắc không , nó còn bận đi chơi mà.

Hoàng Chương trả lời và lơ đãng nhìn lên lầu . Thục Phương cũng nhìn theo . Cô nói lên ý nghĩ của anh :

– Nhớ lại mấy ngày nằm trên đó , anh có thấy bây giờ là quá tự do không ?

– Tôi thấy điều đó ngay lúc tôi vừa ra viện . Còn cô , nhớ lại những ngày bị tôi yêu sách có thấy thoát được tôi là nhẹ không ?

– Nhẹ chứ !

Cô cười tự lự Khi hình dung lại sự quyen biết lạ lòng ấy.Chợt nhớ ra , cô quay lại :

– Thịnh thoảng nhớ lại em vẫn thấy thắc mắc . Tại sao lúc đó anh thích làm khổ em như vậy ?

– Tại thích.

Thục Phương vô tình nguýt anh một cái , cô phản đối :

– Em không tin anh thích kỳ vậy , anh đâu phải là người ác.

– Cũng có lúc người ta thích làm điều ác , cố tình khùng bố người khác chẳng hạn.

– Thế anh không sợ em trả thù sao ?

– Cô hiền quá , trả thù ai cho nổi.

Thục Phương cười khúc khích :

– Anh không biết đấy chứ . Có lúc bị anh làm khó quá , em nghĩ thầm là mong cho anh gãy cánh tay bên kia cho rồi.

– Chà , cũng biết hung dữ nhỉ . Nhưng trả thù bây giờ vẫn còn kịp đó . Bất cứ lúc nào cô cũng có thể cầu mong tôi trở vào bệnh viện cả.

– Thôi , em không ác thế đâu . Mà suy cho cùng anh vào đây rồi thì người khổ cũng là em . Đâu ai muốn đại thế.

Hoàng Chương bật cười :

– Nghe cách cô nói , tôi nghĩ mình là hung thần hoặc một tên phù thủy làm cho thiên thần áo trắng như cô phải khổ sở . Lúc đó định đùa chơi thôi , không ngờ cô phục tùng tuyệt đối như thế.

– Anh ra lệnh chứ đùa gì.

– Tôi chọc cô đấy , ai ngờ khờ quá.

– Anh chạy tội thì có , rõ ràng là anh cố ý.

– Không hề , tôi đâu phải là người ác.

– Phải.

– Không phải.

– Phải , phải , phải ...

Chợt nhận ra mình đang cãi nhau , cả 2 cười phá lên . Tiếng cười dù nhỏ nhưng vẫn vang lên giữa đêm khuya . Thục Phương vội che miệng lại , nhìn quanh . Hoàng Chương vẫn tỉnh bơ hút thuốc :

– Giờ này không bệnh nhân nào còn thức để nghe cô cười đâu , đừng sợ.

– Tại anh nên em mới nhí nhố vậy đó.

– Vậy sao , thật là hân hạnh.

Thục Phương thôi không cười nữa . Cô nhăm nháp miếng bánh , mắt ngó lơ dăng ra xa . Hoàng Chương cũng không có ý định nói chuyện . Giữa 2 người là một khoảng im lặng dễ chịu . Giống như sự im lặng vẫn thường xảy ra giữa 2 người thân hiểu ý nhau . Như những đợt sóng có lúc trào ra rồi rút vào ngời ngời , để tự cảm nhận sự dễ chịu mà người đối diện gây ra cho mình.

Một lát Hoàng Chương lên tiếng :

– Cô nghĩ gì vậy ?

– Em thấy tối nay rất vui . Lúc vào trực em nghĩ sẽ là một buổi tối tẻ nhạt . không ngờ lại vui như vậy . Em nhớ lâu rồi mình không được nói chuyện với ai vui vẻ thế.

– Tôi cũng vậy.

Chợt nghĩ về chuyện của mình , Thục Phương lại thấy tò mò chuyện của anh . Cô hỏi thành thật :

– Vậy lúc bình thường anh không gặp chút phiền muộn nào chứ ?

– Nếu hiểu theo cách nói của cô thì không hoàn toàn độc lập , không có gì làm vương bận hoặc bị phiền . Còn chuyện kinh doanh thì là lĩnh vực khác , không nói tới.

Thục Phương chợt thở dài lắm bầm :

– Anh thật là hạnh phúc.

Hoàng Chương không trả lời , chỉ im lặng nhả khói . Bên cạnh anh , Thục Phương cũng tiếp tục cắn bánh . Từ lúc chiếc hộp được mở đến giờ thì bánh mức đã vơi đi đáng kể . Thục Phương không hay mình đã ăn nhiều như vậy . Cô vừa nói chuyện vừa ăn đến nỗi cổ họng nóng rát , cô loay hoay rót cho mình ly trà . Chiếc bình nhẹ hên chỉ còn đủ để rót đến nửa ly . Cô giờ chiếc bình như lưu ý Hoàng Chương :

– Khiếp quá.

Anh phì cười , nheo mắt :

– Không ngờ tôi đã uống nhiều như vậy.

– Phải nói là quá nhiều , nó lớn thế kia , em không hiểu nổi sao anh có thể uống nhiều thế.

– Tôi cũng không hiểu nổi sao cô có thể tiêu thụ một lượng bánh kẹo lớn thế . – Hoàng Chương lập tức trả đũa.

Cả 2 lại phá lên cười lớn . Chuyện chẳng có gì mà cứ thấy vui vẻ kỳ lạ .

Gương mặt Thục Phương linh hoạt và có một vẻ đặc biệt láu lỉnh . Một vẻ mặt mà bình thường cô không bao giờ có . Cô không biết Hoàng Chương tinh tế đã nhận ra điều đó . Một sự bằng lòng cũng thoáng qua trên mặt anh , nhưng trầm lặng hơn sự thể hiện của Thục Phương.

Xung quanh vẫn là sự yên lặng đối lập với thế giới bên ngoài . Cả 2 không ai nhớ thời gian đã qua bao lâu . Chợt tiếng còi xe cấp cứu chạy vào cổng . Cả 2 ngẩng lên nhìn về phía đó . Chiếc xe chạy vút qua tầm nhìn của họ . Thục Phương mỉm cười :

– Nếu làm bên khoa đó , chắc bây giờ em không được ngồi đây với anh đâu. Hoàng Chương gật đầu như hiểu , rồi chợt nói :

– Đó là lý do mà lúc trước cô đi làm trẻ . Lúc đó khoa cấp cứu thiếu người . Nhưng tôi yêu cầu ông Đại cho cô vào khoa này . Bích Trân đã nói với tôi cô yếu đuối lắm.

Thục Phương quay lại , ngạc nhiên :

– Có chuyện đó nữa sao . Vậy mà em không biết gì cả . Trân nó cũng không nói với em.

– Chuyện đó có gì để nói đâu.

Anh chợt ngừng lại ,rồi nheo mắt như suy nghĩ :

– Có lúc tôi thấy như có sự sắp đặt của định mệnh . Nếu lúc ấy tôi cứ để cô làm ở cấp cứu thì sau đó tôi làm sao biết được Bích Trân có cô bạn khả ái như vậy.

Thục Phương hơi nghiêng đầu lắng nghe , cô chợt đỏ mặt :

– Anh mỉa em ấy hả.

– Không hề.

– Lúc này anh mới vừa bảo em hung dữ.

Thục Phương không hay âm điệu của mình ngân dài ra nũng nịu . Nhưng Hoàng Chương thì đã nhận ra . Anh quay lại nheo mắt :

– Nếu tôi đã nói như vậy thì chắc là có ý vậy thật.

– Hừ , không thèm nói chuyện với anh.

Hoàng Chương cười lơ đãng . Một nụ cười vu vơ khi chỉ có mình anh nhận ra sự thay đổi ở Thục Phương . Một nét thay đổi mà anh biết chắc chỉ có mình mới khơi gợi lên được . Và chính Thục Phương cũng không biết . Điều đó làm anh thấy hài lòng.

Trời đã bắt đầu sáng . Màu đen của bóng tối chuyển dần sang màu trắng đục . Thế là 2 người đã ngồi suốt đêm bên nhau . Đúng hơn là Hoàng Chương đã bỏ một đêm Tết để vào đây với cô . Ý nghĩ đó làm Thục Phương thấy vui vui . Cô nhìn đồng hồ rồi bắt đầu thu dọn.

– Sáng rồi , anh về đi . Cảm ơn anh đã vào đây với em.

Hoàng Chương vẫn ngồi yên :

– Tôi sẽ ra quán cà phê chờ cô . Sau đó sẽ đưa cô về.

Thục Phương lắc đầu :

– Thôi , phiền anh lắm . Anh còn phải về ngủ nữa chứ , anh thức suốt đêm rồi còn gì.

– Đâu có sao , tôi còn có thể thức nhiều đêm như vậy nữa.

– Nhưng mà ...

Hoàng Chương khoát tay :

– Cô vào đi , lát nữa gặp lại.

Rồi anh đứng dậy đi ra cổng . Thục Phương cũng gom ly tách mang vào phòng . Dây phòng bệnh vẫn còn yên lặng ngủ say . Ở đây chẳng có vẻ gì là Tết . Tự nhiên cô thấy những gì Hoàng Chương làm cho mình thấy có ý nghĩ.

Giao ca xong ,Thục Phương đi bộ ra cổng . Chẳng cần phải tìm quán cà phê vì Hoàng Chương đã chờ cô trong xe . Anh nghiêng người qua mở cửa cho

cô . Thục Phương che miệng ngáp khẽ rồi quay lại :

– Anh chờ em có lâu không ?

– Không lâu lắm.

Cô ngó qua bên đường , mới sáng mà thiên hạ đã lo đi chơi rồi . Áo quần vô số sắc màu lộng lẫy vui mắt . Đến nỗi cô có cảm giác mình vừa từ thế giới khác bước ra . Hoàng Chương liếc qua nhìn cô rồi lên tiếng :

– Nôn nao lắm hả ?

Thục Phương trả lời bằng một nhận xét :

– Họ biết tận dụng mấy ngày Tết ghê . Mới sáng đã lập tức đi chơi rồi . Em nhớ lúc còn nhỏ em cũng mê đi chơi như vậy đó.

– Còn sau này ?

– Bây giờ lớn rồi lại không thích đi đâu . Đúng hơn là không có dịp.

– Sao vậy ?

– Tại lúc trước đi học thì chỉ lo rớt nên học trời chết . Em không có bạn nhiều như Bích Trân đâu.

– Bích Trân thì khác , tôi thấy nó chỉ nên có vài người bạn thôi . Bạn bè nhiều kiểu đó không hay chút nào.

Đúng rồi , tại vì anh là ông cụ mà Thục Phương nghĩ thâm nhưng không dám nói . Dù sao thì cô chưa thân với anh đến độ tự cho phép mình ăn nói lung tung.

Hoàng Chương chợt dừng lại ở một quán ăn bên đường .Thục Phương vội lắc đầu:

– Em mệt quá , em không muốn ăn ...

– Mệt cũng phải ăn chứ . Nếu cô nhịn đói mà ngủ thì sẽ giống như một cây que . Xuống xe đi ..

Vừa nói anh vừa tắt máy, thái độ có vẻ mệnh lệnh. Thục Phương đành ngoan ngoãn bước xuống, cô sửa lại tóc, khoát xắc tay lên vai. Bận làm những động tác lật vạt đó cô không thấy trong quán có hai cặp mắt theo dõi mình từ lúc bước xuống xe. Vũ Duy và Thu Thanh.

Thục Phương nhìn thấy hai người khi bước vào quán . Cô hơi chùng lại trong một thoáng. Nhưng cô lập tức lấy lại vẻ thản nhiên chào họ Rồi ngồi xuống chiếc ghế mà Hoàng Chương kéo sẵn cho cô.

Cô ăn qua loa miếng bánh mì kẹp thịt. Tâm trí bị chi phối vì cái nhìn không ngớt của hai người ngồi bên kia. Cái kiểu thân không thân lạ không lạ làm cô thấy khó chịu, vướng víu. Nếu biết không tiện ngồi cùng bàn, thì họ để ý nhìn cô làm gì.

Hoàng Chương chợt lên tiếng:

– Họ là bạn của cô?

Thục Phương ngược lên miễn cưỡng gật đầu:

– Dạ

– Sao lúc nầy không ngồi cùng bàn cho vui?

Cô ngồi thẳng người lên lắc đầu:

– Tại em không thích, nhưng anh đừng để ý đến họ nhé.

– Cô bé đó nhìn tôi ghê quá. Đến nỗi tôi đâm ra hoang mang tôi không biết mình có vô tình gây ra cho cô ta phiền phức gì không?

Thì ra nầy giờ Hoàng Chương thấy hết. Và đã ngẫm quan sát cô. Thu Thanh thật là quá đáng. Cô biết cô nàng tò mò về bạn trai mới của cô. Nhưng đến nỗi Hoàng Chương phải lên tiếng đúng là vô duyên.

Thục Phương đành nói thật:

– Hai người đó ở cạnh nhà em, lúc trước thân nhau lắm.

– Vậy à?

Hoàng Chương như đoán ra có điều gì đó không bình thường, nhưng không hỏi. Thục Phương thấy anh cười và giơ tay chào Thu Thanh. Còn cô nàng thì vội cúi xuống ăn, điệu bộ bối rối của một người bị bắt quả tang nhìn trộm người khác. Cô nhìn qua Vũ Duy, anh thản nhiên như không thấy gì lạ.

Đúng là một cuộc gặp kỳ cục.

Thục Phương đẩy chiếc đĩa ra, nghiêng người tới rót nước. Hoàng Chương nhìn cô như khuyến khích:

– Ráng ăn hết đi, rồi cô có thể ngủ tới chiều, nếu không lúc thức dậy sẽ mệt lắm.

Mặc dù bị chi phối, Thục Phương vẫn nhận ra sự quan tâm chu đáo của anh. Nó có vẻ gì đó rất thật, rất giản dị, chứ không phải là kiểu nói trống. Cô rất muốn làm theo lời anh. Nhưng bực mình vì lối tò mò của Thu Thanh. Cô muốn rời quán càng sớm càng tốt. Cô đặt ly nước xuống bàn, lắc đầu:

– Em không hiểu sao hôm nay lại mệt như thế, cho em về đi anh Chương.

Hoàng Chương gật đầu chiều ý cô. Cả hai đứng dậy đi ra đường. Ngang qua bàn Thu Thanh, Thục Phương cũng không buồn quay lại chào. Cô bực mình cô ta đến nỗi không thể lịch sự được nữa, dù chỉ là một cử chỉ nhỏ.

Về nhà, cô ngủ một giấc đến khá chiều mới dậy. Khi cô xuống nhà thì mọi người đã đi chơi. Cả nhà vắng hoe. Cô lững thững trở lên phòng chơi một mình. Và chợt thấy muốn đi chơi. Nhưng bây giờ Diệp Thuý không có ở nhà. Bích Trân thì đừng hy vọng tìm. Không có bạn có lúc thấy buồn thật.

Thục Phương đi ra ban công đứng nhìn xuống đường. Một lát sau cô thấy chiếc du lịch màu kem dừng lại trước cổng nhà bên kia. Rồi Vũ Duy và Thu Thanh đi ra. Thì ra họ có hẹn trước rồi. Cô nhìn vào xe. Tất cả có bốn người. Có lẽ họ đi xa thành phố lắm, vì ai cũng mang theo túi xách.

Nhớ lại hành động của Vũ Duy tối qua, có cảm thấy hụt hẫng. Hụt hẫng ghê gớm mà cô không hiểu tại sao. Cô tưởng anh thật sự quan tâm. Bây giờ thì... tốt hơn hết là đừng nghĩ tới nữa.

Thục Phương chợt thấy buồn ghê gớm. Trong buổi chiều mừng hai nhật nhịp

này, hình như mọi người đều có bạn để đi chơi, trừ cô. Chiều nay cô cảm thấy cô đơn kỳ lạ. Cảm giác này như càng tăng hơn khi nhìn thấy Vũ Duy đi chơi. Anh vẫn gạt cô ra mọi sự quan hệ riêng tư. Chỉ cho Thu Thanh vào cuộc. Cô đã biết điều đó từ lâu sao vẫn thấy buồn không dứt.

Có tiếng chuông reo trong phòng, Thục Phương quay vào, ngồi xuống nhắc ông nghe:

– Alô.

– Xin lỗi, cho tôi gặp Thục Phương.

Giọng của Hoàng Chương ! Thục Phương chợt thấy nỗi buồn vụt biến mất.

Cô nói như reo:

– Anh Chương phải không?

– Phương hả?

– Dạ.

– Cô thức lâu chưa?

– Dạ khá lâu.

– Và đang làm gì?

– Không làm gì cả, em ngồi chơi một mình thôi.

– Vậy à? vậy có muốn ra ngoài đường không?

– Muốn chứ, có Bích Trân ở nhà không anh?

– Không, nó mới đi lúc này.

– Vậy hả?

– Này, cô ở nhà chuẩn bị, tôi sẽ qua đón nhé.

– Đi đâu vậy anh?

– Tôi cũng chưa biết, chủ yếu là muốn gặp cô. Vậy nhé, lát nữa gặp lại.

– Dạ.

Thục Phương gác máy, rồi vui vẻ đến ngồi vào bàn phấn. Cô vừa làm một kiểu tóc vừa hát nho nhỏ một mành. Cô cũng không biết mình vui vẻ vì được có bạn hay là vì gặp Hoàng Chương. Hình như vì cả hai, bởi vì nếu người bạn đó là ai khác thì chắc cô sẽ không thích lắm.

Một lát sau Hoàng Chương đến. Khi cô ngồi vào xe, anh vẫn ngồi yên bên tay lái. Và lấy ra trong túi một chiếc vòng màu xanh ngọc trong suốt thật đẹp:

– Cô thích không?

Thục Phương đeo chiếc vòng đó vào tay. Đó là loại trang sức dành cho các cô gái xí xọn. Vừa dễ thương vừa có vẻ tinh nghịch. Có lần cô thấy nó ở shop thời trang. Nhưng không mua. Vì cô không biết chơi đồ trang sức model. Không ngờ Hoàng Chương lại cho cô cái này. Anh thật là ngộ.

Thục Phương giơ tay lên ngắm nghía chứ không bình phẩm. Hoàng Chương hơi cười vì cử chỉ của cô. Anh nói như giải thích:

– Tôi thấy cô trợ lý của tôi đeo nó rất đẹp nên đã nhờ cô ta mua giùm, tôi

nghĩ cô cũng thích.

– Thậm chí là thích nhiều hơn anh nghĩ nữa. Em không ngờ là đeo nó, tay em lại đẹp như vậy.

Chợt nhớ ra cô che miệng cười Hoàng Chương cũng cười:

– Không thiếu khiếm tổn đâu, tôi thấy nó đẹp hơn cả khi nhìn cô trợ lý của tôi đeo. Và tôi chợt phát hiện ra cô rất giản dị, giản dị hơn cả Bích Trân.

Thục Phương cười thú nhận:

– Vâng, em quê mùa lắm, không biết mua sắm gì cả. Từ đó giờ mọi thứ em có đều do mẹ với chị Ly mua cho.

Hoàng Chương quay lại nhìn cô hơi lâu:

– Nhưng đừng tìm cách thay đổi mình nhé, cô cứ thơ ngây như vậy đi.

– Hả, anh nói gì?

Hoàng Chương lặp lại câu nói lần nữa. Thục Phương im lặng, một chút gì đó như vui. Hình như mỗi lần gặp nhau, Hoàng Chương đều đem đến cho cô một niềm vui nhẹ nhàng. Chính vì vậy mà cô thích gặp anh.

Thấy anh chạy về hướng xa lộ, cô quay qua tò mò:

– Anh định đi đâu vậy?

– Ra khỏi thành phố rồi sẽ tính.

– Em cứ nghĩ anh sẽ đưa em đến nhà hát hay chỗ nào đó vui chơi, một chỗ náo nhiệt chẳng hạn.

– Tôi không thích đến chỗ đông người. Cô thích mấy nơi đó à?

Thục Phương lắc đầu:

– Đâu có, tới mấy chỗ đó em không thoải mái chút nào.

Hoàng Chương cười như hài lòng:

– Rất khó tìm một người có sở thích giống mình, tôi tiếc tại sao không phát hiện cô sớm hơn.

Câu nói của anh gợi cho Thục Phương lại những gì Bích Trân kể. Cô hỏi với một chút tò mò táo bạo:

– Em nghe Bích Trân kể bạn nó rất thích làm quen với anh. Và nó luôn than thở anh là bất lịch sự.

Hoàng Chương cười hờ hững:

– Bích Trân không chừng chặc như tôi muốn. Nó cứ gán ép cho tôi những cô bạn lao nhao. Mấy cô bé đó còn trẻ con lắm.

Thục Phương im lặng. Cô tự hỏi mình có lao nhao trong mắt Hoàng Chương không. Dù sao cô vẫn thích người khác nhìn mình như một người lớn hơn.

Cô ngán bị coi là trẻ con như cái cách Vũ Duy vẫn nhìn lắm rồi.

Xe cứ êm êm trên đường quốc lộ. Mỗi lúc mỗi xa thành phố hơn. Hoàng Chương chợt ngừng lại một quán bên đường. Thục Phương mở cửa bước xuống, nhìn quanh. Ngày tết mà quán nước vắng hoe. Nó có vẻ quá đơn sơ để thu hút khách. Vài chiếc bàn lơ chơ trong một khoảng sân rộng, có cây

che bóng mát. Hai bên và trước mặt đều là ruộng lúa. Đúng là một nơi yên tĩnh.

Cô quay qua Hoàng Chương, vừa lúc anh cũng đang nhìn cô:

– Thế nào?

Thục Phương trả lời bằng một nhận xét:

– Anh luôn khác người, em không nghĩ ra được một chỗ yên tĩnh thế này đâu.

– Nếu cô không thích mình sẽ đi chỗ khác

Thục Phương lắc đầu:

– Vào đây được rồi anh.

Cả hai không vào hẳn trong quán. Chỉ đến một chiếc bàn nằm ở góc sân. Rất tự nhiên, Hoàng Chương ngồi xuống bên cạnh cô. Một khoảng cách khá gần đến nỗi làm Thục Phương thoáng e ngại. Nhưng cô không thấy dị ứng lắm vì hình như Hoàng Chương làm điều đó một cách hiển nhiên, vô tình là chính anh cũng không nhận ra.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 12

Không ai nói chuyện, chỉ nhìn buổi chiều đang xuống dần trên đồng lúa. Thục Phương nghĩ mình sẽ khó quên được ấn tượng này. Một buổi chiều mùa xuân nắng huy hoàng rơi xuống vùng quê. Xung quanh là sự yên tĩnh tuyệt đối. Nhìn cảnh mà thấy lòng nao nao. Cảm giác đó êm đềm chứ không bận rộn như khi phải chen chúc trên đường phố.

Trời nhá nhem rồi tối hẳn. Thục Phương vẫn chống cằm ngó mông lung ra ngoài. Nãy giờ không ai nói với ai câu nào. Hoàng Chương chợt búng tàn thuốc ra xa. Rồi quay lại:

– Về chưa?

Anh chợt nắm tay cô siết nhẹ. Thục Phương hơi bất ngờ vì cử chỉ đó. Phản ứng tự nhiên làm cô rút tay lại. Nhưng bị anh siết chặt hơn như không cho cô phép cô phản đối. Cuối cùng cô thụ động để yên. Cô hoang mang chờ đợi một sự tấn công nào đó ở anh. Nhưng Hoàng Chương chỉ dừng lại ở mức độ đó. Anh buông tay cô ra giọng nói dịu dàng hơn:

– Về nhé

– Vâng.

Thục Phương đứng lên như người mộng du. Cô theo anh ra xe. Đầu óc vẫn còn choáng vì hành động của anh lúc nãy. Cô không hiểu được đó là vô tình hay cố ý. Một cử chỉ như vậy không thể là vô tình được. Còn nếu cố ý thì anh muốn nói lên điều gì?

Cô quay qua nhìn Hoàng Chương. Anh im lặng lái xe. Môi hơi mím lại như suy nghĩ chuyện gì đó. Về mặt có vẻ gì đó lạnh lùng, khó đoán. Sau khi đã bộc lộ cử chỉ vừa rồi mà có thể dừng dừng như vậy được sao? Anh làm cô hoang mang không thể tả.

Hoàng Chương chợt lên tiếng:

– Cô muốn về bây giờ chưa?

– Anh cho em về đi, tối quá.

Hoàng Chương nhìn xuống đồng hồ:

– Thật ra không tối như cô nghĩ đâu. Tám giờ là khi mới bắt đầu cho buổi tối. Tìm cái gì ăn nhé.

– Dạ thôi em muốn về.

– Tại sao?

– Tại vì em đi từ chiều giờ, chưa nói với ở nhà.

– Lý do không vững chút nào.

Vừa nói anh vừa lấy điện thoại trong túi đưa cho Thục Phương :

– Cô gọi về nhà đi.

Không thể làm khác được, cô đành miễn cưỡng cầm lấy máy, bấm số, rồi trả lại cho Hoàng Chương.

– Không có ai nhận điện cả

Anh mỉm cười cất máy vào túi áo:

– Như vậy cô càng không nên về, hãy nhớ lại cảm giác buồn hiu lúc trưa , cô sẽ thấy dù sao đi chơi vẫn thích hơn . Cho dù là đi với một người mà mình hơi sợ.

”Sao anh biết em sợ anh “ Thục Phương phản kháng thẳm . Nhưng liền sau đó cô cũng phải công nhận , ở góc độ nào đó anh đã nói đúng . Trong tiềm thức cô luôn có cảm giác sợ anh . Không biết vì phong cách uy quyền thoát ra từ con người anh , hay là vì anh là người mà cô mang ơn . Giữa 2 điều đó không có ranh giới rõ rệt . Nhưng nó khống chế cô tự nhiên đến nỗi cô cũng không nhận ra.

Thục Phương chột thờ dài một mình . Hình như số cô là phải phục tùng con trai . Giữa Vũ Duy và Hoàng Chương , người nào cô cũng bị khống chế theo mỗi cách riêng . Cô thấy mình yếu đuối quá . Nhưng vùng lên thì không thể được.

Hoàng Chương đưa cô vào một nhà hàng nằm trên đường vào thành phố . Tuy ở vùng ngoại ô nhưng rất đông khách . Nó nằm trên một khoảng đất rộng với cách trang trí thoáng đãng . Con đường dẫn vào cổng khá phức tạp vì những dây cây bùm bụp đan chéo nhau . Xung quanh là vườn cây mù mịt . Thục Phương nhìn quanh rồi buột miệng :

– Hình như anh đến đây nhiều lần lắm . Thấy anh có vẻ rành đường quá.

– Tôi đến vài lần , thật ra cũng không khó tìm đâu . Tại trời tối nên cô không nhìn thấy rõ đường thôi.

– Nhưng công nhận là nó rất đẹp . ở trong thành phố không dễ tìm được một nơi thoáng đãng thế.

Hoàng Chương cười như xác nhận . Anh rẽ vào một con đường nhỏ rồi dừng lại ở bãi đậu xe . Cả hai đi vào bên trong chọn một bàn ở giữa phòng . Vừa ngồi xuống , Hoàng Chương đã nghe tín hiệu điện thoại . Anh mở máy nói chuyện một lát . Rồi bỏ xuống bàn , quay qua Thục Phương :

– Bích Trân đang ở nhà một người bạn , nó gọi chúng ta đến đó.

– Anh có biết người bạn nào không ?

Hỏi rồi cô mới thấy thừa . Nếu Hoàng Chương không biết thì Bích Trân gọi đến làm gì . Cô làm một cử chỉ bỏ qua . Nhưng Hoàng Chương không để ý điều đó . Anh hỏi như để tùy cô quyết định :

- Đến chứ ?
- Thôi , chắc mấy người đó em không quen đâu.
- Thì thôi vậy.

Anh đưa thực đơn cho Thực Phương . Cô chọn món rồi đưa trả lại anh . Nhưng Hoàng Chương không chọn gì thêm . Anh quay qua dặn người bồi bàn . Lại có tín hiệu điện thoại . Anh mở máy nghe rồi đưa qua Thực Phương :

- Bích Trân muốn nói chuyện với cô.

Thực Phương cầm máy nghe :

- Alô
- Phương hả ?
- Ủ
- Mà đang đi chơi với anh Ba phải không ? Đến chỗ tao liền đi nhé , đến lập tức nhé , anh Ba biết chỗ đây.
- Thôi đi , bây giờ tôi quá rồi , qua đó sợ không kịp , với lại bạn mà tao đâu có quen.

Giọng Bích Trân rồi rít :

- Cần gì quen . Trời ơi , đến ngay đi , Tao cho mà thấy chuyện này , bảo đảm mà sẽ quan tâm mà.
- Chuyện gì ?
- Mà biết không , ông Duy đang ở đây nè . Ông đi với một con nhỏ mà tao đoán là Thu Thanh . Ông với nó nhảy ngoài kia kia.

Tim Thực Phương như nhói lên một nhịp . Nhưng cô vẫn cố gượng cười :

- Họ nhảy nhót gì thì mặc họ , đâu có ảnh hưởng đến tao.
- Thì không ảnh hưởng . Nhưng tao muốn mà tới để xem ông Duy với nhỏ đó phản ứng ra sao . Đến ngay đi nghe.
- Thôi đi , tao không muốn thấy họ đâu . Vậy thôi nghe.

Cô cúp máy , rồi đặt xuống bàn . Thấy cái nhìn của Hoàng Chương , cô cố nói bình thản :

- Trân nó bảo em đến đó , có một người bạn mà em quen.
- Vậy đến chứ ?
- Dạ thôi , em không thích đâu.

Hoàng Chương không hỏi gì nữa . Thực Phương cũng không để ý đến cử chỉ của anh . Cô ăn một cách lặng lẽ , đầu óc vẫn quay cuồng về chuyện Bích Trân nói . Cô thấy bất lực vì nhận ra rằng mình vẫn còn đau nhói vì chuyện đó . Tại sao vậy chứ Thật là ngu ngốc khi để cho mình bị chi phối . Thậm chí cô giận vì Bích Trân đã không im lặng giùm cô . Nó không hiểu nói như vậy là gây cho cô cảm giác ra sao ?

Mãi đắm chìm trong ý nghĩ của mình , Thực Phương không hay nãy giờ

Hoàng Chương vẫn không ngừng theo dõi cô . Thỉnh thoảng ngược lên , thấy cái nhìn của anh , cô ngơ ngác định hỏi Nhưng anh đã nhìn đi nơi khác , nên cô lại không quan tâm.

Cả hai đứng lên đi ra cửa . Xe chạy một đoạn ngắn , Hoàng Chương chợt thắng lại :

– Tôi để quên điện thoại , chờ tôi vào lấy nhé.

– Dạ

Anh mở cửa xe bước xuống . Thục Phương ngồi yên . Một lát cô mới để ý mình đang ở giữa lối đi hẹp . Bên kia hàng bụi búp là vườn cây tối mờ mờ . Ánh sáng từ trong sân hắt ra yếu ớt đến nỗi không nhìn rõ được hình cây .

Tự nhiên cô liên tưởng đến một chuyện ma mà rùng cả mình.

Có tiếng xe từ trong sân phóng ra . Họ đang chạy ở đường bên kia . Hai người ngồi trên chiếc mô tô nghiêng đầu ngó qua xe Thục Phương cười cười rồi nói nói . Họ chợt rẽ vòng qua hàng bụi búp . Cặp sát cửa xe , tên ngồi sau ngó đầu vào cười cợt :

– Sao ngồi một mình vậy em ?

Thục Phương hơi sợ , cô mím môi ngồi im . Hắn bước hẳn xuống xe , nghiêng nửa người vào xe cười cợt :

– Em đẹp quá , kếp đầu rồi sao bỏ em ở đây một mình vậy.

Hơi rượu toát ra từ hắn làm Thục Phương lợm giọng , cộng với cảm giác sợ hãi làm tim cô đập dữ dội . Cô nói với giọng tắc nghẽn :

– Anh ra khỏi xe tôi ngay.

– Sao vậy , xuống đây nói chuyện chút đi người đẹp.

– Đi ra ngay.

– Chà , không ngờ tối nay vớ được người đẹp ở giữa đường thế này.

Cách nói của hắn làm Thục Phương sợ hãi người . Cô quay đầu ra sau tìm Hoàng Chương . Nhưng khoảng sân còn xa thăm thẳm . Một bóng người đứng phía sau xe như chặn đường . Trừ phi có một tốp người từ ngoài chạy vào , nếu không sẽ không có ai cứu được cô cho kịp . Ý nghĩ đó làm Thục Phương sợ điên lên . Và thay vì xô hắn ra để khoá cửa xe , cô đã hành động rất đại dột là mở cửa lao xuống định bỏ chạy . Nhưng hắn đã nhanh hơn cô . Thục Phương cổ gãy giữa , cũng chỉ là bất lực . Cô thấy mình bị ngã dưới nền đất , bên phía khu vườn bóng tối.

Trong cơn vật lộn thoát thân , Thục Phương bỗng nghe được tiếng đánh nhau phía bên kia . Hoàng Chương và gã chặn đường nọ quần nhau túi bụi bên hàng bụi búp . Tiếng kêu của Thục Phương thoát bay đến đã bị tắt

nghe. Anh hiểu rất rõ chuyện gì đã xảy ra cho cô. Trong cơn điên giận, anh lùi lại phía xe, rút nhanh được chiếc mở lết trong cốt xe và nện vào đầu hắn. Tên đàn ông đổ gục xuống.

Bỏ mặc hắn lảo lộn dưới đất, Hoàng Chương lao qua phía vườn cây. Bày ra trước mắt anh là một cảnh tượng đau lòng. Thục Phương bị đè nghiền dưới đất, giẫy giụa một cách yếu ớt tuyệt vọng. Anh nghiến răng, quát lớn:

– Buông ra.

Thấy có người, gã nọ hoảng hốt lom còm đứng dậy, định bỏ chạy. Nhưng quần áo xộc xệch làm hắn bị vướng víu. Cử chỉ của hắn làm Hoàng Chương điên cả người. Anh lao tới đá thốc vào mặt hắn rồi túm cổ áo hắn, quất mắt:

– Đồ khốn nạn.

Anh mất bình tĩnh đến nỗi đâm như điên vào người hắn. Cho đến lúc hắn đứng không vững mới ngừng tay. Rồi chạy đến đỡ Thục Phương lên:

– Cô có sao không?

Thục Phương vẫn ngồi bó gối dưới đất. Cô giấu kín mặt trong tay, khóc nức nở. Trong bóng tối mờ mờ, Hoàng Chương thấy một bên vai cô trắng ngần. Anh kéo mảnh vải bị xé rách quàng lên cho cô. Giọng chùng lại:

– Nín đi Phương, tôi xin lỗi.

Thục Phương vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục khóc. Tiếng khóc làm thần kinh anh như rã rời ra. Anh cắn răng lại, cố kìm chế cảm giác dữ dội làm tức cả lòng ngực:

– Đứng lên đi Phương, tôi sẽ đưa cô về.

Anh chợt ngẩng lên, quay đầu tìm tên nọ. Hắn sửa xong y phục và chạy ra ngoài kia. Anh quát lớn:

– Đứng lại.

Không hiểu sao hắn không bỏ chạy, mà lại lú lút đứng lại như không dám phản kháng. Hoàng Chương đi về phía hắn, giọng lạnh như thép:

– Đưa card của mày cho tao.

Hắn mở bóp loay hoay tìm. Nhưng trong bóng tối hắn không thấy gì. Và tay đang quá run nên cử chỉ có vẻ lóng cọng. Hoàng Chương bật quẹt soi vào mặt hắn. Một thằng nhóc có lẽ chỉ mới dưới 20 đã có vẻ ăn chơi. Anh cười gằn, rồi đưa danh thiếp trên tay hắn, gằn giọng:

– Nếu mai một có chuyện gì xảy ra với mày, mày nhớ đó là sự trả thù của tao. Nhớ đây thằng nhóc. Mày sẽ không thoát được đâu. Đi đi.

Anh túm cổ áo hắn, đẩy mạnh, làm hắn loạn xạ quay xuýt té. Hắn cuống cuống bỏ chạy không dám cả ngoái đầu lại.

Hoàng Chương trở lại bên Thục Phương. Dìu cô đứng lên đi ra xe. Ra đến bên ngoài, thấy tên nọ còn ngồi dưới đất rên rỉ, anh đến đứng ngược mặt

hắn , tay chống lên thành xe , hất mặt :

– Mày bị thương một chút thôi , chịu khó vô bệnh viện đi . Còn nếu thấy cần thừa công an thì đây là địa chỉ của tao . Nhớ khai báo với họ là mày bị đánh , nếu có gan làm việc đó.

Anh nhìn tên cường hiếp nọ . Sự tức giận lại trào lên điên cuồng . Không hiểu mình đang làm gì , anh lao về phía bên hắn , siết cổ hắn thật mạnh , răng nghiến lại :

– Mày có biết mày khôn nạn đến mức nào không ? Cô ta còn con gái , sẽ đau khổ đến mức nào mà chỉ vì một tên say rượu như mày . Hãy chết quách đi , thứ người như mày sống chỉ làm bẩn không khí thêm thôi.

Tên nọ bị ngạt thở , vùng vẫy quỳnh quáng . Không chịu nổi cảnh đó , Thục Phương quay đi chỗ khác , lên tiếng :

– Đừng làm hắn chết , anh Chương.

Hoàng Chương buông tay ra . Anh nhìn hắn với vẻ ghê tởm mệnh mông , rồi quay lại mở cửa xe . Anh bật công tắc trong trạng thái đầu óc căng thẳng , chiếc xe vọt đi , còn lại 2 tên say rượu với thương tích đến mức không làm chủ nổi bản thân.

Chạy một đoạn , anh quay lại nhìn Thục Phương . Cô ngồi rúc trong góc xe . Tóc che kín vai . Cô cứ khóc mãi một cách đau khổ . Điều bộ cô ro như sợ bị ai nhìn thấy tình trạng tuyệt vọng của mình . Hoàng Chương thở dài , cho xe chạy chậm lại :

– Đừng khóc , Phương , tôi xin lỗi.

Thục Phương vẫn không trả lời . Chỉ tiếp tục liếc khe khẽ . Và vẫn không ngược lên . Với Hoàng Chương , thái độ của cô đúng là một lời kết tội nặng nề nhất , anh nói nhỏ :

– Tôi không ngờ chuyện xảy ra như vậy . Tôi chủ quan quá , cứ nghĩ ở đó rất an toàn ... Nhưng dù lý giải thế nào đi nữa , lỗi cũng là do tôi . Cô hận tôi lắm phải không ?

Thục Phương chỉ lắc đầu không nói . Bây giờ cô hãy còn choáng váng , bị sốc dữ dội nên không sao bình tĩnh được . Những gì Hoàng Chương nói đều không làm nguôi ngoai được . Thậm chí ngay trong lúc này , cô muốn chết đi vì cảm giác ghê tởm.

Hoàng Chương chột ngừng xe lại trước một shop bên đường , anh bước vào chọn một chiếc áo , rồi quay ra , đặt vào tay Thục Phương :

– Tôi sẽ đưa cô đến công ty thay đồ tạm . Để như thế này về nhà cô sẽ làm mọi người rối lên . Cô đồng ý không ?

Thục Phương trả lời bằng một cái gật nhưng không hề đụng đến chiếc áo . Trông cô thật rũ rượi với mái tóc rối tung . Chiếc đầm trắng lết bết vết đất ,

nhấn nhúm và rách toang . Khi xe vào trong sân , cô vẫn ngồi yên chờ Hoàng Chương mở cửa , rồi ôm chiếc áo vào ngực , co ro chạy vào phòng khách.

Hoàng Chương bật đèn cho cô , rồi quay ra ngoài :

– Cô vào đó thay đồ đi.

Anh ngồi xuống salon , lẳng lặng lấy thuốc hút . Một lát Thục Phương đi ra . Trông cô có vẻ tươi tắn hơn , Nhưng bề mặt vẫn phờ phạc với nét kinh hoàng . Cô đứng nép vào góc tường lặng im . Hoàng Chương ngược lên nhìn rồi đứng dậy đến gần cô :

– Có thể nghe lời tôi nói một chút không ?

– Anh muốn nói gì ?

Hoàng Chương chủ động kéo cô ngồi xuống , rồi ngồi một bên cô :

– Tôi không muốn để cô về nhà lúc này , tôi cảm thấy không yên tâm . Cô đang nghĩ gì vậy , nói cho tôi nghe đi Phương.

Thục Phương nép vào thành ghế , như muốn giấu mình càng nhiều càng tốt , cô nói thật nhỏ :

– Em không muốn nghĩ gì cả , chỉ muốn được ở một mình . Em không giận hay ghét anh , chỉ muốn một mình.

Cô ghen lại , không nói được nữa . Hoàng Chương quát mắt nhìn thẳng trước mặt :

– Trong đời tôi chưa bao giờ trả thù ai . Nhưng tôi sẽ làm cho tên đó khôn đốn , vì hắn đã xâm phạm đến cô.

Anh chợt ngừng ngang , phẩy tay như bắt lực . Có muốn trả thù cho Thục Phương thì ngay bây giờ cũng không giúp cô xoá bỏ ấn tượng nặng nề này . Có cho anh nói xin lỗi đến hàng triệu lần đi nữa , cũng chưa chắc cô quan tâm . Quả nhiên Thục Phương vẫn yên lặng nhìn xuống gạch . Cả hai im lặng thật lâu . Giữa không khí náo nhiệt của ngày tết , phòng khách này như một thế giới biệt lập . Ai cũng có tâm trạng nặng nề . Cuối cùng Thục Phương lên tiếng :

– Anh đưa em về giiùm.

– Thôi đđược.

Hoàng Chương đứng dậy , chờ cô đi ra , anh khoá cửa lại . Trên đường về cả hai vẫn giữ im lặng . Anh ngừng lại trước cửa nhà cô , anh định đưa cô vào thì Thục Phương quay lại :

– Anh về đi , em không sao đâu.

– Anh muốn biết có ai ở nhà với em không ?

Thục Phương không để ý cách xưng hô thay đổi ấy . Cô thần thờ ngược lên :

– Bây giờ em chỉ muốn ở một mình thôi.

Hoàng Chương gật đầu . Nhưng vẫn đứng yên chờ Thục Phương vào nhà rồi

anh mới trở lại xe nhưng cứ yên lặng nhìn dáng cô đi trong sân.

Thục Phương vừa vào đến bậc thềm thì có tiếng gọi giật lại :

– Phương.

Cô quay lại . Vũ Duy đang từ cánh cửa bờ tường đi về phía cô . Anh đến đứng trước mặt cô :

– Cô lại đi chơi với anh ta ?

Thục Phương quay mặt chỗ khác :

– Làm ơn để cho tôi yên.

Cô lách người tránh anh , rồi cô bỏ chạy lên lầu . Sau tất cả chuyện xảy ra lúc nãy , cách tra vấn của Vũ Duy làm cô chịu hết nổi . Vừa đi lên lầu cô vừa khóc mờ mịt không thấy cả đường đi.

Ngày hôm sau Thục Phương không đi làm . Hai ba ngày sau cũng vậy . Cô cứ nằm dài trên giường , đăm đăm nhìn vào khoảng không . Nhưng hình ảnh kinh khủng đó cứ nhảy bổ vào từng ý nghĩ . Không có cách gì thoát ra được . Và cô cứ im lặng chịu đựng một mình.

Hoàng Chương gọi điện đến rất nhiều lần , nhưng lần nào cô cũng chỉ trả lời một câu : Em không sao , đừng gọi cho em nữa rồi cô cúp máy . Cô biết Hoàng Chương lo lắng , nhưng nếu nói chuyện với anh thì chỉ có nhắc đến chuyện đó . Đó là điều mà cô sợ nhất.

Thái độ của Thục Phương làm mọi người trong nhà rối trí lên . Không hiểu được chuyện gì đã xảy ra với cô . Mà hiểu làm sao được khi Thục Phương một mực không chịu nói, kể cả với mẹ cô . Ai hỏi đến cô cũng chỉ bảo nhưc đầu . Cô thật sự muốn được yên ổn . Đối với cô , chỉ nhớ đến thôi là đã khủng hoảng rồi , huống gì phải nói.

Tối nay cô đang ngồi một mình bên bàn thì Vũ Duy đẩy cửa bước vào . Nhìn anh cô quay ngay chỗ khác như tránh né . Vũ Duy bất cần thái độ của cô , anh đến ngồi trước mặt cô :

– Mấy ngày nay em làm sao vậy , định tra tấn tinh thần mọi người trong nhà mãi sao . Chuyện gì xảy ra với em vậy , nói đi.

Thục Phương nhắm mắt lại , đầu cúi xuống bàn.

Cô muốn anh đừng hỏi nữa. Nhưng anh vẫn không chịu buông tha:

– Tối hôm đó anh đã thấy hấn đưa em về, thấy có vẻ khác lạ của em. Nhưng không ngờ nó trầm trọng như vậy, hấn đã làm gì em, nói đi.

Chịu hết nổi, Thục Phương bịt tai lại:

– Đừng ai nói gì đến em hết, làm ơn để cho em yên đi.

Vũ Duy đứng dậy, gỡ tay cô ra:

– Không được, ít nhất em cũng phải nói cho anh biết chuyện gì chứ. Tại sao cứ im lặng như vậy, em muốn bắt mọi người lo lắng đến chừng nào chứ.

– Không liên quan gì tới anh, làm ơn đi về đi, em muốn được yên mà, anh có nghe không?

– Nếu em không nói anh sẽ đến hỏi hấn. Có phải hấn đã cưỡng hiếp em không. Nếu không vì chuyện đó thì em không bị ám ảnh như vậy, anh sẽ cho hấn một trận.

Thục Phương chột bật dậy. Như không còn là cô trước đây nữa. Không còn là Thục Phương cam chịu nhẫn nhịn nữa, cô phúi tay anh ra, bước lùi lại và hét lên:

– Nếu anh không cư xử với tôi như vậy, thì tôi đã không đến nông nỗi này. Anh là người mà tôi ghét nhất, là người mà không đủ tư cách hỏi nhất, anh rút ra khỏi phòng tôi ngay. Đi đi.

Vũ Duy hơi khựng lại vì thái độ của cô. Nhưng anh lập tức trấn tĩnh lại.

– Anh làm gì mà bảo lỗi tại anh, giải thích đi.

– Tôi không muốn giải thích, anh đi ra đi.

– Nếu em nói như vậy, thì phải giải thích cho đến cùng. Em bảo lỗi tại anh chứ gì. Vậy thì tại anh nên em đi chơi với hấn. Để bị hấn cưỡng đoạt lý do là như vậy đúng không?

Cách lập luận của anh làm Thục Phương như càng bị dồn nén. Cô hét lên:

– Đừng có nói bậy, tôi không muốn nghe.

– Không muốn nghe hay sợ. Buổi tối đó anh đã cảnh cáo em thế nào, em có coi trọng lời nói của anh không, lần thứ nhất em đi với hấn đến hai giờ đêm, lần thứ nhì chuyện gì lại xảy ra như vậy, em có coi anh ra gì không?

Thục Phương quắc mắt nhìn Vũ Duy. Vừa bị hiểu lầm, vừa bị lên án trách móc, trong khi thần kinh cô đã quá căng thẳng. Cô thật sự muốn hoá điên vậy, không ai để ý mọi người trong nhà đang đứng ngoài cửa lắng nghe. Diệp Thuý định vào phòng nhưng Thục Ly kéo tay cô lại:

– Để xem Thục Phương nó sẽ nói gì, có mình nó sẽ không chịu nói đâu.

Chợt Thục Phương lao ra khỏi phòng, chạy một mạch xuống cầu thang làm mọi người ngẩn ra, không hiểu làm sao. Bà Thục bình tĩnh bảo Thục Ly:

– Con chạy theo xem nó đi đâu.

– Dạ

Thục Ly vội chạy xuống cầu thang. Nhưng đến phòng khách cô chợt thấy Hoàng Chương đang đi vào. Thấy anh, Thục Phương có vẻ bình tĩnh lại. Cô quệt nước mắt:

– Anh ngồi chơi.

Thục Ly thở phào yên tâm, cô quay vào định lấy nước thì Vũ Duy đi xuống anh đi thẳng đến salon, ngồi đối diện với Hoàng Chương:

– Chúng tôi đang nói về anh thì anh đến, hay lắm. Vậy ba mặt một lời nói cho sáng tỏ đi.

Hoàng Chương nhìn Vũ Duy, im lặng. Anh có vẻ ngạc nhiên và không hiểu Vũ Duy muốn nói gì, nhưng vẫn lịch sự gật đầu:

– Anh nói đi.

Thục Phương nuốt nước miếng, ngực phập phồng vì giận run. Thái độ của Vũ Duy lại làm cô phát tức lên:

– Anh định nói bậy gì nữa, tại sao anh cứ xông vào chuyện của tôi hoài vậy, tôi không muốn nói chuyện với anh, anh biết không?

Cô đứng phắt dậy, quay qua Hoàng Chương:

– Anh đưa em ra kia đi, em muốn ra ngoài đường để khỏi phải thấy mặt anh ta.

Nói xong cô bỏ đi. Hoàng Chương cũng đứng dậy. Nhưng Vũ Duy lập tức cản lại:

– Cứ để mặc cô, anh ở lại giải thích mọi chuyện đi.

Hoàng Chương lắc đầu định phản đối thì Thục Ly đã khoát tay:

– Để cậu ấy đi đi Duy, cậu không thấy Phương nó đang bực mình sao. Đợi nó bình tĩnh lại rồi muốn hỏi gì thì hỏi.

Vũ Duy đành chịu thua anh phẩy tay một cái, bực tức nhìn Hoàng Chương đuổi theo Thục Phương. Anh ném cho Thục Ly cái nhìn bất mãn rồi bỏ ra về.

Ngồi trong xe, Thục Phương tựa vào cửa nhìn ra bên đường. Gió đêm làm cô thấy dễ chịu và tỉnh táo hơn. Cô im lặng không nói cho anh biết là mình muốn đi đâu. Hoàng Chương sửa kính chiếu hậu để quan sát cô. Mới có mấy ngày không gặp mà Thục Phương gầy sút thấy rõ. Trên người cô là bộ đồ mặc trong nhà, tóc hơi rối và được cột qua loa sợi dây ruy băng. Anh không hiểu nổi cô đã nói chuyện gì với Vũ Duy, để xúc động đến nỗi quên mất cách ăn mặc của mình mà đi ra đường. Bình thường cô đâu có bê bối đến vậy.

Hoàng Chương quyết định đến công ty anh Thục Phương ăn mặc thế này thật khó mà đưa đến nơi nào khác. Và lại cô đang khó hiểu như thế. Cách hay nhất là đến một nơi chỉ có hai người.

Thấy xe dừng lại trước công ty, Thục Phương cũng không có dấu hiệu phản đối. Cô lẳng lặng bước xuống, đi theo anh vào phòng khách. Hoàng Chương đến bật đèn, rồi khoát tay:

– Em ngồi đi.

Anh bước đến ngồi xuống đối diện với cô:

– Nếu anh đoán không lầm thì người lúc nãy là Vũ Duy.

Vẻ mặt bất động của Thục Phương khẽ thay đổi. Cô ngước lên ngạc nhiên:

– Sao anh biết?

Hoàng Chương khoát tay:

– Anh biết nhiều chuyện hơn em tưởng, nhưng có đúng là người đó không?

– Đúng. Đó là người mà anh gặp lần trước, anh ta ở cạnh nhà em.

Hoàng Chương gật đầu:

– Anh biết.

Im lặng một lát, anh nhìn cô một cách đặt biệt:

– Lúc này anh ta đã làm gì em? Anh có thể biết được không?

Thục Phương nhìn xuống gạch, nói một cách âm thầm:

– Em không muốn nhắc đến anh ta nữa, mỗi lần nhắc đến thần kinh em cứ căng lên, em chịu không nổi.

Hoàng Chương không hỏi gì thêm. Nhưng để lượt anh thấy căng thẳng. Anh muốn biết vô cùng chuyện gì đã xảy ra. Mấy hôm nay không gặp được Thục Phương, anh đã lo điên lên rồi. Lo đến mức không kèm chế nổi và chủ động đến tìm cô, dù không chắc là được tiếp. Đã vậy khi đến lại nghe tiếng la hét của cô. Làm sao không thất vọng. Giá mà Thục Phương chịu kể với anh.

Thục Phương không để ý cái nhìn riết róng của anh, cô nói một cách chán nản:

– Anh có biết mấy ngày nay em sống ra sao không, lúc nào em cũng nhớ lại buổi tối đó. Nhớ tất cả những cảm giác mà hắn đã gây ra. Thế là em muốn phát điên lên. Em cứ nhắm mắt bắt mình không được nghĩ tới nó, vậy mà em vẫn nghĩ.

– Anh đã đoán em sẽ như vậy.

– Nhưng anh là con trai. Chắc anh sẽ không hiểu hết sự ghê sợ mà bất cứ đứa con gái nào cũng nghĩ trong trường hợp đó. Cộng với cảm giác căm ghét vì bị xâm phạm cường bức. Có lúc em nghĩ em tưởng có thể giết hắn, là cho hắn khổ sở để trả giá mà hắn đã gây ra cho em.

Cô cắn răng lại, bắt đầu xúc động y như chuyện mới vừa xảy ra:

– Mấy đêm rồi em không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại là nhớ cảm giác lúc đó. Em ngồi dậy ôm lấy đầu, em cứ lắc mãi để khỏi bị hình ảnh đó dày vò, nhưng mà em quên không được.

Vẻ mặt Hoàng Chương thoáng xao động. Nhưng anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm. Thục Phương vẫn nói mà không nhìn anh:

– Em không muốn nhớ chuyện đó nữa, hướng gì là kể với mọi người. Đáng lẽ anh ta để cho em yên, thì anh ta lại nhảy bổ vào hỏi em. Mà không phải chỉ là hỏi, như thế còn có thể chịu được, đằng này anh ta trách móc em toàn chuyện không có. Đến mức như vậy em chịu không nổi nữa, em định bỏ ra khỏi nhà để tránh anh ta.

– Thì lúc đó anh đến?

– Vâng. Anh có tin là, bây giờ anh là người duy nhất mà em muốn gặp không?

Hoàng Chương im lặng gật đầu. Cô khẽ hít mũi, rồi nói tiếp:

– Anh không hiểu được cảm giác đó nặng nề thế nào đâu, anh ta cứ nhìn vào cái điều em sợ nghe nhất mà trách móc, lại còn gán ghép đủ thứ, anh ta làm em có cảm giác em với anh cũng không trong sáng. Trong khi anh là người duy nhất hiểu được em. Làm sao em còn bình tĩnh nói chuyện với anh ta.

Hoàng Chương đã lờ mờ đoán cái điều Vũ Duy nói. Nhưng anh không hỏi, anh biết chắc rằng nếu hỏi thẳng thắn, Thục Phương sẽ không chịu được sự trần trụi đó.

Anh bước qua ngòai bên cạnh cô, dịu dàng:

– Tại sao mấy hôm nay em tránh mặt anh?

– Em cũng không biết hình như lúc đó em sợ nghe nhắc đến chuyện đó, em cứ nghĩ để tự mình quên. Nhưng bây giờ em hiểu là không trốn tránh được

– Em biết lúc đó anh lo đến thế nào không?

– Nghe anh gọi điện em cũng đoán ra.

Hoàng Chương lắc đầu:

– Cái lo đó không hời hợt như em nghĩ. Anh chỉ sợ... mà thôi, bây giờ em bình tĩnh lại rồi, anh thấy không cần thiết phải nói nữa.

Anh chợt kéo tay Thục Phương lại, bắt buộc cô phải ngược lên. Cử chỉ đột ngột đó làm Thục Phương hơi lạ. Cô nhìn lại một cách tò mò. Hoàng Chương thật nghiêm:

– Em còn yêu Vũ Duy không?

Câu hỏi làm Thục Phương như bị choáng, không ngờ anh thẳng thắn đến như vậy. Càng không ngờ anh biết nhiều hơn những gì cô tưởng. Và cô lắc đầu như cái máy. Hoàng Chương lập lại:

– Anh muốn em suy nghĩ kỹ, đừng nói theo cảm tính như vậy.

– Em không mù quán yêu mãi một người coi thường mình.

Hoàng Chương gật đầu, lý giải như vậy thì chấp nhận được. Và anh nói tiếp bằng giọng bình tĩnh đến mức cô không tin:

– Có thể anh là kẻ đến sau. Nhưng anh biết chắc là tình yêu của anh hơn anh ta gấp trăm lần, vì anh không hề coi thường em.

Thục Phương ngồi lặng đi. Không tin. Điều quá bất ngờ đến nỗi cô không cảm nhận hết được tầm quan trọng của nó. Cô nhìn anh hoang mang, nghi ngờ. Hoàng Chương nhắc lại:

– Anh yêu em từ lúc gặp trong bệnh viện, em không tin anh?

Thục Phương chợt thấy một cảm giác tủi thân kỳ lạ. Cô cố cười tự nhiên để không khí bớt nặng nề:

– Sau khi đã thấy em bị như vậy, anh còn tỏ tình sao, anh không thấy như vậy là thiệt thòi sao.

– Anh không quan trọng chuyện đó, ngược lại, anh càng thương em nhiều hơn. Buổi tối đó anh muốn nói với em, nhưng em có vẻ mất tinh thần qua, anh biết đó không phải là lúc để nói.

Không kèm được, Thục Phương khóc tức tưởi:

– Nhưng em sẽ không lấy chồng đâu, nhất là không thể lấy anh. Mấy ngày nay em nghĩ về chuyện đó nhiều lắm. Em sẽ không chịu nổi nếu phải làm vợ người nào đó. Và anh cũng sẽ gờn gợn, em biết như vậy.

– Em là bác sĩ, sao em khe khắt như vậy Phương.

– Đây không phải là khe khắt, mà là ấn tượng. Em chịu không nổi bất cứ chuyện gì gợi cho em nhớ đến hắn, anh hiểu không?

Hoàng Chương lắc đầu dụi dụi:

– Anh sẽ giúp em quên nó, chỉ cần chờ thời gian thôi.

– Em biết anh tội nghiệp em, có thể là anh muốn đền bù, anh nghĩ đó là cách hay nhất để xin lỗi em. Nhưng em đâu có đổ lỗi cho anh, cũng không thể nhận sự thương hại. Coi như em không nghe anh nói gì cả.

– Nếu em cố tình không nghe thì anh sẽ nói lại lúc khác. Anh không quan trọng chuyện em có trong sáng hay không. Chỉ biết là anh yêu em.

Thấy Thục Phương không trả lời, anh nhắc lại:

– Em chấp nhận được chứ?

Thục Phương lắc đầu, dụi dụi nhưng quyết liệt:

– Em không thể, đừng bắt buộc em trả lời bây giờ, em xin anh đó.

– Thôi được, coi như anh chờ em.

Thục Phương dựa đầu vào thành ghế, hơi nhắm mắt lại. Mấy hôm nay cô không ngủ được. Gặp Vũ Duy còn gây cho cô sự chấn động. Bây giờ cô thấy mệt mỏi vô cùng. Cô hỏi nhỏ:

– Mấy giờ rồi anh?

Hoàng Chương không nghe vì đã đứng dậy. Anh lên tầng trên lấy nước xuống cho cô. Nhưng khi anh trở xuống thì Thục Phương đã ngủ. Cô dựa đầu vào thành ghế, ngủ ngon lành như đứa trẻ. Hoàng Chương ngạc nhiên đứng nhìn. Cô làm anh bất ngờ và lúng túng. Anh cứ đứng yên nhìn cô khá lâu. Rồi ngồi xuống đối diện mà nhìn.

"Bỗng nhiên có một buổi tối, có một cô gái mà mình yêu đến công ty mình mà ngủ. Và mình có thể thoải mái ngắm cô ta". Hoàng Chương thấy mình vui vui với ý nghĩ đó. Tự nhiên anh cười khẽ một mình.

Đêm đã khuya một đêm mùa hạ có trăng, khoảng sân nhà Thục Phương chứa đầy ánh sáng. Chỉ có băng đá nơi cô và Vũ Duy ngồi là bị tối đi bởi vì giàn

hoa che khuất ánh trăng. Tối nay cô đang ngồi một mình thì Vũ Duy qua. Lâu lắm rồi cả hai mới ngồi bên nhau như thế này. Nhưng tự mỗi người đều thấy có một khoảng cách chứ không còn như trước nữa.

Thục Phương ngồi chống cằm, ngón tay cô đặt giữa răng, cắn nhẹ một cách lơ đãng. Cô không nhìn Vũ Duy nhưng anh thì nhìn cô. Rồi bất chợt anh bỏ tay cô xuống. Thục Phương ngơ ngác quay lại, cô chưa kịp hiểu gì thì anh đã lên tiếng:

– Sợi dây chuyền ấy đâu rồi, Thục Phương, em bỏ nó rồi à?

Bất giác Thục Phương đưa tay lên sờ cổ. Vũ Duy hỏi đến cô mới nhớ, từ lâu rồi cô không còn đeo nó nữa. Nhưng cũng không trả Vũ Duy. Không phải vì cô thấy quyến luyến nó, mà vì trả hay giữ không quan trọng. Điều quan trọng là nó không còn ý nghĩa đối với cô.

Thấy anh nhìn chằm chằm cô thản nhiên:

– Em cất nó rồi, đeo nữ trang thấy vướng víu quá.

Vũ Duy cười khẩy:

– Em bắt đầu thấy nó vướng víu lúc nào vậy? từ khi có hấn xuất hiện phải không?

Thục Phương im lặng một lát, rồi nghiêm nghị:

– Sao anh lại gom anh Chương vào đây, anh ấy thì có liên quan gì đến việc này.

– Có chứ. Đó là điều anh muốn nói nhất. Vì anh ta làm thay đổi tình cảm của em mà.

Thục Phương quay lại:

– Anh Duy này, lúc trước anh từng bảo với em, anh không thích em xâm phạm quyền tự do của anh. Bây giờ em có thể yêu cầu anh điều đó không?

Vũ Duy mím môi nhìn cô. Có vẻ giận. Nhưng cô thản nhiên nói tiếp, dịu dàng nhưng cứng rắn:

– Em không thích anh xen vào đời tư của em.

– Em biết cách bắt bẻ người khác lắm Phương. Đã đến lúc em dùng anh ta để trả thù anh rồi phải không?

– Không bao giờ, thậm chí em không ngờ là anh có ý nghĩ đó. Nói như vậy là anh xúc phạm anh Chương đó, em nói nhé, có bao giờ em tìm cách hạ thấp Thu Thanh của anh không?

Vũ Duy thở hắt một cái ngược mặt lên trời:

– Đừng khích bác nhau nữa, anh qua đây không phải để cãi cọ với em.

Thục Phương không trả lời. Vũ Duy cũng lặng lẽ suy nghĩ một lát. Rồi dịu giọng:

– Khi em bắt đầu quen với anh ta, anh đã cảnh cáo em, là anh không cho phép em đi xa như vậy. Lúc đó anh nghĩ em sẽ biết dừng lại. Anh để em tự

suy nghĩ. Nhưng không ngờ càng ngày em càng vấn sâu vào anh ta. Vậy thực chất tình yêu của em với anh là gì, Phương?

- Em không thể mù quáng yêu người không yêu mình.
- Nhưng anh đâu có nói là không yêu em.
- Vậy còn tình cảm với Thu Thanh nó thuộc dạng nào vậy?
- Khoan nói đến chuyện đó, nói về em đi. Anh không tin tình cảm mười mấy năm của em lại hời hợt đến vậy. Chỉ một chút lỗi lầm của anh mà em xoá sạch hết sao?

Thục Phương cười buồn:

- Sau khi đã gây cho em đau khổ đến mức không muốn sống, anh lại có thể bảo là " một chút lỗi ". Khi anh nói vậy, em chợt nhận ra anh quá ích kỷ.
- Anh chủ quan chứ không ích kỷ.
- Điều đó em lại càng không chấp nhận được. Em hiểu anh nghĩ gì rồi. Có lẽ vì từ nhỏ em đã bám theo anh, nên anh đâm ra thấy vương vীu. Anh muốn tìm cái gì mới lạ, hơn là bằng lòng với món đồ cũ rích như em. Và Thu Thanh là một trong những khẩu vị mới lạ của anh. Bây giờ anh thấy chán rồi sao?

Vũ Duy buông thông:

- Anh chỉ còn tâm lý sợ mất em.
- Anh không hề coi em là của anh, tại sao bây giờ lại sợ mất, em không hiểu được.
- Có lẽ anh đã vô tâm với chính mình. Sau này anh nhận ra, dù có lang thang với tình cảm mới lạ, anh vẫn không quên được em. Em là một cái gì đó thuộc về đời sống của anh rồi. Có lúc lãng quên, nhưng không ai chối bỏ được cuộc sống của mình cả.

Thục Phương cười khê:

- Nói chính xác hơn, em chỉ là một thứ cơm nguội. Em không bằng lòng như vậy đâu, nói khác là em cũng còn lòng kiêu hãnh của mình. Cô ngừng lại, lặng lẽ nhớ về thời gian đó. Bây giờ sóng gió đã qua. Nhưng không vì vậy mà không thấy đau đớn mỗi khi nhớ lại. Cô ngước lên, nhìn anh không một chút thiện cảm:
- Khi anh bảo vệ Thu Thanh, anh có nghĩ đã chà đạp lòng tự ái của em không. Anh có thể sợ Diệp Thúy hiếp đáp cô ta. Nhưng tại sao lại lôi em vào cuộc, tại sao đối xử thành kiến với em? Lúc nào anh cũng nghĩ em xúi giục Diệp Thúy. Thế là coi em như thù nghịch, nếu trong tiềm thức anh coi em là của anh, thì liệu anh có đối xử thẳng thừng như vậy không?

Càng nói càng bị xúc động. Giọng cô nhanh hơn, đến mức không nghe được.

Cô mím môi quay mặt chỗ khác.

– Nhưng điều đó em có thể tha thứ được, vì anh quá tốt với cô ta. Cô ta yêu đuổi quá, anh bảo vệ cũng đúng thôi. Có điều là đừng vì bảo vệ một người mà chà đạp một người khác. Anh quen với em từ nhỏ mà không hiểu một chút vì về em. Anh cứ nghĩ em là người ti tiện, nhỏ mọn, cứ tìm cách trả thù cô ta. Em không bao giờ tha thứ ý nghĩ đó.

– Anh xin lỗi - Vũ Duy nói nhỏ.

– Muộn rồi. Em không tha thứ được đâu. Em thừa nhận. là có ghét Thu Thanh. Ghét như kẻ thù của mình. Nhưng không vì ghét mà em muốn hại cô ta, dù trong ý nghĩ. Nể anh hiểu đúng em thì không đến nỗi đổ vỡ như vậy đâu.

Vũ Duy cúi đầu như chán chường, giọng anh lừng khừng:

– Lúc ấy Thu Thanh bơ vơ quá, cô ấy luôn mặc cảm, luôn đau khổ vì cách cư xử khắc nghiệt của Diệp Thúy. Còn nó thì cứ chứng minh cho mọi người thấy tính nết hung dữ của nó.

Thục Phương lắc đầu:

– Và anh chỉ nghe Thu Thanh? cũng không có gì lạ, yêu mà.

– Đó là cách mĩa mai của em? Em không còn hiền như trước nữa hả Phương?

– Anh nghĩ sao cũng được, em chỉ nói điều này. Trước giờ anh chỉ nghe Thu Thanh nói, có bao giờ anh chịu nghe em gái anh không? Những gì mà cô ta gây cho Diệp Thúy còn kinh khủng hơn nhiều. Bây giờ xem như anh mất đi cô em gái, vậy mà cũng không chịu nhìn lại.

– Diệp Thúy lúc nào cũng coi anh như kẻ thù, nó làm anh không còn kiên nhẫn được nữa.

– Nói thật nhé, dù cho rất công bằng, em vẫn thừa nhận thấy lỗi là tại anh. Em hơi lạ là đến giờ anh vẫn chưa nhận ra con người thật của Thu Thanh.

Vũ Duy chậm rãi:

– Sống chung nhà lâu như vậy, ít nhiều anh cũng đã nhận ra, những chuyện như vậy anh không thể nói, mà thật ra cũng không dễ gì Diệp Thúy hiểu được. Khi anh nhận ra anh mất cả em gái lẫn người yêu, thì mọi chuyện đã đi xa quá rồi.

– Vậy thì anh tìm cách hàn gắn với Diệp Thúy đi.

– Còn với em?

Thục Phương cười lẩn tránh:

– Dù thế nào đi nữa, em cũng là người ngoài. Còn hạnh phúc của anh là gia đình quyết định, nói đến em là gì.

– Nhưng anh cần em hơn tất cả.

Thục Phương lắc đầu không tin:

– Nếu em không quen với anh Chương, anh có nhận ra điều đó không? Em

sợ anh hấp tấp quá đó . Với em, tình cảm không phải là trò đùa , em không dám phiêu lưu nữa đâu.

– Em mất lòng tin đến vậy sao ?

Thấy Thục Phương làm thỉnh , anh chủ động kéo cô lại gần :

– Đừng bỏ anh , Phương , anh chỉ cần mình em.

– Vậy còn Thu Thanh ?

– Anh không yêu cô ấy như anh tưởng.

Thục Phương gỡ tay anh ra , né người qua một bên :

– Có lẽ anh đang tưởng anh yêu em , vì anh nghĩ sắp mất em.

Vũ Duy quay mặt chỗ khác :

– Đừng đánh giá anh thấp như vậy . Nhân danh tình cảm mười mấy năm của mình , anh xin em đừng bỏ anh như vậy . Một lần sai lầm cũng đủ làm anh hối hận rồi.

Thục Phương cúi đầu nhìn xuống đất , nói :

– Không phải chỉ là một lần . Em không muốn nhắc để kể tội anh nhưng Thu Thanh là mối tình lâu nhất của anh , trước đó còn hai người nữa anh cũng đã từng vì họ để hắt hủi em.

Vũ Duy lặng thỉnh . Anh có vẻ đuối lý vì sự thật hiển nhiên mà cô nhắc lại .

Thục Phương không mù quáng quy lụy như trước nữa . Dù cô vẫn hiền dịu và có vẻ ngoan ngoãn không khác trước . Điều đó làm anh nao núng , hoảng sợ.

Anh không tin cô bé hàng xóm yêu anh đến mê muội ngày này, bây giờ đã dịu dàng thoát khỏi tình yêu đó . Cô làm anh không còn tự tin hiên ngang như trước nữa.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 13

Vũ Duy ngồi lặng thinh , tay ôm đầu khổ sở . Anh không biết rằng bên cạnh anh , Thục Phương đang lặng lẽ chống chọi với sự yếu đuối trong lòng . Đúng như anh nghĩ , tình cảm từ nhỏ đến lớn , bảo quên đâu phải là dễ . Nếu không có một thời gian dài đau khổ để mà biết sợ hãi , có lẽ cô đã sẵn sàng bỏ qua hết cho anh rồi.

Cô ngược mặt lên , thở thật sâu , cổ lấy giọng dửng dưng :

– Khuya rồi , em vào nhà nghe . Chúc anh ngủ ngon.

Vũ Duy buông tay xuống , ngẩng lên :

– Thôi được anh về , em vô đi.

Thục Phương đứng lên nhẹ nhàng bỏ đi . Giữa đường cô chợt quay lại .

Thấy anh nhìn như hỏi , cô nói dịu dàng :

– Nếu anh muốn , em sẽ giúp anh hàn gắn với Diệp Thúy . Thật ra nó không bướng bỉnh như anh nghĩ đâu.

Vũ Duy quay mặt đi , có vẻ thất vọng :

– Cảm ơn em.

Thục Phương đi vào nhà. Ngang qua phòng bà Thục , cô nghe bà gọi giật lại :

– Vào đây Phương.

Thục Phương bước vào , ngồi xuống giường :

– Sao giờ này mà mẹ chưa ngủ ?

– Con với nó nói chuyện gì đến giờ này lận ?

Thì ra giờ này mẹ thức để theo dõi mình . Thục Phương nghĩ thầm và cô nói không dấu giếm :

– Ảnh muốn quay lại với con.

– Vậy con trả lời sao ?

– Con không dám tin , ảnh thuyết phục con nhiều lắm, thật ra ảnh với nhỏ Thanh không có gì cả mẹ ạ.

Bà Thục cười điềm nhiên :

– Không phải là không có gì , mà nó đã chán con bé kia , nhất là bây giờ thấy con quen với người khác nên nó bắt đầu sợ.

Thục Phương làm thinh . Mẹ nói cái gì cũng chính xác. Cô không cần kể nhiều mẹ cũng biết rồi . Cô gật đầu đồng tình :

– Ảnh nói vậy đó mẹ.

Giọng bà Thục đầy vẻ cương quyết :

– Mẹ biết nó chỉ thích con . Nhưng không vì vậy mà con được yếu đuối đấy . Mẹ không cho phép con đón nhận nó đâu.

Thục Phương ngược lên :

– Mẹ ghét ảnh lắm phải không ?

– Sao con nghĩ vậy ? Thật con nít ! Thật ra nó với con Thúy gần như là con trong nhà , lỗi của nó không làm mẹ ghét đâu . Nhưng tính nó như vậy , làm chồng con mẹ không yên tâm.

Thục Phương thoáng thấy buồn buồn . Mặc dù giận Vũ Duy , nhưng cô không chịu nổi nếu mà bị nhà cô ghét.

Bà Thục nhìn cô hơi lâu , rồi nói nhẹ nhàng :

– Con trai lăng nhăng rồi đến lúc nào đó sẽ hết . Nhưng con trai mà có tư tưởng coi thường người yêu của mình thì sau này cũng sẽ coi thường khi người đó thành vợ . Mẹ không yên tâm về nó.

Thấy Thục Phương làm thinh , bà nói tiếp :

– Nó đang hạ mình giành lại con , nhưng mẹ không tin sau đó nó sẽ tôn trọng con hơn , sống với một người như vậy con sẽ khổ lắm.

– Vâng , con biết.

– Biết , nhưng con vẫn phân vân phải không ? Tình cảm sâu đậm như vậy mà . Nhưng dù sao con cũng đã bỏ được tư tưởng nó là người quan trọng , chỉ cần con cố gắng thôi . Dứt khoát mẹ không gả con cho nó đâu.

Thục Phương ngược lên , cười gượng :

– Mẹ đừng lo , con không còn khờ như lúc trước đâu . Con đi ngủ nghe mẹ

– Ừ , lo đi ngủ , khuya quá rồi.

Thục Phương đứng dậy đi ra . Trong lòng cô là những cảm giác xao xuyến khó tả . Vừa ngả nghiêng vừa cứng rắn . Cô vội nghĩ đến Hoàng Chương . Muốn trốn mình trong tình yêu của anh . Nhưng tình cảm đó chưa đủ mạnh để rút cô ra khỏi cơn chao đảo.

Cô đi vào phòng mình , Diệp Thúy đã ngủ từ lúc nào . Cô lẳng lặng thay áo rồi lên giường . Nhưng chiếc áo làm cô vấp ngã chúi lên mình Diệp Thúy , làm cô nàng đang ngủ giật mình tỉnh ngủ hẳn , và ngồi lên :

– Cái gì vậy ?

– Tao bị vấp ngã , ngủ tiếp đi.

– Làm cái gì mà mày thức khuya quá vậy.

Thục Phương nằm xuống ngáp khê :

– Thức nói chuyện với anh Duy đấy.

Diệp Thúy tỉnh ngủ hẳn , giọng cô tò mò háo hức :

– Nói chuyện gì , có phải ảnh qua xin lỗi mày không ?

– Ảnh làm gì mà phải xin lỗi tao , có mà mơ.

– Xí , không lẽ đợi tao nói thẳng , nhưng có đúng như vậy không ?

Thục Phương giật gối trên tay Diệp Thúy , ném vào lòng :

– Ảnh có nói một câu thế này : Sống gần Thu Thanh ảnh đã hiểu ít nhiều , như vậy mày đủ hiểu rồi , tao thấy anh em mày nên giản hoà đi.

Diệp Thúy nhăm nghĩ một lát , rồi cong môi lên :

– Chuyện đó không thành vấn đề, chủ yếu là mày ấy . Mày sẽ dàn hoà với ảnh chứ ?

Thục Phương nằm im . Hình như khi bắt đầu hết giận ông anh rồi , Diệp Thúy lại riết róng bắt cô phải chọn lựa , cô cảm thấy bây giờ đến lượt cô mâu thuẫn với nó . Tự nhiên cô đâm ra không biết nói gì.

Diệp Thúy lại nằm xuống :

– Tao biết mày nghĩ gì rồi , lúc này mày ngả vào anh Chương rồi phải không ?

– Cũng không hẳn , mền chưa phải là yêu, nói chung là chuyện chưa đi đến đâu.

– Nhưng mày phải nói thật với tao , mày có thương anh Duy không ?

Thục Phương nói thận trọng :

– Lúc trước chẳng phải mày bảo tao nên quên sao.

Diệp Thúy vung tay :

– Thì lúc đó tao tức quá , nhưng bây giờ ảnh quay lại rồi , bây giờ phải khác chứ.

– Mày nói cái gì cũng đơn giản cả.

– Với tao thì chủ yếu là tình cảm , còn mọi thứ khác đều không đáng kể .

Công nhận là lúc trước ảnh không ngó tới nhưng bây giờ ảnh bỏ nhỏ Thanh rồi , trước sau gì ảnh cũng thương một mình mày mà.

Thục Phương nói rời rạc :

– Có những chuyện có thể tha thứ được . Nhưng có những chuyện không dám quên.

Diệp Thúy thở hắt ra :

– Tao hiểu rồi , khỏi phải giải thích.

Cô cười nửa đùa nửa chua chát :

– Hình như anh Duy nói đúng đó Phương . Mày có số quen với anh trai của bạn thân hay sao ấy . Không biết rồi đây mày sẽ làm chị dâu của tao hay của nhỏ Trân.

– Nghĩ gì mà xa thế ?

Diệp Thúy vẫn tư lự :

– Nhưng nếu mày chọn anh của nhỏ Trân thì gia đình tao cũng không ai trách mày . Cho đáng đời anh Duy , cái gì có trong tay không biết giữ . Đợi đến mất mới hối hận.

Thục Phương nói như khuyên :

– Mày nên làm hoà với anh Duy đi . Về nhà đi , tao nghĩ bây giờ nhỏ Thanh không dám múa may như lúc trước đâu.

– Chuyện đó đâu có lớn . Chuyện của mày với anh Duy mới lớn.
Thục Phương không trả lời . Cô cố tình ngu để khỏi phải kéo dài câu chuyện làm mình khó xử . Thật ra cảm giác được van xin , quỳ lạy cũng làm người ta khổ tâm . Nó không đau khổ dữ dội như cảm giác bị bỏ rơi. Nhưng không hề sung sướng chút nào.

Hôm sau Thục Phương không đến bệnh viện . Buổi sáng cô đi lang thang ngoài đường với tâm trạng nặng trĩu . Một tâm trạng quẩn quanh mà cô không hiểu được tại sao . Có điều là không thể thoát khỏi nó được . Bây giờ cô rất sợ về nhà , sợ nghe mọi người đề cập đến chuyện của mình . Gần như là một tâm lý trốn tránh.

Đi ngang qua công ty Hoàng Chương . Cô ngừng lại phân vân . Rồi rẽ vào tìm anh . Cô nói tên mình với cô thư ký, rồi ngồi xuống ghế chờ . Không được năm phút, Hoàng Chương đã đích thân đi ra . Thấy anh, Thục Phương đứng dậy:

– Em ghé giờ này có làm phiền anh không ?

Hoàng Chương mỉm cười:

– Không phiền chút nào . Vào đây với anh.

Thục Phương theo anh vào phòng trong . Cô ngồi xuống salon, nhìn quanh, đây là lần đầu tiên cô vào phòng làm việc của Hoàng Chương . Phải nói là nó rất đẹp . Cô ngược lên cười với anh:

– Ước gì em có cũng có một phòng làm việc thoáng như vậy, một mình mình muốn làm gì cũng được.

Hoàng Chương chỉ cười chứ không trả lời . Anh đi vòng qua ngồi xuống cạnh cô:

– Sáng nay em không đi làm à ?

– Dạ

– Em đi đâu vậy ?

– Đi lang thang một mình, tiện đường ghé thăm anh . Chỉ ngồi chơi một chút thôi.

– Sao lại chỉ một chút . Ở lại với anh, trưa nay đi ăn với anh , sau đó anh đưa em về.

– Nhưng anh còn phải làm việc, em không muốn làm mất thời giờ của anh đâu.

Hoàng Chương lắc đầu:

– Công việc đâu có quan trọng bằng em.

"Không biết Bích Trân nó sẽ nghĩ gì khi nghe ông anh của mình nói chuyện tình cảm như thế này" . Thục Phương nghĩ thầm tự nhiên cô cười khúc khích một mình . Hoàng Chương nhướng mắt ngạc nhiên . Nhưng không hỏi . Cô cũng lắc đầu:

– Không có gì hết , tại em nhớ đến nhỏ Trân đấy.

Có tiếng gõ cửa nhẹ . Hoàng Chương ngẩng lên:

– Vào đi.

Cô thư ký bước vào, nói như thông báo:

– Dạ có ông Phú tới.

– Được rồi, mời ông ta qua phòng khách, tôi qua ngay.

Anh đứng dậy đến bàn lấy xấp tài liệu . Rồi quay lại Thục Phương:

– Chờ anh ở đây nhé, nhớ đừng về, anh trở lại ngay, không lâu đâu.

– Dạ.

Anh đi ra ngoài rồi, Thục Phương đứng dậy đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn xuống đường. Rồi lại nhìn quanh trong phòng . Không hiểu sao cô thích ở đây lạ lùng . Thục cô tiếc sao lúc trước không phát hiện sớm . Chắc cô đã đến đây thường hơn . Một mình ngồi trong ghế xem sách, còn Hoàng Chương thì có thể làm việc riêng của anh . Không ai xúc phạm tới ai . Như vậy thật tuyệt.

Chợt có tiếng chuông reo . Thục Phương bước tới cầm ống nghe. Cô chưa kịp nói gì thì giọng người thanh niên nào đó đã gào lên:

– Anh Chương anh muốn làm gì tôi thì làm đi . Đừng có tra tấn tôi kiểu đó nữa . Tôi không sợ anh đâu , tôi chịu hết nổi rồi, muốn đánh muốn giết thì cứ làm đi . Nếu anh còn tiếp tục kiểu đó . Tôi sẽ ăn thua đủ với anh.

Thục Phương sững sốt đứng yên, tay vẫn cầm ống nghe . Cô không biết trả lời thế nào . Còn hấn thì cứ gào lên trong máy . Giọng nói của một người bị căng thẳng đến phát điên . Hấn nói một tràng rồi cắt máy, Thục Phương đứng đợi một hồi . Rồi buông ống nghe.

Cô trở lại cửa sổ đứng, đầu óc thấy hoang mang . Cô không hiểu Hoàng Chương đã làm gì để hấn phản ứng ghê gớm đến thế . Cái gì mà hăm dọa tra tấn . Chẳng lẽ kinh doanh là đấu đá dữ dội đến thế sao ?

Tự nhiên cô thấy sợ Hoàng Chương quá, thì ra anh chỉ dịu dàng tình cảm với một mình cô . Còn thì là người ghê gớm đáng sợ như vậy . Cô chợt nhận ra anh còn có những tính cách khác nữa, mà cô thì không sao hiểu nổi . Cô thấy bất an quá.

Thục Phương trở lại bàn cầm xác tay, khoác lên vai định về . Nhưng vừa ra cửa thì Hoàng Chương cũng bước vào . Tự nhiên cô lùi lại, hai mắt nhìn anh có một chút gì như đề phòng . Cử chỉ của cô làm Hoàng Chương ngạc nhiên :

– Em định đi đâu vậy, về hả ?

Thục Phương lặng lẽ gật đầu, anh mỉm cười nói nhẹ nhàng:

– Đợi anh lâu phải không, anh xin lỗi.

Thục Phương thở dài . Giọng nói ngọt lim như thế lúc này không đánh lừa cô được nữa . Cô vội đi về phía salon để tránh đứng gần anh:

– Lúc này có một người gọi điện đến cho anh ?

– Họ có nói tên không ?

– Em không biết, đó là một thanh niên, anh ta bảo đừng hăm dọa anh ta nữa, thậm chí giết anh ta cũng được.

Thấy Hoàng Chương cười nhếch môi . Cô thoáng gọn người . Cô vội nhìn đi chỗ khác:

– Anh Chương này, em không muốn xen vào chuyện làm ăn của anh . Nhưng em thấy không nên đàn áp người ta quá , làm như vậy có ác quá không ?

– Không ác lắm đâu, với hấn như vậy là khá nhẹ đó.

– Nhưng họ đã làm gì anh vậy, nếu họ tranh giành mua bán với anh, thì anh có thể dùng cách khác để cạnh tranh , tại sao dùng thủ đoạn thấp kém như vậy.

Hoàng Chương chăm chú nhìn cô . Anh chợt bật cười . Rồi thấy vẻ tránh né của cô, anh dịu giọng :

– Em biết người đó là ai không ? là người làm em sợ đó . Lâu nay anh không muốn nhắc đến hấn trước mặt em . Anh không muốn em bị khơi gợi . Nhưng bây giờ anh cần nói, vì em có vẻ ghê sợ anh quá.

Thục Phương thoáng khựng người , cô mở lớn mắt:

– ANh vẫn còn liên hệ với hấn sao ?

Hoàng Chương gật đầu:

– Không liên hệ trực tiếp, nhưng bắt hấn phải bị ám ảnh những gì hấn gây ra cho em.

– Anh làm gì hấn vậy, anh Chương ?

– Chẳng làm gì cả, chỉ cho người theo dõi tên nhóc ấy mỗi ngày . Và gọi điện cảnh cáo khi hấn đến quây ở một điểm ăn chơi nào đó . Anh để cho hấn hiểu rằng tội lỗi của hấn vẫn còn treo lơ lửng trên đầu . So với điều mà hấn gây ra cho em, như vậy không ác lắm đâu em.

Thục Phương hỏi khẽ:

– Theo dõi suốt mấy tháng như vậy à ? Khủng bố tinh thần như vậy hấn điên mất.

– Không điên đâu, nếu em nghe hấn dọa anh ra sao, em sẽ thấy làm như vậy là còn quá nhẹ.

Thục Phương ngồi thờ người suy nghĩ . Chợt nhớ ra, cô ngược lên với vẻ mặt căng thẳng:

– Em nhớ ra rồi, lần đó anh đã đánh vào đầu hấn.

Hoàng Chương nói lấp lửng:

– Có những lúc cần phải tự vệ, nhất là những người làm ăn lớn . Cái đó không phạm pháp đâu, em đừng lo.

Anh ngừng lại, nhìn cô một cách ý nghĩa:

– Hy vọng em đừng nhìn anh lệch lạc như vậy.

Thục Phương chớp mắt:

– Em xin lỗi, nhưng dù sao em vẫn thấy anh không đơn giản như em nghĩ.

Rồi cô im lặng . Và nghĩ về Vũ Duy . Với anh, cô có thể biết được anh nghĩ gì, tính tình ra sao . Thậm chí có thể đo án được phản ứng của anh trước một việc nào đó . Vũ Duy đơn giản chứ không phức tạp nhiều . Hoàng Chương thì khác . Ở môi trường này anh có thể là con người tình cảm âu yếm .

Nhưng có những trường hợp anh trở nên lạnh lùng đến mức đáng sợ . Cô thấy anh xử tên say rượu đó thẳng tay ra sao . Bây giờ lại nghe tiếp chuyện này . Và cả những gì Bích Trân nói . Cô thấy sao mà anh phức tạp quá.

Nhưng khổ nỗi nó không làm cô muốn xa lánh, chỉ thấy hoang mang.

Nãy giờ Hoàng Chương vẫn im lặng quan sát cô, anh chợt lên tiếng:

– Có thể con người anh không thuần thực như em muốn . Nhưng anh có thể thề với em rằng em sẽ không bao giờ chịu khổ vì những chuyện anh làm.

Thục Phương cười gượng:

– Em đâu có đề phòng anh như vậy.

– Không đề phòng nhưng mà sợ , mà anh thì không muốn em nhìn anh như vậy.

Thục Phương làm thinh . Hoàng Chương hiểu cô như người ta đọc sách Cô biết có chống đỡ thì cũng sẽ trở nên vụng về . Tốt hơn hết là không có ý kiến gì cả . Mà thật ra cô cũng đâu có muốn đối đầu với anh.

Hoàng Chương chợt cầm tay cô đưa lên môi, nhưng không hôn . Hình như anh luôn tránh những cử chỉ thể hiện tình yêu, những cử chỉ mà anh nghĩ sẽ làm cô liên tưởng đến sự xâm phạm . Thục Phương cảm nhận điều đó nên không tìm cách rút tay lại . Chỉ mở lớn mắt nhìn anh như hỏi . Hoàng

Chương cắn nhẹ ngón tay cô :

– Không ngờ sáng nay em đến tìm anh.

– Sao vậy, bộ như vậy lạ lắm hả ?

– Không lạ nhưng anh hài lòng vì như vậy chứng tỏ em không coi anh là người lạ.

Thục Phương lắc đầu:

– Sáng nay em buồn lắm, em nghĩ đến gặp anh thì em sẽ nhẹ nhàng hơn

– Vậy em có thấy như em muốn không ?

– Dạ có, em thích chỗ này lắm.

Hoàng Chương vỗ nhẹ lên tay cô . Rồi nhìn đồng hồ :

– Trưa rồi anh đưa em đi ăn nhé.

– Dạ

Anh đứng dậy, đến dọn dẹp giấy tờ . Thục Phương đứng một bên chờ . Khi cả hai đi ra ngoài Thục Phương thấy cô thư ký kín đáo nhìn cô, một ánh mắt tò mò dữ dội . Không kèm được, cô quay lại mỉm cười với cô ta . Cô nàng

cũng ngờ ngàng cười với cô. Rồi cúi xuống như chăm chỉ làm việc. Khi Hoàng Chương đưa cô về nhà thì đã gần một giờ. Anh thắng xe lại, rồi quay qua giữ lấy tay cô xiết nhẹ:

– Suy nghĩ về chuyện anh đã nói với em đi Phương. Đừng bắt anh chờ lâu quá, anh muốn cưới em.

Thục Phương ngồi lặng đi. Cô không nghĩ nổi anh nói chuyện đó lúc này, mà lại nói giản dị như vậy. Nói mà không cần viện trợ đến một không gian thích hợp. Nếu muốn tỏ tình sao anh không làm điều đó lúc còn trong phòng làm việc. Hoàng Chương thật là kỳ lạ.

Vậy mà câu nói đó làm cô xúc động ghê gớm. Và chỉ biết nói một câu ngớ ngẩn:

– Anh không sợ sẽ hối hận sao.

Cô vội xuống xe, bước đến mở cổng. Hoàng Chương đợi cô vào nhà rồi mới cho xe lướt đi. Vào đến sân cô ngoái lại nhìn anh. Đầu óc vẫn còn lẫn lộn thần câu nói của mình lúc nãy. Một câu nói rỗng tuếch, thậm chí rất vô duyên. Hy vọng Hoàng Chương không quan tâm lắm.

Buổi tối Thục Phương ngồi một mình trong phòng thì Vũ Duy lại qua. Thấy anh, Thục Phương buột miệng:

– Tối nay anh không đi chơi sao?

Vũ Duy không trả lời. Anh ngồi ghé một chân trên bàn. Cúi xuống nhìn cô:

– Câu đó phải để anh hỏi em.

Thục Phương hơi quay mặt đi, né tránh. Cô biết anh qua đây để làm gì. Đó là điều mà cô rất sợ. Bây giờ cô chỉ mong Vũ Duy bỏ mặc cô như lúc trước để đỡ bị khó xử. Nhưng anh thì lại quá quan tâm. Anh nhắc lại thẳng thừng:

– Em không đi chơi với hắn sao?

– Tụi em mới gặp nhau lúc trưa.

Vũ Duy cười khan:

– "Tụi em" à? Nghe có vẻ khẳng định quá nhỉ.

Thấy Thục Phương làm thinh, anh chợt cúi đầu nhìn xuống, điệu bộ đầy chán nản:

– Anh cảm thấy bây giờ anh không còn quyền lực gì với em nữa, một chút tình cảm ở em cũng không, chưa bao giờ anh chán đời như bây giờ. Gần như mất tất cả rồi.

– Không phải như vậy, Diệp Thúy nó không bao giờ...

Vũ Duy cắt ngang:

– Đừng nhắc tới Diệp Thúy nữa, anh biết cách dàn xếp với nó mà, nói về em đi.

Thục Phương lắc đầu, dịu dàng:

– Em thì không có gì đáng để nói nữa, anh quên em đi.

– Không quên, không bao giờ quên được . Nếu em bắt anh phải hối hận suốt đời , thì anh cũng sẽ hận em như khi anh hối hận.

Anh chột nhỏ giọng:

– Em biết thời gian này anh đang quẩn trí không, anh sợ mất em, sợ đến mức có lúc muốn em chết để em đừng rơi vào tay hắn . Thà là như vậy, rồi anh cũng chết với em.

Thục Phương rùng mình:

– Sao anh quá khích như vậy, anh điên rồi sao ?

– Đúng, tại em bắt anh phải như vậy.

Vũ Duy chột ôm ghì cô hôn ngấu nghiến . Đến mức làm cô ngạt thở . Qua phút bất ngờ, Thục Phương cố đẩy anh ra:

– Đừng làm như vậy, anh không có quyền.

Vũ Duy buông cô ra giọng bật đi:

– Bây giờ người có quyền là hắn phải không ?

Cử chỉ của anh nãy giờ cùng làm Thục Phương mất bình tĩnh . Cô quẹt ngang môi, rồi nói nhanh:

– Anh cứ bảo còn yêu em, cứ tưởng mọi chuyện vẫn như lúc trước Nhưng anh có biết trong thời gian đó em đã trải qua những biến động gì không .

Không nói đến những đau khổ vì thất tình, mà ngay cả...

Cô ngừng lại, cổ họng như thắt lại vì xúc động, cô khóc nức lên:

– Em không còn trong trắng như anh tưởng đâu. Đêm ấy anh đã bảo em lạ lòng. Nhưng làm sao anh hiểu được chuyện gì đã xảy ra với em, làm sao anh biết được em khủng hoảng đến độ nào.

– Vậy cái gì đã xảy ra cho em, nói đi.

– Được rồi, em cần nói hết, rồi sao đó anh sẽ không còn ảo tưởng nữa . Buổi tối đó em vào nhà hàng với anh Chương, nếu anh đến đó rồi anh sẽ biết nó vắng vẻ ra sao . Thế rồi anh ấy trở vào nhà hàng lấy điện thoại, em ở lại chờ, và em đã gặp hai tên say rượu . Anh có biết trong cái nơi không có người đen tối đó em bị dày vò ra sao không , em...

Cô nín bật, khóc nức lên . Vũ Duy nhìn cô thật lâu . Trong khoảnh khắc, Thục Phương nhận ra vẻ ghê tởm cuồng điên trên nét mặt anh . Cô rút tay lại ôm lấy mặt . Cô nghe giọng anh vang lên đầy vẻ lạnh lùng:

– Và cô đã không còn trong sạch thanh tân nữa . Thật đáng sợ, cô làm tôi thất vọng.

Anh đứng dậy, bỏ một mạch ra cửa. Phản ứng của anh làm Thục Phương lặng cả người. Cô ngồi yên như hoá đá . Vừa cảm thấy nhục nhã dày vò . Cô không hối hận vì đã kể cho Vũ Duy nghe điều bí mật đó . Nhưng thái độ hắt hủi ấy làm cô thất mình bị khinh rẻ.

Đâu phải ai cũng vị tha thông cảm như Hoàng Chương.

Giờ đây cô hiểu rằng không cách gì cô lấy được tình cảm tốt đẹp của Vũ

Duy . Và nếu có quyền luyến anh , cô sẽ phải sống suốt đời với mặc cảm .
Vũ Duy không phải là người biết tha thứ. Anh có thể hối hận vì lỗi của mình . Nhưng không vì vậy mà tha thứ cho lỗi của người khác . Bây giờ cô thật sự mất anh rồi . Không hiểu sao cô cứ thấy đau khổ kỳ lạ

– Khóc bao nhiêu đó đủ rồi đó Phương . Nếu bây giờ mà con còn khổ sở như vậy là không chịu nhận được đâu.

Nghe tiếng bà Thục Thục Phương vội ngừng lên, quệt ngang mặt . Bà ngồi bên giường cô . Lần đầu tiên Thục Phương thấy bà có vẻ cứng rắn như vậy, cô hít hít mũi:

– Lúc này anh Duy qua nói chuyện với con, con...

Bà Tục ngắt lời:

– Mẹ nghe hết rồi.

Thục Phương làm thinh . Lúc này sự có mặt của bà làm cô thấy tinh thần vùng lên một chút . Cô ngỡ ngàng khi thấy bà không có vẻ gì là tức giận hay buồn rầu . Thậm chí rất thản nhiên.

– Nó đã cư xử như vậy, mẹ thấy không còn gì phải bận tâm nhiều nữa .. Con nên dứt khoát hẳn đi.

Thục Phương cười buồn . Cô không dứt khoát cũng không được . Vì Vũ Duy đâu có quyền luyến gì nữa . Có điều không ngờ anh phản ứng thẳng thừng như vậy mà anh bảo từ đó giờ chỉ thương mình cô.

Chiều hôm sau khi đi làm về, Thục Phương gặp Vũ Duy ở cổng nhà, anh cũng vừa về tới . Thấy cô, anh chỉ nhìn thoáng qua . Gương mặt rắn đanh .

Không phải là chế giễu hay khinh bỉ . Mà có vẻ gì đó thù hằn, lạnh lùng .

Bất giác Thục Phương trên người lại chịu đựng . Một cảm giác mặc cảm khổ sở cứ đeo đẳng lấy cô . Đến nỗi cô hối hận khi đã nói với anh chuyện đó . Lẽ ra hãy để cho Hoàng Chương là người biết duy nhất thôi.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 14

Thục Phương cầm ly cam đi lên phòng . Cô để chiếc ly xuống bàn rồi bật đèn . Bắt đầu ngồi xuống viết thiệp . Chợt có tiếng gõ cửa thật nhẹ . Cô đứng dậy bước ra mở . Trước mặt cô là Thu Thanh . Dấu vẻ cô nàng thận trọng như một tên trộm . Thấy cái nhìn ngạc nhiên của Thục Phương, cô vội lên tiếng :

– Tôi có thể nói chuyện với chị một chút không ?

Thục Phương đẩy rộng cửa:

– Chị vô đi

Thu Thanh rút rè đi đến bên bàn . Nhìn những xấp thiệp trên bàn .Cô buột miệng thán thốt:

– Chị sắp đám cưới à ?

– Còn một tháng nữa, nhưng tôi chuẩn bị trước, chị ngồi đi .

– Chị sắp lấy chồng thật sao, thế mà nhà tôi không ai biết gì cả . Tôi không nghe ai nói gì cả.

Thục Phương cười lặng lẽ:

– Lấy chồng chỉ là hình thức thay đổi cuộc sống . Đâu có gì lớn lao mà công bố lung tung . Tôi định bao giờ gởi thiệp sẽ cho bên đó biết luôn.

– Cả Diệp Thúy cũng không biết à, chị làm tôi ngạc nhiên quá.

Thục Phương không trả lời . Cô không muốn nói với Thu Thanh chuyện riêng của cô . Từ lúc cô nhận lời Hoàng Chương, Diệp Thúy tránh mặt cô hăng hăng . Cô nàng trở về nhà và hầu như không hề qua chơi . Thục Phương xem đó như một dấu lặng trong một bản nhạc . Qua cơn sốc rồi mọi chuyện sẽ dứt khoát với cô . Thu Thanh chợt hỏi khẽ:

– Anh Duy không biết tôi qua đây

– Vậy à ?

Thu Thanh mân mê tờ thiệp trên bàn . Cô chờ Thục Phương lên tiếng .

Nhưng không nghe hỏi gì cô đành nói tiếp :

– Tôi muốn hỏi chuyện của chị với anh Duy . Nhưng bây giờ thấy chị viết thiệp rồi, tôi biết có hỏi cũng là thừa .

Thục Phương cười lặng lẽ . Nhưng vẫn không nói, sự im lặng của cô làm Thu Thanh hơi lúng túng. Nhưng chẳng lẽ qua đây rồi ngồi im . Cô ngược lên nhìn Thục Phương:

– Tôi biết bây giờ chị ghét tôi lắm phải không ?

Thục Phương khoát tay :

– Chuyện đó qua rồi , ghét hay thương cũng đâu có quan trọng, chị đừng nhắc nữa .

Thu Thanh ngồi im, rồi bất gi ác khóc oà lên :

– Chị sung sướng lắm , với chị mọi chuyện đều đã chấm dứt rồi , vì chị có thể thoát ra mọi chuyện để có chồng , Còn tôi thì không thể như thế , tôi còn ở lại quanh quẩn bên anh ấy , không cách gì dứt ra được . Mà anh thì đã coi tôi như là một gánh nặng.

Cử chỉ của cô làm Thục Phương sững sờ . Không tin cô có thể khóc dễ dàng như vậy . Thục Phương liếm môi :

– Không đến nỗi như vậy đâu , anh Duy không phải là người tệ , chị thừa biết như vậy mà.

Nói xong cô im bặt . Thật ra đó chỉ là một cách an ủi . Nhưng lý lẽ như vậy có vẻ yếu ớt quá . Nói anh không xử tệ với cô thì có lẽ giờ này cô không ngồi đây viết thiệp cưới với Hoàng Chương.

Thu Thanh vẫn sụt sịt :

– Tôi không biết nói thế nào . Nhưng lúc sau này bỗng nhiên anh tỏ thái độ khác hẳn . Trước đây anh chiều chuộng tôi, đi chơi chung với bạn bè tôi . Còn bây giờ thì thậm chí ngồi cùng bàn ăn cũng không ngó tới mặt . Chị biết tôi đau khổ lắm không?

– Thật tình tôi không hiểu tình cảm của anh nên không thể nói gì cả.

– Có đấy , chị có hiểu đấy . Tôi biết chắc có sự thay đổi này là do chị , vì anh hay qua tìm chị mà . Có phải anh muốn quay lại với chị không ?

Thục Phương không biết nói thế nào , gật đầu thì có vẻ tàn nhẫn quá . Còn giấu giếm thì gây cho Thu Thanh ảo tưởng , Cô đành nói lấp lửng :

– Nếu trước đây hai người từng yêu nhau thì chị phải hiểu anh chứ . Phải hỏi xem anh muốn gì chứ ?

Thu Thanh lắc đầu tuyệt vọng :

– Không bao giờ anh chịu nói . Khi tôi hỏi thì anh bảo anh không thích bị ràng buộc với tôi , rằng anh là người tự do .

Thục Phương nhìn Thu Thanh , hiểu ngay sự bất lực của cô ta . Đó là cách mà Vũ Duy đã cư xử với cô ngày trước . Rất vô trách nhiệm với tình cảm của mình . Cô tin ngay đến lúc nào đó Thu Thanh cũng sẽ tỉnh mộng . Nếu không cô ta sẽ đau khổ mãi mãi

Thu Thanh nói như thì thầm :

– Chị có biết điều này không ? Từ trước giờ tôi luôn sợ và ghét chị . Tôi biết chị là người trí thức , chị sẽ không thêm hạ mình ghen với tôi . Điều đó làm tôi tự ái và cố giành giật anh Duy trước mắt chị .

Tôi muốn khiêu khích để chị thô bạo với tôi , nhưng chị đã không làm gì cả .
Còn tôi thì cũng không giữ được anh ấy

Thục Phương quay lại nhìn Thu Thanh :

– Tại sao chị nói với tôi chuyện này ?

– Vì tôi muốn kêu gọi sự thông cảm của chị . Hãy nói thật cho tôi biết , có phải sau này anh Duy quay lại với chị không ? Tôi muốn biết nguyên nhân nào làm tôi bị hắt hủi

– Nếu chị đã hạ mình đến vậy , thì tôi khuyên thật , chị nên ráng dứt khoát với anh đi

– Có nghĩa là tôi đã nghĩ đúng , anh chỉ muốn quay lại với chị.

Muốn nữa vời thôi Thục Phương thầm nghĩ nhưng không muốn nói với Thu Thanh điều bí mật của mình nên cô chỉ nói lơ lửng :

– Chị có thể yên tâm vì tôi sắp đám cưới rồi

– Nhưng dù chị có đón nhận anh hay không thì tôi cũng không vì vậy mà yên ổn . Chị không nói thẳng ra nhưng tôi cũng hiểu rồi

Cô mở hộp khăn giấy trên bàn Thục Phương rút ra một miếng lau mặt mũi rồi đứng dậy :

– Có thể chị sẽ khinh vì tôi qua tìm chị nhưng tôi chấp nhận như vậy rồi . Vì đâu phải chỉ mình chị , mà tất cả mọi người ở đây đều khinh tôi , tôi không đui mù đâu . Chào chị.

Cô đi ra cửa , Thục Phương ngồi yên nhìn theo . Nãy giờ dù không nói , nhưng cô vẫn nhận ra cử chỉ khép nép thiếu tự tin của Thu Thanh , nó khác với lúc trước thật xa . Chỉ một cách cư xử của Vũ Duy mà cô ta thay đổi đến vậy sao ?

Bây giờ Thu Thanh sống dờ chết dờ trong ngôi nhà đó . Bỏ đi thì bơ vơ , mà ở lại thì nhỏ nhoi như chiếc bóng . Bị mọi người ghét bỏ . Có lẽ cô ta khổ hơn cả cô ngày xưa

Nhưng lỗi là tại Thu Thanh . Khi mới bước vào gia đình Vũ Duy , cô ta dựa vào 2 người đàn ông trong nhà để lộng hành . Nếu cô ta không quá ỷ lại thì đã không đến nỗi làm mất lòng bà Tùng và Diệp Thúy . Bây giờ thành tri là Vũ Duy đã không còn thì người phụ nữ trong nhà không ưa . Cả người làm cũng ghét . Sống như vậy thật là khủng khiếp !

Khi cô nhận ra đó là một bài học thì đã muộn rồi . Vũ Duy dù sao cũng không mất mát gì , còn cô ta thì mất tất cả.

Thục Phương cầm viết lên , tiếp tục công việc . Chợt có tiếng chuông reo , cô nhắc ống nghe lên , áp vào tai , cô biết đó là ai rồi :

– Alô , anh Chương phải không ?

Tiếng Hoàng Chương cười nhe nhò trong máy :

- Em đang làm gì ?
- Viết thiệp . Còn anh ?
- Anh mới về.
- Đi đâu mà về khuya quá vậy ?
- Đi ăn với khách hàng . Còn em , sao thức khuya quá vậy ?
- Em viết cho xong thiệp mà . Thế anh đã xong chưa ?

Hoàng Chương cười như có lỗi :

- Anh bận quá nên chưa xem qua . Trân làm phần đó và không muốn anh nhúng tay vào

Thục Phương im lặng . Ngày nào cũng gặp cũng gọi điện thế này . Cô đâm ra không biết nói gì . Hoàng Chương lại cười nhỏ trong máy :

- Thôi nhé , ngủ đi , khuya rồi đó.
- Dạ
- Này , Phương.
- Gì hả anh ?
- Anh yêu em.

Thục Phương hơi nhắm mắt lại :

- Em biết.

Cô chợt ngập ngừng :

- Nhưng ... em muốn nói với anh chuyện này , không thấy mặt anh thì em dễ nói hơn , anh nghe nhé.
- Nói đi cưng.
- Em muốn nhắc đến chuyện lần đó . Cái đêm ở nhà hàng đấy , thật ra ... em ...

Hoàng Chương cắt ngang :

- Anh không quan tâm chuyện đó , anh quên rồi
- Khoan , nhưng mà em ...
- Đừng nhắc lại nữa nhé . Cũng đừng nhớ nữa , anh chấp nhận tất cả ở em mà . Và coi như không có chuyện gì xảy ra , anh không thấy vậy là thiệt thòi đâu

Thục Phương thở nhẹ :

- Thôi được , nhưng nhất định lúc khác em sẽ nói
- Không , tuyệt đối không nên nhắc lại anh yêu cầu em đấy
- Em không muốn anh đau khổ , tại sao anh phải cứ kèm chế mãi thế.
- Anh không thấy gì là đau khổ cả, không cưới được em mới là khổ . Thôi nhé , anh cúp đây . Ngủ đi nhé.

Thục Phương dạ nhỏ rồi cúp máy . Trước khi rời ống nghe cô còn kịp nghe loảng thoảng tiếng “Anh yêu em “ . Tự nhiên cô cười sung sướng . Hình như Hoàng Chương rất thích nói câu đó với cô . Nhưng chỉ nói trong điện thoại

thôi . Còn khi gặp rồi anh chẳng bao giờ nói đến tình cảm . Cô rất thích tính cách đó , nếu không muốn nói là yêu

Thục Phương đứng dậy , khẽ vươn người thư giãn . Cô nhìn đồng hồ , nhưng không muốn ngủ . Cảm giác vui phơi phới làm cô muốn thức để nhìn trời đêm . Cô mạnh dạn bước đến mở cửa sổ . Nhưng vừa mở ra đã nhìn thấy Vũ Duy đứng ở khung cửa bên kia nhìn qua , phòng anh còn sáng đèn . Cô có cảm giác anh cố tình chờ cô . Tự nhiên cô khép nhẹ cửa lại rồi tắt đèn.

Nhưng vừa nằm xuống giường cô đã nghe tiếng chuông reo . Rồi giọng Vũ Duy vang lên trong ống nghe :

– Anh biết em còn thức,em có thể xuống sân một chút không ?

Thục Phương nói rời rạt :

– Xin lỗi , em mệt quá . Và thật ra cũng không có gì để nói đâu xin lỗi anh. Cô bỏ máy xuống trở qua giường . Nhưng lại giấc ngủ không đến được . Vũ Duy làm cô lại bị xúc động . Bây giờ mà anh còn muốn nói chuyện gì nữa

(Mất 2 trang).

Như lúc đó em yêu đuối quá , và em muốn thành thật với anh , muốn anh hiểu hết em.

– Em hối hận vì đã nói ?

– Vâng , có lúc như vậy . Nhưng em nghĩ lại . Giấu như vậy có vẻ lừa dối anh quá , thà nói hết rồi tùy anh quyết định.

– Em thật ác khi nói vào thời điểm đó.

Thục Phương cười tự lự :

– Nhưng em sẽ sai lầm hơn khi không nói lúc đó.

Vũ Duy khoát tay :

– Chuyện đó đã xảy ra rồi , không nên tranh cãi nữa . Thời gian sau này nghĩ lại , anh chợt hiểu em nói ra còn hơn là im lặng , vì đó là hình thức chứng tỏ em còn chút gì đó với anh.

– Thế lúc đó anh không nhận ra sao ?

– Anh không nhận ra nổi , chỉ có cảm giác choáng váng . Nếu đặt mình vào vị trí của anh , em sẽ hiểu

Thục Phương nghiêm trang :

– Vậy lúc đó anh nghĩ gì ?

– Nhiều cảm giác lắm , nhưng trên hết là anh hận em và có cảm giác bị xúc phạm . Nếu em không đến với anh ta thì đã không xảy ra chuyện đó . Lúc đó anh không còn lòng tin ở em nữa

– Nhưng em đâu có cố ý , đó là tai nạn của em và em đã trải qua một thời

gian khổ sở đến nỗi ... mà thôi , có nói anh cũng không hiểu đâu

Vũ Duy lại khoát tay :

– Đừng nhắc chuyện đó nữa , nói về hiện tại của hai đứa đi , anh đã nghĩ kỹ và sẽ tha thứ . Dù sao anh cũng đã có lỗi với em. Xem như mỗi người đều có lỗi . Sẽ không ai trách ai và bắt đầu lại từ đầu

Thục Phương quay lại nhìn anh thật lâu :

– Tại sao anh có ý nghĩ bắt đầu lại , anh bỏ qua cho em được sao ?

Vũ Duy gật đầu :

– Thật lòng thì anh vẫn còn giận em . Nhưng giữa chuyện mắt em với căn răng chấp nhận , anh thà tìm cách lãng quên . Còn hơn chịu khổ vì mắt em. Thục Phương im lặng thật lâu . Rồi cuối cùng cô quyết định nói , giọng cô dịu dàng nhưng dứt khoát :

– Có lẽ anh đã không hiểu em rồi . Em sắp đám cưới rồi anh Duy ạ . Em đã chọn anh Chương và sẽ không làm gì có lỗi với anh ấy , xin lỗi anh.

Nét mặt Vũ Duy bất động , có lẽ như choáng váng . Rồi anh quay phắt lại :

– Tại sao em làm vậy , tại sao em luôn dòn anh đến bước đường cùng như vậy , em nông nổi lắm.

Thục Phương nói thật bình tĩnh :

– Em không nông nổi đâu . Sau khi nghe anh nói nãy giờ , em càng thấy mình đã quyết định đúng . Anh biết buổi tối đó khi anh bỏ về , em đã nghĩ gì không ?

– Nói đi

– Em nghĩ , nếu sau này sống với anh , em sẽ bị mặc cảm suốt đời và sẽ không dám có bất cứ ý kiến gì , sẽ sống bên cạnh anh như chiếc bóng vì lỗi lầm của mình.

– Anh làm gì để em nghĩ như vậy ?

– Rất đơn giản . Vì lúc trước em không có lỗi gì mà anh còn không tôn trọng em , bây giờ em đã có tì vết , anh sẽ không còn xem em tới đâu . Anh không biết chứ , sống với một người mà người đó coi mình không ra gì khổ lắm.

Vũ Duy lầm lì :

– Anh không đến nỗi quá đáng vậy đâu

Thục Phương nhỏ nhẹ :

– Có thể anh không nghĩ , nhưng những gì anh đã làm điều chứng minh cho em thấy như vậy

Thấy cái nhìn gay gắt của anh , cô vẫn không hề nao núng :

– Em biết anh rất yêu em, nhưng cách yêu ấy sẽ không làm em hạnh phúc được. Có trải qua một thời xa nhau em mới nhận ra . Vì vậy em không dám mù quáng.

Vũ Duy nhếch môi :

– Vậy em có chắc là anh ta sẽ làm cho em hạnh phúc không ?

– Em không dám khẳng định tuyệt đối , nhưng em biết chắc một điều , ảnh có thể thô bạo với người khác , trừ em . Em đã thấy ảnh vị tha với em ra sao . Còn em thì cảm phục tính cách của ảnh.

Vũ Duy có vẻ tự ái :

– Anh ta lý tưởng đến vậy sao ?

Thục Phương lắc đầu :

– Em không cố ý đề cao ảnh để hạ thấp anh đâu . Em biết anh rất đáng mến , lý tưởng . Nhưng không phải bất cứ ai lý tưởng đều hợp với mình.

Cô suy nghĩ một lát , rồi quay qua nhìn anh bằng cái nhìn thông cảm :

– Anh đang còn tình cảm của Thu Thanh , đừng nên xem thường cô ấy , coi chừng đến lúc nào đó anh cũng mất luôn cô ta

Vũ Duy quay mặt chỗ khác :

– Đừng so sánh em với cô ta , anh không muốn nhắc tới chuyện đó.

– Vâng , em biết , anh chẳng bao giờ coi trọng những gì anh có trong tay

Vũ Duy lầm lì :

– Anh không thích cách mỉa mai của em.

Thục Phương nói một cách vững vàng , ôn hoà :

– Hy vọng là đến lúc nào đó , anh sẽ nhận ra sai lầm của mình . Và đừng trách móc em.

– Trách móc thì được gì , anh chỉ muốn giành lại em cho anh . Không cần biết em với anh ta ra sao , quay về với anh đi Phương.

– Tháng sau là em đám cưới rồi anh Duy ạ.

– Vẫn còn thay đổi được nếu em muốn.

Thục Phương lắc đầu :

– Bây giờ em xem mình là ván đã đóng thuyền rồi , em không dám thay đổi gì nữa đâu

Chợt thấy Hoàng Chương từ xa đi tới , cô vội đứng lên :

– Anh ấy đến đón em , em về nghe

Vũ Duy vẫn ngồi im :

– Em sợ một cuộc chạm trán à , đừng lo . Em chờ anh ta đến đây , anh không bắt lịch sự đâu

– Em không nghĩ giống anh đâu , em về nhé.

Thục Phương bỏ đi . Vũ Duy nói với theo :

– Anh sẽ không bỏ cuộc đâu , em hãy nhớ điều đó.

Thục Phương hơi đứng lại một chút , rồi lại bước đi . Cô gặp Hoàng Chương ở giữa đường , anh thấy cả 2 người từ xa . Thấy cả cử chỉ hơi vội của cô .

Nhưng vẫn không có thái độ gì khác lạ . Thục Phương nói như giải thích :

– Em vừa định về thì ảnh đến.

– Vậy hả ?

Thấy anh không hỏi gì , cô nói thêm :

- Anh mời em đi uống cà phê nhưng em thấy như vậy không tiện.
- Chiều nay anh mời một khách hàng đến , em có đi với anh không ?
- Anh thích như vậy mà.
- Vậy thì em đi với anh.

Cả hai đi ra xe . Chạy một đoạn mà không thấy anh nói gì cả . Thái độ của Hoàng Chương có vẻ tự lự xa vời . Thục Phương liếc nhìn anh . Dù Hoàng Chương không đá động gì đến Vũ Duy nhưng cô vẫn thấy bất an như có lỗi . Cô rụt rè lên tiếng :

- Anh Chương.
 - Gì em ?
 - Anh không hỏi chuyện lúc nãy sao , em nghĩ anh sẽ thắc mắc anh ấy tìm em làm gì , có như vậy không ?
- Hoàng Chương quay lại với một nụ cười không vui :
- Dĩ nhiên là anh có thắc mắc , thậm chí không vui , nhưng anh để em tự nói , em hoàn toàn tự do mà.
 - Và em cũng không giấu anh gì hết , anh biết chuyện trước đây của em rồi phải không ? Vậy mà bây giờ anh ấy không muốn chia tay . Anh thuyết phục như vậy nhiều lần rồi
 - Anh chỉ cần biết em có thấy vậy là khó nghĩ không ?
- Thục Phương lắc đầu , vẻ mặt thành thật :
- Em không có ý định thay đổi chuyện của mình , anh tin em không ?
 - Tin tuyệt đối , chỉ cần em thành thật với anh là đủ , còn về phía anh ta thì anh không quan tâm.
 - Nhưng ... thật tình anh không thấy bức mình sao
 - Dĩ nhiên là anh không vui, nhưng quyền quyết định là em chứ không phải anh ta , anh quan tâm đến anh ta làm gì ?

Thục Phương không hỏi nữa . Nhưng lại nghe so sánh phản ứng của Hoàng Chương . Cô nhớ ngày trước cô không làm gì Thu Thanh . Nhưng cô bám riết lấy Vũ Duy mà tra vấn , năn nỉ . Hoàng Chương thì lại chẳng hề tra vấn cô một câu , dù anh biết rất rõ chuyện của cô với Vũ Duy . Anh giải quyết rất thoág , rất có vẻ tự tin . Nó làm cô ngẫm cảm phục mà không dám lơ đãng lang thang , cho dù là một chút yếu đuối với Vũ Duy

Biệt thự nhà họ Hoàng hôm nay tung bừng từ sáng sớm . Tiệc cưới của Hoàng Chương đặt ngoài trời , trên khoảng sân rộng được trang trí cây kiểng và những dây hoa màu rực rỡ . Cả ngày hôm nay con đường trước cổng ngôi biệt thự lúc nào cũng là dãy xe nối dài nhau bên lề . Vì khách mời quá đông.

Buổi chiều xuống , trong phòng tân hôn, Thục Phương ngồi tựa người vào thành giường , mệt mỏi nhắm mắt lại . Ở phía ghế dài , Diệp Thúy cũng ngoẹo đầu trên thành ghế . Tranh thủ nghỉ dưỡng sức . Hôm nay cô làm phù dâu cho Thục Phương , cô đã qua nhà bà Thục từ sáng sớm để giúp cô dâu . Và là người cuối cùng ở lại khi bên nhà gái ra về . Suốt một ngày cô kè kè bên Thục Phương tiếp khách , quay phim chụp ảnh . Những việc làm nhẹ nhàng mà mệt phờ vì lúc nào cũng tập nập người

Bích Trân chợt đẩy cửa bước vào trên tay là hai ly cam vắt , cô đặt xuống bàn rồi ngồi xuống trước bàn trang điểm :

– Mệt lắm hả Phương , dậy nổi không ?

Thục Phương chưa kịp trả lời thì Diệp Thúy đã ngóc đầu dậy :

– Phải gọi là chị ba , Phương Phương cái gì , tập lần đi là vừa.

Bích Trân nhún vai , le lưỡi :

– Thì cũng phải từ từ chứ , gọi bằng đại tẩu được không ?

Thục Phương mỉm cười :

– Giá mà cứ mày tao như trước được nhỉ , nghe mày gọi bằng chị tao sợ quá. Cô bước đến , uống đến nửa ly nước . Ngay lúc đó Hoàng Chương mở cửa , thò đầu vào :

– Phương , xong chưa em . Có bạn anh đến rồi . Họ yêu cầu em xuống chụp hình đây

– Dạ , anh xuống trước đi

Diệp Thúy đứng lên :

– Ngồi xuống đi , tao cài khăn lại cho

Thục Phương sửa so lại áo rồi ba người đi xuống nhà. Ngoài sân khách đã đến thật đông. Toàn là bạn bè của ông anh Hai , Hoàng Chương và Bích Trân . Họ trẻ trung vui nhộn chứ không trầm tĩnh như những người khách ban ngày . Thậm chí có chỗ kê bàn lại gần nhau cho dễ quây

Thục Phương chợt nhận ra Vũ Duy đang ngồi ở một bàn giữa lối đi . Anh ngồi trầm lặng hờ hững như không quan tâm đến không khí ồn ào chung quanh . Cô nhìn thoáng qua Hoàng Chương, n àng khẽ nói :

– Anh Duy kìa Thúy

– Đâu ?

Diệp Thúy nhìn theo hướng mắt Thục Phương , cô lẩm bầm :

– Anh nói với tao là sẽ không đến dự mà , chả lẽ mấy anh kia kéo đi đây .

Anh Tuấn với anh Phong là bạn chung của cả hai người nhưng anh Tuấn thân với anh Chương hơn.

– Thế anh Chương có biết họ là bạn không ?

– Ai mà biết , chuyện đó mày phải rành hơn tao chứ . Đi tới đi , làm gì đứng

giữa đường vậy

Thục Phương đi theo Hoàng Chương đến bàn ở góc vườn. Thỉnh thoảng cô kín đáo nhìn lướt qua Vũ Duy Cô không hiểu anh đến dự làm gì . Nếu là cô thì cô sẽ không đủ can đảm có mặt . Từ buổi chiều cuối cùng gặp ở bệnh viện , cô đã tìm mọi cách tránh mặt anh . Cô nghĩ Vũ Duy cũng đã bỏ cuộc . Chiều nay anh đến đây , cô không biết là để chứng tỏ mọi chuyện đã hết hay là tìm cách quây . Thật là hồi hộp.

Hoàng Chương có vẻ không để ý sự có mặt của Vũ Duy khi đến bàn anh . Nhưng Vũ Duy thì nhìn cô dâu dẫm dẫm , không cần giữ ý . Anh tỏ vẻ say , gương mặt đỏ rần lầm lì . Cử chỉ khác thường đến nỗi bạn bè ngồi trong bàn có người cũng nhận ra . Khi Hoàng Chương uống với một người bạn ngồi bên cạnh anh . Anh chợt đứng dậy , chia ly về phía Hoàng Chương :

- Mời anh chú rể ạ , chúc mừng anh đã thành công.
- Cảm ơn lời chúc của anh.

Cả hai nâng ly , uống cạn . Vũ Duy đặt chiếc ly xuống bàn rồi rời khỏi chỗ đến gần cô dâu chú rể . Anh nhìn Hoàng Chương thật lạ :

- Cho phép tôi nói với cô dâu một câu . Chỉ một câu thôi

Không đợi Hoàng Chương trả lời , anh quay qua Thục Phương nói :

- Anh yêu em.

Rồi anh ngang nhiên giằng cô ra khỏi Hoàng Chương , vòng tay qua người cô và cúi xuống hôn lên môi cô . Anh làm điều đó một cách từ tốn , chính xác và chững chạc . Một việc làm có một không hai khiến mọi người nhìn sững , kinh ngạc . Thậm chí có vài người ở bàn bên kia đứng dậy nhìn cho rõ.

Qua phút choáng váng , Thục Phương định cản lại . Cố đẩy Vũ Duy ra . Cô chưa biết nói thế nào thì Hoàng Chương đã giằng cô về phía mình . Bình tĩnh chứ không nóng nảy , anh nghiêng người nhã nhặn :

- Cảm ơn lòng tốt của anh dành cho vợ tôi

Anh bắt tay Vũ Duy , rồi dìu Thục Phương sang bàn khác . Diệp Thúy vẫn còn đứng sững nhìn Vũ Duy , không tưởng tượng nổi ông anh mình làm một việc « phi thường » đến vậy . Không biết anh mình điên hay say . Dám tỏ tình với cô dâu ngay trước mặt chú rể , giữa tiệc cưới đông đúc bạn bè . Trên trời dưới đất chắc chỉ có mình anh cô nghĩ ra mà thôi . Bây giờ cô cũng không biết làm gì cho thích hợp nữa

Vũ Duy ngồi xuống bàn thân nhiên rót rượu ra ly . Mấy cặp mắt bàn bên cạnh đổ qua nhìn anh , quan sát . Cười thú vị có , phản đối có . Thậm chí lắc đầu cũng có

Mấy người bạn Bích Trân biết chuyện nhiều nhất . Các cô nàng bàn tán với vẻ háo hức :

- Lúc trước ảnh quen với cô dâu , tại ảnh lẳng nhăng nên Thực Phương mới lấy chồng , bây giờ làm cái kiểu kỳ cục.
- Làm như đau khổ lắm vậy
- Công nhận anh Chương lịch sự dễ sợ , nếu là tao , chắc chắn ông chồng tao sẽ sút cho ông Duy một cú ra trò.
- Một người có hành động kỳ lạ nhất trong năm.
- Đưa vào sách Guinness được đấy

Một cô nàng khêu Bích Trân :

- Ê , mày nghĩ sao Trân , bình phẩm đi chứ.

Bích Trân lắc đầu hài hước :

- Không thể bình phẩm được , không biết gì để nói . Nói chung là tát đải
- Bà chị dâu của mày có cuộc tình phức tạp thật đấy
- Không lẽ anh Chương không ghen sao

Bích Trân la toáng lên:

- Thôi stop cấm bình luận, đũa nào nói nữa tao cắt mỏ.

Thái Hương nói như phê phán:

- Anh Chương chê bạn mày là một đám lóc nhóc, tưởng sao cưới cô vợ lóc nhóc vừa nông nổi, tại nhỏ Phương không biết giàn xếp nên mới có chuyện như vậy, anh Chương cưới nó cũng không hạnh phúc được đâu Nếu như...

Cô chưa dứt câu đã bị Thuý Tiên bắm tay một cái cô vội quay lại, ngậm miệng ngay khi thấy cô dâu chú rể đang đứng phía sau mình. hình như Hoàng Chương đã nghe được. Anh phản ứng bản nộ cười lịch sự, và quay lại mượn ly nước của Bích Trân, đưa đến trước mặt cô:

- Xin mời

Thái Hương ngượng ngịu chạm ly với anh, cô nhấp môi rồi đặt ly xuống bàn. Hoàng Chương vẫn nhìn cô, nộ cười không thay đổi Anh nói từ tốn:

- Cảm ơn Thái Hương và các bạn đến chia vui trong tối nay Chúc các cô sẽ có một đám cưới vui vẻ, chủ yếu là chúng ta biết cách tránh va chạm phải không nào Xin mời tất cả nâng ly

Phản ứng của anh nhẹ nhàng không chê vào đâu được. Tự nhiên mọi người trong bàn hứng phấn lên, thậm chí nổi lên tiếng vỗ tay:

- Hoan hô chú rể, xin chúc mừng.

Tất cả nâng ly lên, ánh đèn lóe lên rất kịp lúc, ghi lại một hình ảnh vui vẻ. Không khí khá căng thẳng lúc này phút chốc trở nên dễ chịu Và Thái Hương cũng không thấy áy náy lắm về câu nói láu táu của mình. Cô nhìn theo cô dâu chú rể đi qua bàn bên kia Rồi nói với Bích Trân:

– Theo mày thì anh Chương có nghe tao nói không?
– Thì nghe nên anh mới nói như vậy đó.
Thấy Thái Hương le lưỡi, cô phì cười:
– Nhưng mà đừng lo, anh không để bụng đâu
Diệp Thúy chợt đến cạnh cô, nói nhỏ:
– Đưa mình về giùm được không, mình mệt quá.
– Được chứ, để mình đi lấy xe
Bích Trân đứng dậy đi với Diệp Thúy ra cổng. Cả hai gặp cô dâu chú rể ở giữa lối đi Diệp Thúy lên tiếng:
– Tao về nghe Phương.
Quay qua Hoàng Chương, ngượng ngịu:
– Anh Chương này, lúc này anh Duy em say đây, anh đừng để bụng chuyện đó nghe, coi như em xin lỗi anh được không?
Thục Phương ngược lên nhìn anh, chờ đợi một phản ứng. Nhưng Hoàng Chương chỉ cười:
– Thúy không nên quan tâm chuyện này, để tụi anh giải quyết với nhau Cám ơn em đã ở lại với Thục Phương suốt ngày nay
– Dâu có gì, em với nó là bạn mà.
Cô quay qua Thục Phương:
– Tao về nghe

Thục Phương gật đầu Cô đứng yên nhìn Diệp Thúy đi ra xe Nghĩ đến lát nữa về nhà, nó với Vũ Duy sẽ rất buồn vì đám cưới này, tự nhiên cô nao nao Nhưng cô không có thời giờ để buồn. Vì bận tiễn khách ra về. Buổi tiệc kéo dài đến gần chín giờ. Khi tiễn người khách cuối cùng cô mệt đến rã rời Cô đi lên phòng trước, và nằm chúi xuống giường cảm thấy đau nhức khắp người, có lẽ hôm nay đi nhiều quá, và lại mang giày cao gót.

Có tiếng đẩy cửa và Bích Trân ló đầu vào:

– Có cần tao giúp gì không?

Thục Phương ngồi lên:

– Thôi khỏi mày cũng lo nghĩ ngợi đi, tao xoay sở được rồi

– Vậy để tao gọi anh Ba lên giúp mày

Cô nói như rên rỉ:

– Mỗi chân không thể tưởng, chắc tao phải xin nghỉ thêm hai ngày nữa quá.

Thục Phương chỉ cười chứ không trả lời Bích Trân đi ra rồi, cô bước xuống giường, đến ngồi trước gương. Cô gỡ vòng hoa và rút những chiếc kẹp nhỏ, đặt xuống bàn. Rồi vào phòng tắm.

Khi cô trở vào thì Hoàng Chương đã vào phòng từ lúc nào đó. Anh đứng bên cửa sổ nhìn xuống sân, nơi mọi người dọn dẹp bàn ghế. Thục Phương đến

đứng bên cạnh im lặng nhìn theo Cử chỉ im lặng hơi có vẻ xa cách của anh làm cô thoáng bồn chồn. Cô ngược lên:

– Anh nghĩ gì vậy

Hoàng Chương quay lại, tát nhẹ lên mặt cô:

– Em không thấy mệt sao, ngủ đi

– Còn anh?

– Anh mệt quá, muốn đứng đây một chút.

– Nhưng em muốn anh vào với em, không lẽ anh bỏ em một mình.

Hoàng Chương cười khẻ:

– Anh đâu có nói là như vậy

Thục Phương tháo cà vạt cho anh mắt vẫn nhìn đăm đăm khuôn mặt có vẻ xa vắng của anh.

– Hình như anh không vui anh đang bức mình chuyện gì đó?

– Không có gì đâu, chờ anh một chút nghe, nếu mệt thì em ngủ trước đi Rồi anh vào phòng tắm. Thục Phương nhìn theo hoang mang. Rõ ràng cử chỉ anh có vẻ thay đổi Một vẻ gì đó xa vắng khó hiểu Anh không nói gì gay gắt với cô. Mọi thái độ đều dịu dàng không trách được. Nhưng có cái gì đó không vui, một cái gì đó ngấm ngấm, đe dọa. Không phải với cô, dĩ nhiên là vậy rồi Nhưng tại sao lại như vậy chứ.

Thục Phương ngồi xuống ghế, gục đầu trên tay suy nghĩ. Cô mang máng cảm thấy anh đang tức Vũ Duy Đó chỉ là suy đoán. Nhưng cũng làm cô không yên tâm.

Hoàng Chương đi ra, thấy dạng điệu ử rử của cô. Anh có vẻ ngạc nhiên:

– Sao em còn ngồi đây, chuyện gì vậy

Thục Phương ngược lên:

– Có phải anh đang bức mình anh Duy không? vì lúc này anh đã làm như vậy

Hoàng Chương lặng thinh một lát, rồi mỉm cười:

– Đừng nghĩ chuyện đó nữa nó không liên can đến em đâu

– Làm sao mà không liên quan, anh đang bức mình như vậy, em..

Hoàng Chương cúi xuống gần mặt cô, dịu dàng:

– Anh không bức gì cả, tại sao hai đứa phải để mình khó chịu, nhất là trong ngày hôm nay

Anh kéo cô đứng dậy:

– Ngủ đi em, anh mệt lắm.

Nằm trong bóng tối, Thục Phương thả mình trong những cử chỉ âu yếm nhẹ nhàng của anh. Những ấn tượng lúc này không còn nữa Tất cả đều không quan trọng bằng cái điều cô cần nói Cô giữ tay anh lại:

– Em muốn nói với anh chuyện này

Hoàng Chương vẫn cúi mặt trên mặt cô:

– Chuyện gì vậy?

– Chuyện lần đó, anh nhớ phải không, em biết chắc anh không bao giờ quên được.

Hoàng Chương nhắm mắt lại, buông tay cô ra:

– Tại sao em nhắc nó lúc này? anh đã từng nói với em, anh không quan trọng chuyện đó. Cũng không muốn em bị ám ảnh, đừng bao giờ nhắc nữa nhé.

Thục Phương vẫn cương quyết:

– Nhưng em không muốn bị hiểu lầm, em biết sống với em rồi anh sẽ nhận ra, nhưng em cần phải nói, đừng bắt em im mà.

Thấy Hoàng Chương lặng thinh, cô nói nhanh:

– Thật ra lần đó em chỉ khóc vì bị đánh. Lúc đó em chống cự quyết liệt nên hẳn không làm gì được em cả. Mấy ngày sau đó em bị khủng hoảng tinh thần vì lần đầu tiên em bị hành hung nhưng không phải vì mất mát.

Hoàng Chương thở nhẹ:

– Thì ra vậy

Nét mặt anh giãn ra Một vẻ hạnh phúc và hài lòng. Thục Phương hỏi nhỏ:

– Em biết từ trước giờ anh khổ tâm lắm phải không?

Giọng anh như thú nhận:

– Thật tình là anh rất đau khổ, không bao giờ anh dám nhớ chuyện đó.

Nhưng cũng không muốn làm gì để em bị mặc cảm. Và suy cho cùng. Anh không phải là một vị thánh. Chính vì vậy anh trút căm ghét vào hẳn.

– Còn em thì cũng không muốn anh có tượng về em. Em đã định nói mấy lần, nhưng đâu lần nào anh chịu nghe

– Anh xin lỗi

Hoàng Chương lại cúi xuống. Lúc này cả hai không ai nhớ những chuyện phiền toái Cũng không phải như Thái Hương đã châm chích. Với hai người đây là một đêm tân hôn hoàn mỹ, mặc kệ những dằn dặt đã xảy ra trước đó.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 15

Một tuần sau, Hoàng Chương đến tìm Vũ Duy Anh và Thục Phương đã qua tuần trăng mật. Tối nay cô trực ở bệnh viện. Còn anh thì lập tức đến nhà Vũ Duy Anh, đây là một cuộc thăm viếng không mấy nhẹ nhàng. Và anh biết chắc Vũ Duy không hoan hô cuộc gặp mặt này. Hoàng Chương ngồi chỗ ở phòng khách. Một lát sau Vũ Duy đi xuống. Anh có vẻ rất ngạc nhiên về vị khách bất ngờ này. Vô cùng ngạc nhiên. Anh bước xuống định ngồi, nhưng Hoàng Chương đã đứng dậy:

– Ra sân nói chuyện được chứ?

– Tôi không thể tiếp anh ở đây được à? Ở đây không lịch sự hơn sao

Hoàng Chương khoát tay:

– Tôi lại thấy ngoài kia hay hơn.

Nói xong anh đi thẳng ra cửa Vũ Duy hơi lạ về thái độ đó. Nhưng bắt buộc phải đi theo. Khi hai người đã đứng ở khoảng sân tối bên hông nhà. Vũ Duy lên tiếng:

– Chuyện gì vậy, anh nói đi

Hoàng Chương lừng lững bước đến đứng trước mặt anh, nói rành rọt:

– Chúng ta nói về hành động của anh trong đám cưới tôi, anh chuẩn bị tinh thần chưa ?

– Thì ra anh đến đây vì chuyện đó?

– Vậy anh với tôi còn có chuyện gì khác sao ?

Vừa nói anh vừa chộp lấy cổ áo Vũ Duy, gần một cái giọng anh gần gần:

– Tô tình với vợ người khác ngay trước mặt người đó, mà lại là giữa tiệc cưới đông người anh có thấy làm như vậy là khốn nạn, vô học lắm không?

Anh nghiêng răng quát lên:

– Đúng là đồ khốn nạn, anh trả giá đi, đồ tiểu nhân.

Anh buông cổ áo Vũ Duy, đấm một cái vào giữa mặt như trút tất cả ghen tuông. Vũ Duy lùi lại, quệt mũi quát lên:

– Ai là đồ tiểu nhân, anh hay tôi ? Lẽ ra Thục Phương là của tôi chứ không phải rơi vào tay anh đâu, hiểu chưa, anh tưởng tôi không có ý định cho anh một bài học sao ?

Hoàng Chương thật sự nổi nóng lên, không giữ lịch sự nổi nữa:

– Anh đủ tư cách cho tôi bài học nữa à, đồ đê tiện, đồ điên, đáng lẽ anh phải tự hiểu mình hơn, lẽ ra phải chấm dứt trò đeo đuổi Thục Phương. Vậy mà anh vẫn ngoan cố quấy rầy cổ trong

ngày cưới...

Vũ Duy ngắt lời:

– Tôi sẽ tiếp tục làm như vậy, cho đến khi cô phải hối hận, nếu anh không lợi dụng điểm yếu của tôi thì anh đã không thành công đâu .

Hoàng Chương nạt lớn:

– Đừng chủ quan, trước đây tôi làm ngơ vì lúc đó tôi để Thục Phương tự lựa chọn, nhưng bây giờ cô là vợ tôi. Lấy tư cách là chồng Thục Phương tôi cấm anh giở trò đeo đuôi, tôi có thể kiện anh ra toà đó.

– Làm vậy anh tưởng Thục Phương sẽ đồng ý sao. Anh hiểu gì về tình cảm sâu nặng của cô chứ. Anh biết chúng tôi quen nhau mười mấy năm rồi không, Thục Phương yêu tôi khi bắt đầu mới lớn. Anh tưởng cô dễ quên lắm sao?

Hoàng Chương châm biếm:

– Tình cảm sâu nặng đến vậy à? Đến nỗi nó làm anh rẻ rúng người ta một cách vô tâm như vậy à? Tôi là đàn ông như anh, nhưng tôi không hiểu nỗi sự vô tâm của anh. Anh đừng lải nhải về tình cảm nữa, không ai bị thuyết phục đâu .

Vũ Duy cười khẩy:

– Anh có vẻ tự tin thật, anh tưởng cứ cưới được cô là đã hoàn toàn chiếm được tư tưởng sao? Chủ quan quá rồi đấy. Tôi biết Thục Phương vội vàng lấy chồng để trốn chạy tôi Nhưng rồi cô sẽ hiểu được cô không bao giờ quên tôi, tôi sẽ giúp cô nhận ra

– Giúp bằng cách nào vậy, quyến rũ vợ của người khác à?

– Bất chấp pháp lý và mọi người thừa nhận quyền lực của anh với cô.

Nhưng tôi thì không, đối với tôi cô chưa hề có chồng.

Đúng là một sự khiêu khích quá quắt, Hoàng Chương nổi điên lên. Nhưng vẫn lạnh như tiền:

– Vậy trong mắt anh, tôi là gì vậy?

– Tuỳ anh nghĩ tôi không đánh giá.

– Và anh nghĩ tôi sẽ phản ứng thụ động như Thục Phương, nghĩa là trốn tránh đối thủ của mình.

Vũ Duy nhún vai lặp lại:

– Tuỳ anh nghĩ tôi không đánh giá.

Hoàng Chương cười nhạt:

– Hình như anh chưa hiểu gì về tôi cả, hoặc là đánh giá tôi quá thấp. Anh biết đụng đến tôi anh sẽ lãnh hậu quả gì không?

– Tôi biết, tôi biết anh rất có thể lực. Nhưng Thục Phương sẽ không đồng ý nếu anh sử dụng thể lực đó với tôi đâu .

Trong mắt Hoàng Chương loé lên một tia lửa chết người Nhưng anh không bộc lộ nó ra thành cơn cuồng giận. Không hề quát hay la hét. Anh bắt ngơ

phóng tới đá vào mặt Vũ Duy . Bị cú đá đột ngột đó, Vũ Duy choáng người lùi lại Anh chưa kịp bình tĩnh thì đã bị tấn công ráo riết. Cuối cùng cái đau biến thành cơn điên, anh cũng phản công lại tới tấp, như quyết tâm giết chết kẻ thù của mình.

Cả hai quần nhau trên thảm cỏ, im lặng mà dữ dội. Vì là buổi tối nên không ai phát hiện ra. Trong ý nghĩ của hai người, người này là kẻ thù không đội trời chung của người kia, và họ được dịp để trút tâm cả căm ghét của mình. Họ đánh nhau với tất cả sức lực của sự giận dữ.

Một góc sân cỏ bị quần nát, mấy chậu kiểng bị để nhào bể tan tành. Cả Vũ Duy và Hoàng Chương cũng tả tơi Vì là dân đánh lộn không chuyên nên cuối cùng hai bên đều te tua như nhau Họ đánh nhau đến đứng lên không muốn vưng. Và nằm lăn ra thảm cỏ mà thở.

Rồi Hoàng Chương đứng lên, ngực áo anh bị rách toạc một đường, hàng nút bung ra chiếc còn chiếc mất. Áo xộc xệch nửa trong nửa ngoài . Anh hất lại tóc cho đỡ rối, và sửa sơ lại áo Anh nhìn Vũ Duy còn đang nằm dưới đất, nghiêng rằng:

– Nếu anh còn theo đuổi Thục Phương, tôi sẽ không phản ứng nhẹ như lần này đâu

Anh lão đảo bỏ ra cửa Đầu hầy còn choáng váng, quay cuồng. Anh ngồi vào xe, tựa lưng vào nệm cố định thần lại Rồi lái xe về nhà.

Anh lặng lẽ đi lại phòng BR, gõ cửa thật nhẹ. Một lát Bích Trân đi ra Thấy anh đứng chống tay vào tường, đầu gục xuống như đứng không muốn vưng. Tự nhiên cô lùi lại:

– Cái gì vậy ?

Hoàng Chương ngẩn lên.Bích Trân bụm miệng kêu thét:

– Trời ơi !

Anh bước nhanh vào phòng, ra hiệu cho cô im lặng:

– Đừng để mọi người biết, lấy đồ rửa vết thương cho anh đi

Anh bước đến nằm bừa xuống giường, mặt nhăn lại vì đau đớn. Bích Trân run rẩy chạy đi lấy dụng cụ. Rồi cô ngồi lên giường, lóng ngóng mở chai thuốc:

– Anh bị cái gì vậy anh ba, làm sao mà đến nỗi này lặn, anh té xe hay là bị đánh, mà ai đánh anh, trời ơi là trời !

Hoàng Chương cắn răng cố nín tiếng rên, giọng anh thật bình tĩnh:

– Anh mới vừa đến nhà thằng Duy, tụi anh đánh nhau, em đừng nói cho Thục Phương biết.

– Trời ơi anh dám đến nhà anh đánh à? Không sợ nấy người trong nhà làm gì anh sao ?

– Anh bất chấp, chỉ muốn trị tội thằng khốn đó.

– Anh tức vì chuyện anh hôm đám cưới phải không? Lúc đó em thấy anh

tỉnh bơ mà, sao bây giờ mới mò đến để gây gổ, để ra nông nổi này, thật em chẳng biết nói sao

– Lúc đó anh không thể làm gì khác được, nhưng anh thề là không bỏ qua cho nó, coi thường anh đến vậy, anh không làm ngơ được.

– Thế anh Duy phản ứng ra sao ?

– Nó tuyên bố sẽ thuyết phục Thục Phương đến cùng, còn dám cho rằng đám cưới chỉ là hình thức. Đúng là mù quáng, mất trí

Bích Trân nhăn mặt:

– Anh đó quá đáng thật, người ta có chồng rồi mà vẫn ngoan cố đeo đuổi, vô lý chưa từng thấy . Nhưng tức nhất là anh dám đánh lại anh, đáng lẽ phải biết lỗi mà nhịn mới phải.

Hoàng Chương lắc đầu:

– Anh không quan tâm phản ứng của nó. Chỉ cần biết nó có chịu chấm dứt hay không, nếu nó cứ ngoan cố kiêu đó, anh sẽ thẳng tay hơn, dĩ nhiên đó chỉ là biện pháp cuối cùng, thật ra anh cũng không ngờ nó dám đánh lại như thế.

Bích Trân thở dài:

– Lúc trước em muốn làm mai chị Phương cho anh, nhưng bây giờ có lúc em hơi hối hận, anh cưới vợ như vậy rắc rối quá, đây rồi chuyện đổ bể tùm lum, mẹ rầy em cho coi

– Cái đó đâu liên quan gì đến em, nếu anh không thích thì em cố gắng cũng vô ích.

– Giá mà anh chịu nhỏ Hương, nó cũng đẹp đâu có thua chị Phương, đến giờ nó vẫn còn thương anh, không chừng cưới nó anh...

Hoàng Chương cau mặt:

– Em bỏ ý nghĩ đó đi, anh không thích em có thành kiến với Thục Phương như vậy, dù thế nào đi nữa thì đó cũng là chị dâu của em rồi

Bích Trân cố cãi:

– Em có nói là em thành kiến đâu, chị Phương là bạn thân của em, dĩ nhiên em thích hơn nhỏ Hương rồi, nhưng em xót ruột cho anh đấy Cưới vợ cứ bị người khác theo đuổi, làm sao mà yên ổn được, em chưa thấy vợ chồng nào rắc rối như anh, gặp chuyện kỳ cục không thể tưởng được.

Thấy ông anh nhìn mình như cảnh cáo, cô vội khép mồm lại Nhưng cũng ráng lắm lắm:

– Mai một em sẽ xúi anh Hai tìm vợ xấu mà cưới cho yên tâm, đẹp như chị Phương rắc rối quá.

Cô dán lớp băng keo cuối cùng cho anh, rồi bước xuống giường:

– Xong rồi

Hoàng Chương chống tay ngồi lên:

– Nếu Thục Phương có hỏi, em cứ bảo không biết gì đi, để anh tự giải thích

với cô.

– Em biết rồi, cứ như em không biết gì cho xong.

Cô nhìn chiếc giường, nhăn nhó:

– Anh làm dơ hết giường em, áo anh đất tùm lum kia

– Đánh nhau thì phải chấp nhận như vậy chứ, rách một chiếc áo mà được hả giận thì cũng còn nhẹ.

Anh vỗ vỗ đầu cô:

– Xin lỗi vì đã làm em hết hồn. Thôi, đi ngủ đi .

– Hay là anh uống thuốc giảm đau, đau dữ không?

– Anh chịu được mà, không sao đâu

Hoàng Chương đi ra khép cửa lại cho cô rồi về phòng mình. Anh quăng chiếc sơ mi vào góc rồi nằm xuống giường. Cảm giác đau nhức toàn thân làm anh không ngủ được. Anh biết chắc bây giờ Vũ Duy cũng chịu chung một cơn đau như thế. Thật cảm giận là anh ta vẫn chưa chịu chấm dứt ý nghĩ điên khùng như của anh ta. Như thế rồi Thục Phương sẽ ra sao ?

Ý nghĩ đó làm Hoàng Chương lại tức phùng lên. Anh không phải loại người yếu đuối kém tự tin. Anh không cuống cuống sợ mất Thục Phương. Nhưng cũng không thể đứng vững khi biết cô giao động.

Anh hiểu rất rõ tình cảm của Thục Phương, Vũ Duy đã nói đúng khi tự tin vào tình cảm sau xa đó. Mười mấy năm không phải là thời gian ngắn để người ta có thể dễ dàng quên. Nhưng anh ta phải hiểu Thục Phương đã thuộc về người khác chứ. Nếu ở vào trường hợp Vũ Duy, chắc chắn anh sẽ tỉnh táo dứt khoát, chứ không mù quáng như vậy. Anh không chấp nhận loại con trai yếu đuối như thế.

Hoàng Chương không ngủ được. Anh ngồi lên nhìn đồng hồ. Giờ này có thể Thục Phương đã hết bận rộn, anh muốn vào với cô. Nhưng nhớ lại mặt mũi thương tích của mình, anh chợt bỏ ý định đó.

Anh vào giường khi đã quá nửa đêm, mệt mỏi lần đau nhức. Và trải qua một giấc ngủ thật nặng nề.

Buổi sáng vừa mở mắt đã thấy Thục Phương ngồi bên cạnh. Cô nhìn anh đăm đăm, đôi mắt mở to, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ. Trong một phút anh quên mất chuyện đêm qua, và mỉm cười với cô:

– Em về lúc nào vậy ?

– Mặt anh sao vậy ? Sao đến nỗi như thế, có chuyện gì thế?

Hoàng Chương ngồi lên, ôm cô vào lòng:

– Anh không sao đâu, đừng sợ.

Thục Phương né người ra, cô đứng dậy xem xét khắp người anh:

– Trời ơi sao mà... như chuyện gì xảy ra với anh vậy . Anh vào bệnh viện băng bó à? Sao không đến tìm em.

Hoàng Chương giữ tay cô lại:

- Anh không vô bệnh viện, Bích Trân nó làm cho anh.
- Nhưng mà chuyện gì thế?
- Cứ coi như anh bị té xe, em đừng quan tâm tới làm gì.
- Bộ anh không nói ra được sao, em chẳng hiểu gì cả.

Hoàng Chương bước xuống giường:

- Anh chưa muốn nói bây giờ, nhưng đến lúc nào đó em sẽ biết, dĩ nhiên lúc đó người nói cũng không phải là anh. Tóm lại là em đừng hỏi nữa nhé.

Anh đi vào phòng tắm. Thục Phương ngơ ngác nhìn theo Thái độ của anh làm cô vừa tò mò vừa bất an. Cô hiểu khi anh đã không muốn nói chuyện gì rồi, có hỏi cũng vô ích. Ngay cả cô cũng không lay chuyển được. Mới cưới mà đã bị đối xử như vậy rồi. Tự nhiên cô thấy tủi thân muốn khóc.

Thục Phương bỏ ra ban công đứng. Ngay khi nghe tiếng anh gọi cô cũng không thèm quay lại. Bắt buộc Hoàng Chương phải bước ra:

- Em làm sao vậy ?

Thục Phương quay mặt chỗ khác:

- Không có chuyện gì cả, chuyện của em không liên quan đến anh.
- Em giận anh?

Hoàng Chương đứng lại gần cô, định nói . Nhưng cô lập tức bỏ vào phòng.

Anh cũng lững thững đi phía sau cô:

- Anh không muốn kể với em vì không muốn em nghĩ lẫn thẩn, chứ không phải cố tình giấu, em biết giận như vậy chỉ làm anh khó xử không?

Anh kéo cô vào lòng:

- Đừng bắt anh kể nhé, nhất là đừng giận, anh không chịu nổi bị em giận đâu

Thục Phương im lặng, bị thuyết phục và mềm lòng. Anh đã nói như vậy có nghĩa là rất khó xử. Và điều chắc chắn là cô sẽ biết. Vậy thì không nên căng thẳng với nhau, chỉ nặng nề cho cả hai người

Cô cố cười như không có chuyện gì

- Đến giờ mà anh không đi làm sao, trễ quá rồi Anh muốn ăn gì, em làm cho anh.

- Còn em ?

- Em ăn trong bệnh viện rồi, lúc sáng gặp nhỏ bạn, nó cứ kéo đi luôn, em tưởng về không gặp anh đây chứ.

- Hôm qua anh thức khuya quá, em có gọi điện về lần nào không?

- Em sợ gọi rồi mất công anh thức dậy

Hoàng Chương đã mặc đồ xong , anh đứng nhìn hơi lâu . Như tiếc khi phải rời nhau , rồi nhận ra sự yếu đuối của mình , anh mỉm cười , vẫy tay :

- Ở nhà nhé.

Thục Phương đứng dậy theo anh ra cửa . Rồi cô bay vào thay đồ , đầu óc vẫn lẫn thẩn nghĩ về chuyện lúc nãy , Dù đã cố tự nhủ chuyện đó không có

gì nhưng cô vẫn thấy buồn.

Không phải cô hoài nghi Hoàng Chương , nhưng cô có cảm giác bất lực . Cảm giác của một người đứng trước một cánh cửa mà không biết phải sau cánh cửa đó là cái gì . Hoàng Chương cũng tương tự như thế . Sống với nhau mà cũng không thể hiểu nhau được , làm sao có thể yên tâm cho được , Thục Phương nằm xuống giường , nhưng cô chỉ ngủ được một chút rồi lại thức . Cô ngồi yên trên giường nghĩ một chút rồi gọi điện cho Hoàng Chương.

– Em về nhà thăm mẹ một chút , trưa anh ghé đón em nhé.

– Không ngủ sao mà đi chơi , để chiều anh đưa về luôn.

– Thôi , em muốn về bây giờ , ở nhà một mình em buồn quá , trưa anh nhớ đón em nhé.

– Được rồi , vậy nghe , hẹn gặp lại

Thục Phương gác máy rồi đi thay đồ . Cô ra đường đón taxi về nhà . Cả nhà vắng hoe , chị Ly đã đi làm , chỉ còn mình bà Thục ở nhà . Thục Phương ngồi xuống , choàng tay ôm ngang người bà :

– Sáng nay mẹ không đến công ty sao ?

– Hồi sáng mẹ hơi nhức đầu nên nghỉ . Hôm qua nay mẹ trông con về mãi , sao hôm qua hai vợ chồng không về ?

– Tại anh Chương mắc khách , còn con thì đi làm luôn , hôm qua con trực nữa . Mà mẹ chờ con về chi vậy ?

– Mẹ muốn hỏi chuyện hôm đám cưới , nghe nói thằng Duy say rồi ăn nói lung tung với con phải không ?

Thục Phương hỏi khẽ :

– Sao mẹ biết ?

– Chuyện đó mà bảo mẹ không biết à . Sao lúc đó con không chỉnh nó , thái độ con lập lòe như vậy để người ta nghĩ ra sao ?

– Lúc đó con rối quá nên chẳng biết đã làm gì nữa . Mà thật tình con cũng không ngờ ảnh làm vậy

– Thằng này thật quá đáng , làm những chuyện không giống ai cả , mẹ định hỏi con cho kỹ rồi mới nói chuyện với nó . Con có chồng rồi , nó đâu có quyền nói năng bừa bãi như vậy , Thế thằng Chương có nói gì không ?

Thục Phương lắc đầu :

– Ảnh không nói gì cả , nói chung là tụi con không ai nhắc đến chuyện đó.

Bà Thục có vẻ ngạc nhiên :

– Chuyện như vậy mà nó làm ngơ được sao . Thằng này thật lạ phải chỉnh thằng kia lại chứ.

– Nhưng lúc đó toàn là bạn bè , gây gổ giữa đám tiệc kỳ lắm mẹ à . Con cũng thấy anh Duy làm vậy là kỳ nhưng không phản đối được.

– Không phải chỉ kỳ , mà là không chấp nhận được . Ai đời giữa đám cưới mà làm vậy với cô dâu thật là chướng . May mà ba mẹ chồng con không biết

, bên đó mà biết là có thành kiến với con nữa

Thục Phương chuyển qua chuyện khác :

– Lúc này bác Tùng còn qua nhà mình không mẹ.

– Vẫn bình thường , con mới đi có một tuần chứ lâu lắc gì mà hỏi thăm kỹ thế.

”Ừ nhỉ , vậy mà mình cứ tưởng đã lâu lắm” . Thục Phương cười thầm một mình . Thật lạ , mới vừa theo chồng mà đã có cảm giác như đã đoạn tuyệt với quá khứ , mà thật ra thì có lâu lắc gì đâu

Thục Phương ngồi với mẹ một lát rồi lên phòng mình . Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi . Đồ đạc trong phòng vẫn còn nguyên như cô chỉ đi xa . Thục Phương tần ngần bước đến mở cửa sổ . Khung cửa bên kia vẫn còn đóng , chứng tỏ Vũ Duy không có ở bên nhà . Giờ này anh còn trong bệnh viện kia mà.

Thục Phương định khép cửa lại thì thấy Diệp Thúy vừa về tới . Cô đợi đến khi cô nàng vào phòng khách rồi quay lại bàn bấm số máy . Chỉ một phút sau Diệp Thúy đã cầm máy lên :

– Alô

– Tao nè , Thục Phương đây , qua chơi một chút được không ?

– Ừa , mày về lúc nào vậy ?

– Mới về.

– Có anh Chương không ?

– Không , đi có một mình thôi

– Được rồi , để tao thay đồ rồi qua

Thục Phương bỏ máy xuống , cô cũng đến tủ chọn bộ đồ mát thay ra . Rồi xuống bếp lấy đĩa trái cây lên phòng . Một lát sau Diệp Thúy thò đầu vào :

– Mày đâu rồi Phương ?

Thục Phương bước ra , đẩy rộng cửa :

– Làm gì phải hỏi trước vậy , thận trọng dữ.

– Tao sợ rủi có chồng mày , tao xông vào thì kỳ lắm.

– Tao đã nói tao về có một mình mà.

– Thế ảnh đâu , sao không về chung ?

– Còn phải đi làm nữa , bỏ công ty cả tuần nay rồi

Diệp Thúy ngồi xuống bàn , nhìn nhìn Thục Phương từ đầu đến chân :

– Nhìn mày mơn mơn ra , coi bộ có chồng hạnh phúc dữ.

– Dừng từ nghe thấy ghê - Thục Phương nhăn mặt.

– Nhưng có đúng không , nhìn mày đẹp thêm đấy . Sao , anh Chương có hợp với mày không ?

– Hỏi chung chung quá , không trả lời được.

– Thì sau khi cưới rồi còn chiều chuộng không , có còn dịu dàng không , nói chung là có thay đổi cách xử sự không đấy .

Thục Phương lắc đầu :

– Bình thường.

Diệp Thúy quay lại hỏi đột ngột :

– Còn chuyện hôm trước , chuyện anh Duy làm với mày đây , anh Chương có nói gì không ?

– Không , sao ?

– Thật chứ , tuyệt đối không nói gì thật chứ ? Không tỏ vẻ ghen tuông gì cả à.

– Không có gì mà.

Thục Phương ngồi im nghĩ ngợi . Bây giờ khi nghe Diệp Thúy và bà Thục hỏi về thái độ của Hoàng Chương , cô mới thấy vậy là lạ . Sao anh không phản ứng gì hết vậy ? Không hề lên án Vũ Duy câu nào . Chắc lúc đó bạn khách khứa nên anh không quan tâm , còn sau đó thì quên rồi

Nhưng Diệp Thúy chợt nói một câu làm cô thẳng thốt :

– Thật ra không phải anh Chương không ghen đâu , anh không động gì đến mày , nhưng động đến anh Duy đây . Hồi tối qua anh đến tìm anh Duy , hai người đập nhau chí tử . Mày không biết gì sao ?

– Cái gì ? – Thục Phương kêu lên sững sốt.

– Tao nói là chồng mày đến xử anh Duy . Mày không biết thật sao ?

Thục Phương ngồi im , lẫn thẫn nhớ cử chỉ khác lạ của Hoàng Chương lúc sáng . Cô vụt hiểu ra . Thì ra vết thương đó là do đánh nhau . Cô chợt thấy giận vì Vũ Duy dám đánh lại Hoàng Chương . Nhưng cũng thấy lo lắng vì biết chắc anh cũng bị tả tơi . Hoàng Chương đã nổi giận lên rồi thì chắc chắn không nhẹ tay . Cô đã thấy anh Xử tên say rượu lần nọ rồi

Tự nhiên cô đứng bật dậy , bồn chồn :

– Sao lại như vậy chứ . Rồi anh Duy có sao không ?

– Gãy răng , mặt mày bầm tím , máu me tùm lum , tao thấy mà muốn xỉu .

Thục Phương lạc giọng :

– Trời ơi

Cô chợt la lên :

– Sao lúc đó mày không can , mày có thể gọi mọi người đến can hai người mà.

– Tao có hay biết gì đâu , tới chừng anh vô nhà mới tá hỏa . Anh đi không muốn nổi nữa là , vậy anh Chương có sao không ?

Thục Phương thở hắt ra :

– Cũng không khá hơn anh Duy đâu , lúc đó tao trực ở bệnh viện về nhà thì nhỏ Bích Trân đã băng bó cho anh rồi.

Diệp Thúy lẩm bẩm :

– Hôm đó thấy anh Chương vui vẻ quá , tao nghĩ vậy là qua chuyện rồi , ai ngờ anh không bỏ qua . Nói thật nhé Phương , chồng mày có những im lặng

đáng sợ quá.

Thấy Thục Phương lặng thinh , cô thở dài nói tiếp :

– Tự nhiên hai người đó đối đầu nhau , tao đứng giữ không biết phải làm sao nữa . Kiểu này mai mốt không biết sẽ xảy ra chuyện gì , tao hồi hộp lắm.

– ...

– Mà nghĩ gì vậy Phương ?

Thục Phương ngược lên :

– Không phải chỉ có một mình mà lo đâu . Mà biết chuyện này làm tao khổ tâm không ?

– Vậy thì mà khuyên anh Chương bỏ qua đi.

– Mà tưởng ảnh dễ điều khiển lắm sao . Bây giờ tao bắt đầu thấy sợ tính tình của ảnh rồi , ảnh ngấm ngấm không nói nhưng làm những chuyện không ai ngờ đến . Chọc vào ảnh không dễ yên thân đâu.

– Thì đó , anh Duy đã bị như tử rồi đó.

Thục Phương không để ý câu nói ấy , cô cắn cắn ngón tay , tư lự :

– Ngay cả tao nữa , tao cũng bắt đầu thấy bất an . Bây giờ ảnh còn nhẹ nhàng với tao . Nhưng nếu tao lỡ tay gây ra một lỗi gì đó , không biết ảnh sẽ thẳng tay thế nào . Ai biết được ảnh sẽ làm gì tao khi đã chán , mà biết tao khổ tâm lắm không ?

Diệp Thúy thở dài không trả lời . Thục Phương nói tiếp :

– Sống với một người có tính khí như vậy , tao luôn cảm thấy lo lắng , sợ rằng lúc nào đó ảnh sẽ quay ra trả thù tao , vì tao có quá khứ lộn xộn như thế . Đã vậy anh Duy còn quấy rối , tao muốn yên thân cũng không được.

Cô chợt oà lên khóc :

– Biết vậy tao đã không có chồng cho xong , Tưởng lấy chồng là cắt đứt được với anh Duy , không ngờ mọi chuyện càng tồi tệ hơn . Tao đứng giữa thì phải làm sao đây.

Diệp Thúy ngạc nhiên :

– Chuyện có gì đâu mà mà khóc , thì anh Chương gây với anh Duy một lần thôi , chẳng lẽ gây hoài . Tại lần đó anh Duy say nên làm vậy , lần đó thôi , mai mốt không có chuyện gì đâu.

Thục Phương quệt mắt :

– Mà không biết gì cả , trước lúc đám cưới , anh Duy còn tuyên bố sẽ không bỏ cuộc , lúc đó tao tưởng ảnh chỉ dọa , không ngờ ảnh dám làm thật vậy đó.

Diệp Thúy kêu lên :

– Không lẽ ảnh định làm tới , lần đó thì có thể đổ thừa tại say . Nhưng làm tiếp nữa là không được đâu đó.

– Ảnh bảo sẽ đeo đuổi tới khi nào tao nhận ra sai lầm của tao , ảnh không biết làm vậy là chỉ hại tao thêm thôi.

– Có chuyện đó nữa sao , anh này điên rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi tặc lưỡi :

– Ảnh đâu phải là đối thủ ngang tay với anh Chương , thật không biết khuyên làm sao đây nữa . Ồi trời , nếu anh Chương mà biết ảnh nói như vậy , chắc ảnh giết ảnh luôn quá , anh Chương đâu phải là tay lơ mơ.

Thục Phương khẽ rung mình , Cô nói hốt hoảng như chuyện đó sắp xảy ra đến nơi :

– Mà nói chuyện với anh Duy đi Thúy . Bảo ảnh đừng nín kéo làm gì nữa , ảnh làm vậy là gián tiếp khiêu khích anh Chương đó , mà tao biết , anh Chương nóng tính lắm , lỡ có chuyện gì xảy ra cho anh Duy , chắc tao điên luôn quá.

– Mà còn lo cho anh Duy đến vậy à ?

Thục Phương thần thờ :

– Không là người yêu thì cũng là người thân , tao luôn coi gia đình mà như là gia đình tao mà.

Diệp Thúy nói như ngậm ngùi :

– Nếu mà đừng hấp tấp lấy chồng thì hai nhà con `thân nhau hơn nữa .

Nghĩ chuyện đời thấy buồn quá , trước đây ba mẹ tao quen nghĩ mà là con dâu rồi, bây giờ mà về nhà người ta, tao có cảm tưởng mọi chuyện đều tan vỡ.

– Chuyện qua rồi , cho qua luôn đi Thúy , may là mà không cắt đứt với tao , chứ mà không nhìn tao nữa thì nặng lắm.

Diệp Thúy đứng dậy , bước qua nằm xuống giường , tư lự nhìn lên trần nhà .

Thục Phương ngồi một mình im lặng . Bây giờ ngồi đây với Diệp Thúy cô cảm thấy mình vẫn như ngày xưa . Rồi nghĩ về thực tại , có một chút gì buồn buồn . Cô không biết mình có hối hận đã lấy chồng không . Nhưng lúc này cô thấy sợ sợ khi nhớ đến Hoàng Chương.

Một lát có tiếng gõ cửa , dì Sáu ló đầu vào :

– Bà gọi hai cô xuống ăn cơm , Cậu Chương qua này giờ đây cô ba ạ , đang ngồi với bà dưới phòng khách.

– Vậy hả ?

Thục Phương quay qua Diệp Thúy :

– Ở lại ăn trưa cho vui

– Có anh Chương , tao ngại quá.

– Gì mà ngại , ảnh không ăn thịt mà đâu

– Này , tao có nên thay mặt anh Duy xin lỗi ảnh không ?

– Tao cũng không biết , thôi tùy đi , có dịp thì nói , không thì thôi.

Cả hai đi xuống nhà . Bà Thục , Thục Ly và Hoàng Chương đã vào phòng ăn , như còn chờ Thục Phương và Diệp Thúy . Diệp Thúy ngồi xuống cạnh bà Thục . Cô hơi thiếu tự nhiên khi thấy cái nhìn của Hoàng Chương nhưng anh

cười với cô rất thân mật:

– Khỏe không Thúy ?

– Dạ

– Lúc nãy anh lên phòng , thấy hai cô nói chuyện say sưa quá nên không gọi , hôm nay Thúy không đi làm à ?

– Dạ có chứ , nhưng em về sớm , may là gặp nhỏ Phương cũng mới về , anh Chương đến lâu chưa ?

– Cũng khá lâu . Anh định gặp Thúy để cảm ơn nhiệt tình của em , đám cưới tụi anh mà Thúy cực quá . Mai một đến lượt Thúy , anh với Thục Phương tình nguyện phụ hai ngày .

Diệp Thúy nheo mắt , sinh động hẳn lên :

– Chi mà nhiều vậy , một ngày cũng đủ rồi

Hoàng Chương mỉm cười :

– Một ngày sợ không thể hiện hết nhiệt tình.

Thục Ly xen vào :

– Vậy thì tranh thủ đi Thúy , để mai một nhỏ Phương có em bé rồi thì không nhận được nhiệt tình của nó đâu

Mọi người phì cười , Thục Phương quay qua lườm bà chị :

– Em bé đâu mà sớm vậy , chị thích thì tự sinh ra đi , sao đùn cho em.

– Con nhỏ vô duyên , ăn với nói.

Không hiểu Diệp Thúy tâm đất gì , cô cứ rúc rích cười mãi . Về lúng túng lúc nãy biến mất . Và cô linh hoạt hẳn lên như khi qua nhà Thục Phương chơi . Ý định xin lỗi Hoàng Chương cũng biến mất . Thậm chí cô thậm cảm ơn thái độ tế nhị của anh . Hoàng Chương rất rạch ròi trong từng mối quan hệ . Vậy thì cô không lý do gì để ngại với anh . Nếu mà lời chuyện Vũ Duy ra nói không chừng còn vô duyên hơn nữa.

Khi mọi người rời bàn ăn , Diệp Thúy rút lui về nhà ngay . Thục Phương đưa cô ra sân rồi quay lên phòng . Hoàng Chương đang đứng bên cửa sổ , có vẻ tư lự . Cô vội nhìn qua phòng Vũ Duy , khung cửa đóng kín . Tự nhiên cô thở nhẹ , may mà Hoàng Chương không biết bên kia là phòng của Vũ Duy.

Nhưng cô không mừng được lâu , vì bên kia , Vũ Duy mở cửa và đứng yên ở đó . Thấy hai người , Anh như cố ý nán lại khiêu khích . Thục Phương ngược nhìn Hoàng Chương lo ngại . Về mặt thân nhiên đến lạnh lùng của anh hoàn toàn không có vẻ tức giận hay khiêu khích . Nhưng Thục Phương hiểu rất rõ cử chỉ bình thường ấy . Nó không hứa hẹn một điều gì tốt đẹp cả . Cô kéo tay anh qua giường :

– Anh ngủ một chút đi , trưa nay đừng về nhà nhé , ở đây nghỉ rồi lát nữa hai đứa đi làm luôn.

Cô đến đóng cửa sổ lại . Hoàng Chương không có thái độ gì đồng tình hay phản đối . Thấy cái nhìn đăm đăm của cô , anh nói nhẹ nhàng :

– Anh không biết em có một khung cửa thơ mộng như vậy

Thục Phương e dè :

– Sau này em ít mở ra lắm , thỉnh thoảng chỉ mở một chút thôi

Hoàng Chương không nói gì , anh cởi áo khoát lên thành ghế . Rồi nằm xuống giường , im lặng hút thuốc . Đối với Thục Phương , cử chỉ đó có cái gì đó ngấm ngấm thật đáng sợ đe dọa . Cô sờ sờ đến nỗi không dám nằm gần anh. Chỉ ngồi chống tay bên bàn , hai tay ôm lấy mặt rầu rĩ.

Hoàng Chương chợt ngồi dậy , kéo tay cô :

– Em không ngủ một chút sao , qua đây với anh.

Thục Phương chợt buột miệng :

– Có thật anh vô tư với em như bề ngoài anh thể hiện không, em không tin như vậy, anh đừng làm em sợ nữa , nghĩ gì anh cứ nói thẳng ra với em đi.

Hoàng Chương buông tay cô ra :

– Em sợ chuyện gì ?

– Nhiều chuyện lắm , ví dụ như mới đây , em biết anh rất khó chịu khi thấy anh Duy bên kia , nhưng anh không nói gì cả , còn bảo em có khung cửa thơ mộng , anh muốn châm biếm em phải không ?

Hoàng Chương hỏi lại :

– Tại sao anh phải làm việc đó với em , trong khi anh có thể nói thẳng ý nghĩ của mình ?

– Nhưng em không tin anh vô tư.

– Đúng , anh không vô tư , thậm chí rất khó chịu , nhưng người có lỗi đâu phải là em . Nếu cần nói thì anh sẽ nói với anh ta.

Thục Phương nói khẽ :

– Anh đã làm việc đó rồi

Hoàng Chương buông mình xuống giường :

– Em biết chuyện đó rồi phải không . Nhanh hơn anh tưởng.

– Tại sao anh làm như vậy ?

– Anh không tha thứ cho người nào xúc phạm đến danh dự của hai đứa . Em phản đối phải không ?

– Em không phản đối , nhưng lỡ có chuyện gì xảy ra thì em ân hận lắm.

Hoàng Chương cười nhếch môi :

– Lẽ ra đã không đến nỗi xô xát như vậy . Nhưng anh ta không biết dừng đúng lúc . Anh không phải là thánh , Phương ạ . Không có người chồng nào nhịn nổi khi nghe người khác tuyên bố đeo đuổi vợ mình . Anh nghĩ trên đời này , trong muôn triệu người ngông cuồng thì anh ta là người ngông cuồng đặc biệt nhất.

Không ngờ Vũ Duy dám nói thẳng như thế với Hoàng Chương , đúng là anh điên thật rồi . Thục Phương rên thăm trong bụng . Và mặc dù bất mãn việc làm của Hoàng Chương , cô vẫn công nhận anh phản ứng như vậy là đúng .

Không phản ứng mới là nhu nhược.

Nhưng rồi nghĩ lại , cô vẫn không nỡ nhìn Vũ Duy đau khổ . Nghĩ về tình trạng của mình , cô muốn phát điên lên . Cảm giác của một con cá bị mất cạn thật không dễ chịu chút nào

Mãi ngồi nghĩ ngợi lan man , cô không hay Hoàng Chương đang nhìn cô chăm chú . Anh bất ngờ lên tiếng :

– Anh đã nghe em nói chuyện với Diệp Thúy

Thục Phương giật mình quay lại . Cô khẽ cau trán , cố nhớ mình đã nói chuyện gì . Nhưng không nhớ hết nổi . Và cô nhìn anh với vẻ mặt căng thẳng . Hoàng Chương cũng không rời mắt khỏi cô , anh nói chậm rãi :

– Không ngờ em lại đề phòng anh như vậy . Thật đau lòng khi người mình thương yêu nhất nhìn mình như kẻ thù . Đến bây giờ anh mới nhận ra em chẳng hiểu gì về anh , dù chỉ một chút.

Thục Phương hỏi nhỏ :

– Nhưng em đã nói gì ?

– Sống với anh em căng thẳng đến vậy sao ? Lúc nào cũng bất an vì sợ anh trả thù sao , em coi anh là gì vậy , Phương ? Mà lại là nói với Diệp Thúy . Em có hiểu em đã gián tiếp gây cho anh mất hy vọng , và gián tiếp hạ thấp anh không ?

Thục Phương cứng họng nhìn đi nơi khác . Khi nói cô đã không nghĩ xa đến thế . Bây giờ nghe anh lập luận , cô kinh hoàng nhận ra sai lầm của mình . Nhưng cũng không biết nói gì để bào chữa , chỉ biết gương mặt ngó anh . Hoàng Chương cười khẽ khi thấy cử chỉ của cô . Anh nghiêm giọng nói tiếp :

– Em hối hận vì đã lấy anh phải không ? Anh cho em thời gian suy nghĩ lại đây . Bao giờ quyết định thì hãy trả lời cho anh.

Nói xong anh đứng dậy mặc áo , rồi rời khỏi phòng . Thục Phương ngồi chết dí nhìn theo . Kinh hoàng thật sự , thái độ bình tĩnh đến phi thường của anh làm cô thấy sợ . Sau khi đã nghe chính miệng cô nói thế , anh vẫn thản nhiên nói chuyện bên bàn ăn , thậm chí rất thân ái với Diệp Thúy . Và khi hỏi tội cô thì giọng điệu nhẹ nhàng như thể điều đó chẳng có gì quan trọng.

Nếu là Vũ Duy thì chắc chắn sẽ phản ứng gay gắt rồi bỏ đi . Hoạc tuyên bố chia tay vì không cho phép ai chạm đến tự ái của anh.

Điều nặng nề nhất là anh nghe cô nói những điều đó không phải từ cuộc cãi vã . Nếu là gây gổ thì có thể biện luận đây chỉ là cơn nóng giận . Đằng này cô tâm sự với bạn thân nhất . Chính vì nó quá thân nên nó xúc phạm sâu sắc . Bây giờ cô biết nói gì để thanh minh đây . Hoàng Chương đâu phải dễ thuyết phục.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 16

Thục Phương luôn tay trong tóc , ôm đầu khổ sở . Mới lúc sáng thấy giận Hoàng Chương , Bây giờ là cảm giác có lỗi . Rồi lại còn chuyện của Vũ Duy nữa . Đầu óc cô rối bung , bất ổn chịu hết nổi , cô đứng bật dậy đi ra ngoài ban công.

Cô hết sức ngạc nhiên khi thấy xe của Hoàng Chương trong sân. Vậy mà cô tưởng anh bỏ về rồi . Cô vội chạy xuống nhà tìm anh, Hoàng Chương đang ngồi trong phòng khách hút thuốc . Cô e dè đến ngồi xuống bên anh:

– Sao anh không lên ngủ ?

– Anh muốn ngồi đây một chút , em ngủ đi

Thục Phương lắc đầu:

– Em không còn tâm tạng nào mà ngủ, em muốn giải thích với anh, thật ra...

Hoàng Chương chặn lại:

– Đừng giải thích anh sẽ không đủ kiên nhẫn để nghe đâu .Anh nhìn việc làm của em chứ không nghe nói nữa, em hãy chứng minh bằng hành động đi, anh sẵn sàng chờ.

Thục Phương ngơ ngẩn:

– Anh chờ cái gì, em không hiểu ?

– Em không cần hiểu gì cả , chỉ cần hiểu rằng anh không hẹp hòi để trả thù người thân của mình, cứ bình tĩnh làm những gì em thích, anh không cấm đoán gì hết.

Thấy khuôn mặt ngơ ngẩn của cô, anh hơi cười :

– Em lên ngủ đi

Rồi anh nghiêng người cầm remote hướng vào tivi . Màn hình hiện lên chương trình ca nhạc . Thục Phương ngồi yên âm ức . Đó là cách chấm dứt câu chuyện của anh đó sao . Cô đã quen được chiều chuộng rồi, nên không chịu được thái độ như vậy . Nhưng cũng không làm gì khác được . Cô đứng dậy giận dỗi bỏ đi lên phòng.

Một lát sau Hoàng Chương lên tìm cô:

– Đến giờ rồi Phương, em chuẩn bị đi

Thục Phương quay mặt vào tường, hất tay anh ra:

– Chiều nay em không có làm, anh đi một mình đi
Cô chờ Hoàng Chương năn nỉ nhưng anh đã đứng dậy:

– Nếu vậy chiều anh trở qua đón em.

Thục Phương nằm im nghe tiếng chân anh xa dần dưới cầu thang . Cô chán nản ngồi lên. Đầu gục xuống gối suy nghĩ lan man. Bây giờ là đến lúc anh phản ứng rồi sao? nhưng cô có lỗi gì kia chứ.

Cứ tưởng lấy chồng xong là cuộc sống sẽ êm đềm . Nhưng cuối cùng bây giờ lại chịu buồn thêm . Lấy chồng, khi cô nói với Diệp Thúy rằng cô hối hận, nhìn như cô đã chưa nghĩ đến chuyện này

Buổi chiều Hoàng Chương đến đó Thục Phương vẫn ngồi im trên giường, buồn buồn:

– Nếu anh thật sự không muốn nói chuyện với em nữa thì anh đón em về làm gì , anh cứ bỏ mặc em ở đây đi

– Anh đâu có nói là không nói chuyện với em

– Nhưng lúc trưa anh đã...

Hoàng Chương chận lại :

– Anh không muốn nghe em thanh minh, vì khi nói là em đã nói quá thật rồi, em giải thích để làm gì, chẳng lẽ anh yếu đuối đến mức ngồi nghe em nói dối, anh không phải loại người thích ảo tưởng Phương ạ.

Anh nói như nhắc lại:

– Em cứ hành động theo cảm tính đi, đó là cách chứng minh cụ thể, anh đã nói là anh chờ em mà.

– Nhưng chờ có nghĩa là gì em không hiểu ?

– Có lẽ em cần một thời gian để nhận ra mình cần ai

Thục Phương kêu lên:

– Đã đám cưới rồi mà anh còn nghi ngờ em sao

– Đám cưới chỉ là một hình thức, thực tế em đã hối hận, có lẽ em đã nông nổi khi nhận lời anh, còn anh thì chủ quan.

– Anh...

Thục Phương ngắc ngư không nói được . Hoàng Chương điềm tĩnh nhìn cô:

– Mình vẫn cứ là vợ chồng, và anh sẽ không nhắc chuyện này nữa, anh muốn em cũng vậy

Đúng là không có cách nào để thuyết phục anh Thục Phương thăm thở dài một mình . Cô muốn phản đối nhưng không dám . Cuối cùng cô ngoan ngoãn thay đồ ra về . Bây giờ cô bắt đầu thấy sợ Hoàng Chương . Sợ cả mọi người biết chuyện của mình . Lần đầu tiên cô hiểu thế nào là phức tạp khi có chồng . Cô không hay mình cứ thở dài lặng lẽ.

Thục Phương và Diệp Thúy ngồi trong quán nhìn ra đường . Cả hai đã đi chơi với nhau suốt chiều nay . Diệp Thúy và Phú Thạnh đang giận nhau nên cô vó về buồn chán . Gặp Thục Phương cũng không vì chuyện của mình

nên không ai muốn về nhà.

Diệp Thúy chột nói, giọng hờ hững:

– Nhỏ Thanh nó tự tử đấy Phương . Hứ, có lẽ nó muốn lôi kéo sự chú ý của mọi người , lại một trò giả vờ.

Thục Phương quay phắt lại, thẳng thốt:

– Tự tử lúc nào ? Tại sao ?

– Hôm kia, ai biết tại sao, mẹ tao với anh Duy đưa nó vô bệnh viện tao cũng không hỏi

– Vừa phải thôi Thúy, người ta đã khổ sở như vậy, đừng có ác thế.

– Tao làm gì mà ác ?

– Ít nhất mày cũng phải săn sóc và tìm hiểu lý do chứ.

Diệp Thúy hờ hững:

– Miễn là cứu sống nó, còn chuyện của nó tao không quan tâm, nó đã làm tao với mẹ tao tức tối triền miên, bây giờ quan tâm chỉ là ngưng ép thôi, tao không quen đâu

Thục Phương ngồi im . Diệp Thúy có lý lẽ chính đáng riêng, cô không nói gì được . Nhưng quả thật Thu Thanh làm cô sững sốt . Không lẽ cô ta yếu đuối đến mức đó sao . Không lẽ cô ta nghĩ rằng không có Vũ Duy thì cuộc đời không còn gì nữa hay sao ?

Cô quay qua Diệp Thúy:

– Mình về đi, tao muốn đến thăm nó một chút.

– Không ngờ mày nhiệt tình với nó như vậy

Thục Phương không trả lời . Cả hai rời quán . Và chia tay ở ngã tư đường .

Thục Phương đến bệnh viện, rồi đi thẳng xuống phòng tìm Thu Thanh.

Cô đang nằm một mình . Tóc xoã rũ rượi trên gối, khuôn mặt bình thường không có gì đặc sắc, bây giờ càng sứt hơn như có vẻ bệnh hoạn . Nghe tiếng mở cửa cô quay lại nhìn . Rồi nhận ra Thục Phương, mắt cô hơi nhắm lại, một thoáng thất vọng . Thục Phương bước tới ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường :

– Tôi mới biết chị vào đây, Diệp Thúy bảo chị nằm đây hai ngày rồi phải không ?

Thu Thanh chống tay ngồi lên:

– Chị đến thăm tôi làm gì cho mất công vậy . Ngay cả Diệp Thúy cũng không thêm mất thời giờ với tôi, vị trí của chị thì lại càng không hơn.

Thục Phương lắc đầu như muốn chặn cô lại . Rồi hỏi khẽ:

– Mình đã nói chuyện một lần với nhau, nên tôi nghĩ chị sẽ không giấu giếm tôi, tại sao chị lại làm như vậy ?

– Tôi không muốn sống nữa ?

– Vì anh Duy phải không ?

Thu Thanh cúi mặt nhìn xuống, cử chỉ thừa nhận một cách yếu đuối . Thục

Phương nhìn về ủ dột ấy . Cô bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp Thu Thanh . Lúc đó cô ta đứng hát trên sân khấu, điệu bộ thơ ngây và giọng trong trẻo dễ thương . Co ta hớp hồn Vũ Duy đến nỗi anh quên bằng có cô ngồi bên cạnh và phải lập tức tìm làm quen.

Bây giờ mọi chuyện lại ra như vậy . Thật ra Thu Thanh không hề hồn nhiên . Cô chỉ biết cách phát huy vẻ ngoài thơ ngây hồn nhiên thôi . Và cô dùng ưu điểm đó để lôi cuốn Vũ Duy . Bây giờ không còn điều kiện để tận dụng nó nữa . Cô mất trắng thậm chí càng trở nên tâm thường hơn . Và Vũ Duy thì quay lạ ichán ghét kinh thường . Một kết cục tệ hại như thế . Vậy mà trước đây cô đã đau khổ không ít vì họ . Cô bỗng thấy trên đời này mọi chuyện thật hư ảo

Thục Phương lắc đầu nhìn Thu Thanh vẻ không đồng tình:

– Nếu chưa trải qua thất bại, có lẽ sẽ không dám nói gì, nhưng chị biết không, ngay cả lúc đau khổ nhất, tôi cũng không hề dám tự tử . Mỗi lần nhìn anh ấy đưa chị đi chơi, tôi rúc vào một góc tự dày vò mình . Vậy mà vẫn không hề muốn chết . Trong khi chị đâu phải chứng kiến những chuyện như vậy, chị ngốc lắm chị biết không ?

– Không ngốc đâu, tôi đã nghĩ kỹ về mình . Nếu chị mất anh Duy, chị còn có gia đình, địa vị xã hội, sắc đẹp . Chị đáng để sống lắm . Còn tôi thì chẳng có gì cả.

– Tại sao...

Nhưng Thu Thanh chận lại:

– Nếu tôi cứ như trước kia, thì hẳn tôi đã bằng lòng với số phận hẩm hiu của mình . Nhưng chính anh Duy đã đưa tôi đến thế giới cao sang này . Đã cho tôi ảo tưởng . Giờ thì chẳng những tôi không có đời mà còn mất trắng, tôi sống không nổi đâu

Thục Phương kinh ngạc ngồi yên, không ngờ Thu Thanh nghĩ ra như thế . Cô ngẫm nghĩ thật lâu . Rồi hiểu ra . Cô bỗng thấy tội nghiệp sâu sắc . Đúng là bị kịch . Bị kịch của một người không có một chỗ đứng yên ổn cho mình . Cô ta muốn chết cùng có thể thông cảm được . Nếu Diệp Thúy hiểu được, có thể nó sẽ không dừng dừng.

Nhưng cô lập tức bó ý nghĩ đó ngay:

– Tôi biết chị nghĩ gì rồi, nhưng dù gì đi nữa, chị cũng không nên bi quan . Suy cho cùng, chị vẫn còn chỗ làm và bạn bè . Sao không mạnh dạn rời bỏ anh Duy đi, đi tìm nơi khác ở . Chắc bác Tùng không bỏ chị đâu

– Tôi biết, nhưng tôi chỉ cần anh Duy, tôi không chịu nổi ý nghĩ mất anh, làm sao tôi tìm được người khác hay hơn anh chứ.

Thục Phương làm thinh khó nghĩ . Chuyện gì cô có thể giúp được chứ chuyện này làm sao mà giúp . Nói thẳng ra, chính cô cũng thấy Thu Thanh quá bế tắc vì sẽ không bằng lòng với cái gì mình có . Nhưng không phải vì

vậy mà...

Thu Thanh chột nói khẽ:

– Chị có biết anh Duy không, hai ngày nay ở đây, tôi chỉ ao ước anh Duy đến nói chuyện với tôi . Ngày trước khi mẹ tôi bệnh đêm nào ảnh cũng đến . Bây giờ thậm chí đến giờ thăm bệnh ảnh cũng giao cho người khác, tẻ đến vậy thì tôi không còn hy vọng gì nữa

– Sao chị không rút kinh nghiệm của tôi, ráng mà cứng rắn lên đi chị Thanh ạ, dứt khoát đi, nếu không chị sẽ kể cả đời đấy, nói thật nhé, anh Duy không xứng đáng để được chị quan trọng ngang với mạng sống của chị đâu

– Tôi biết vậy chứ , biết tất cả đấy, có điều là trước tôi không vượt qua nổi

– Còn mai một khi ra viện thì sao ?

Thu Thanh ủ rũ:

– Tôi cũng không biết nữa . Nhưng tôi cảm thấy tôi đã sai lầm Có lẽ tôi sẽ bắt chước như chị, phải ráng vượt qua chính mình.

Cô chột khóc sục sịt:

– Tôi biết lúc trước tôi đã làm khổ chị, chị không còn hận tôi sao

– Lúc trước thì có, bây giờ thì không . Thậm chí còn phải cảm ơn . Đôi lúc nghĩ lại, nhờ vậy mà tôi tránh được sai lầm, xem như cái giá phải trả thôi

– Ý chị muốn nói nếu lấy anh Duy thì chị sẽ còn khổ dài dài phải không ?

Thục Phương mỉm cười:

– Tính ảnh lẳng nhăng quá, lại coi thường tôi . Sau chuyện này tôi cũng không dám chắc ảnh sẽ dừng lại, tôi nghĩ sau chị là sẽ đến người khác, cứ nghĩ mà rùng mình.

Thu Thanh nói nhỏ: – Có lẽ tôi sẽ bắt chước nghĩ như vậy . Mấy hôm nay tôi bắt đầu nghĩ là sẽ đến chỗ khác ở, và không gặp anh Duy nữa . Nhưng ý nghĩ đó mới hoàn thành, không biết tôi có thực hiện nổi không.

Cô dừng lại cười chua chát:

– Tôi đâu có xứng đôi với ảnh như chị . Lúc trước vẫn biết tình cảm đó khắp khển, nhưng tôi vẫn cứ ảo tưởng . Mà không ảo tưởng sao được khi tôi được chiều chuộng như vậy

Thục Phương dịu dàng:

– Chị đã nghĩ đến chuyện bỏ đi à ? Tôi cũng thấy cách đó là hay nhất . Chị cứ đi đi, đến lúc nào bình tĩnh lại thì hãy trở về, lúc đó mọi chuyện khác đi rồi

Thu Thanh lắc đầu:

– Không bao giờ tôi muốn trở về đâu, bác gái và Diệp Thúy đâu có ưa tôi, về làm gì.

– Cái đó tùy chị, nhưng nếu chị cần gì cứ gọi tôi sẽ giúp chị.

Nói xong cô đứng lên:

– Tôi về nhé, nhớ là cần gì thì gọi tôi

– Cảm ơn chị nhiều lắm Phương ạ, không ngờ có lúc chị là người duy nhất thông cảm với tôi

Cô đưa Thục Phương ra cửa, Thục Phương vịn nhẹ vai cô :

– Chị vào nằm đi

– Dạ

Thu Thanh vừa vào phòng thì Vũ Duy đi tới . Thục Phương định tránh đi nhưng không có lối nào rẽ, cô đành cứ chậm rãi đi trên hành lang . Vũ Duy đến ngay phía cô:

– Anh nghe có em tới nên...

Thục Phương ngắt lời:

– Anh nên dành sự quan tâm đó cho Thu Thanh, đừng vô tình như vậy, anh có biết anh đã gây cho người khác điều gì không ?

Vũ Duy khoát tay:

– Đừng nói chuyện đó nữa, anh đến gặp em không phải vì chuyện Thu Thanh, cổ làm anh nhức đầu nhiều lắm rồi

– Nếu không nói chuyện Thu Thanh thì càng không có chuyện gì để nói , em cũng không muốn hỏi thăm gia đình anh vì em cũng không phải là người lạ.

– Ngay cả đi uống nước cũng không được sao ?

– Em không muốn anh Chương hiểu lầm, đừng quên là em đã có chồng rồi
Cô lách người bước đi . Nhưng Vũ Duy thản nhiên kéo giạt cô lại :

– Em sợ chồng em buồn, còn anh thì sao

Thục Phương gỡ tay anh ra:

– Anh không thể so sánh như vậy được.

– Anh biết, người tình thì không thể so sánh với chồng, nhưng anh đâu có quan tâm đến gia đình riêng của em, chỉ biết đến một mình em thôi

– Diệp Thúy nó bảo anh mất trí , bay giờ em cũng thấy vậy

Vũ Duy mím môi :

– Đúng, trong mắt mọi người anh hành động như vậy là điên . Nhưng anh đâu cần biết người ta nghĩ gì, em nghĩ mới là quan trọng.

– Tiếc là anh bắt em cũng nghĩ giống như mọi người

– Đó chỉ là cách dối mình, em thừa biết anh với em không phải là tình cảm qua đường, tình yêu qua đường thì có thể bỏ nhưng mình thì không.

– Nhưng thực tế là anh đã bỏ em, và em thì đã có chồng, anh tỉnh trí lại đi anh Duy . Còn nữa, sẵn gặp ở đây em muốn nhắc lại chuyện hôm đám cưới, anh không được quyền làm như vậy

– Lại đằng kia ngồi đi

– Không cần, đứng ở đây nói cũng được.

Nhưng Vũ Duy đã mạnh mẽ kéo cô đến phía băng đá đặt dọc lối đi . Không chống cự được cô đành ngồi xuống, và vẫn nói tiếp:

– Em nhắc lại , từ đây về sau anh đừng quấy rầy em nữa, anh Chương không

phải loại người ngốc nghếch đâu

- Anh biết anh ta dữ ra sao rồi , nhưng anh không sợ đâu
- Lẽ ra anh không được đánh anh ấy như vậy, anh là người có lỗi mà.

Vũ Duy làm lì:

- Vậy em muốn anh phải làm sao, xuôi tay chịu đòn à, anh phải tự vệ chứ.
- Đó không phải là cách tự vệ em đã thấy anh ấy bị thương ra sao rồi
- Em đau lòng lắm chứ gì , vậy còn anh, em có thấy đau lòng không ?

Thục Phương quay mặt chỗ khác :

- Cả hai có ra sao thì em cũng không muốn . Anh ấy là chồng em bốn phận của em là...

Vũ Duy gạt ngang:

- Đừng nói theo khuôn mẫu như vậy, hãy nói thật lòng em đi, em có yêu anh ta không ?

– Có , có

- Vậy thì tại sao em hối hận khi lấy anh ta, Diệp Thúy nói đã nói với anh hết rồi

– Lẽ ra em không nên nói vậy

- Anh biết có chồng rồi em vẫn không quên được anh, vẫn không hạnh phúc, cho nên anh muốn em tỉnh táo lại, chấm dứt ở đây đi, đừng trả thù anh bằng cách đó nữa

Thục Phương thoáng cau mặt:

- Anh không hiểu gì cả , em không thiếu bản lĩnh đến nỗi lấy chồng để trả thù.

– Nói cách nào cũng vậy thôi . Vấn đề không phải là lời chuyện cũ ra nói nữa . Giải quyết hiện tại đi, em đề nghị li dị đi . Thật ra hôn nhân không phải là sự trói buộc tuyệt đối đâu, nếu em cương quyết , anh ta phải bằng lòng thôi

Thục Phương nghiêm mặt:

- Nếu như có chia tay với anh Chương thì em cũng không vì vậy mà trở lại với anh đâu

Vũ Duy nhìn cô dăm dăm:

- Anh không tin chẳng lẽ em hận anh đến như vậy ?

– Em không hận, chỉ sợ, nhìn cách anh đối xử với Thu Thanh em càng sợ hơn . Và em nhìn lại mình, cái lỗi lớn nhất của em là đã lấy chồng, bây giờ anh muốn giành lại em, nhưng em không tin anh sẽ tha thứ nếu sống với em . Không bao giờ em còn nghĩ tới anh đâu

Giọng Vũ Duy thành khẩn:

- Thu Thanh không thể sánh với em Phương ạ, anh xin thề đó, không bao giờ anh cư xử hẹp hòi với em đâu , tin anh đi Phương.

– Em không tin, và cũng không muốn bị anh quấy rầy nữa . Tha cho em đi

anh Duy

– Anh yêu em chứ không phải phá hoại hạnh phúc của em, đừng lệch lạc như vậy

– Nhưng yêu kiểu đó thì chẳng khác nào hại em, anh nghĩ kỹ lại đi . Em về.

Nói xong cô cương quyết đứng dậy bỏ đi, mặc cho Vũ Duy gọi lại

Về đến nhà cô gặp Hoàng Chương đang ngồi trong phòng . Trước mặt là xấp giấy tờ dày cộm . Nghe tiếng mở cửa, anh ngược lên nhìn rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc, Thục Phương đến ngồi xuống bên cạnh:

– Anh ăn tối chưa ? này giờ có chờ em không, lúc chiều em đi chơi với Diệp Thúy, sau đó đến thăm Thu Thanh ở bệnh viện, nó tự tử đấy, em không ngờ nó bị quan đến vậy

Hoàng Chương ngồi im như chờ nghe, nhưng không thấy cô nói tiếp, anh ngẩn lên, giọng lơ đãng :

– Chỉ có vậy thôi à ?

Thục Phương im lặng tần ngần . Cô muốn nói đã gặp Vũ Duy . Nhưng sợ gây cho anh sự có khó chịu, cô đành gật đầu :

– Vũ Duy vừa gọi điện thoại hỏi em về chưa ? anh ta bảo sợ em mất bình tĩnh vì cuộc nói chuyện với anh ta, nói chung là anh ta rất lo cho em.

Thục Phương cứng họng, ngồi lặng nhìn Hoàng Chương . Anh quay lại nhìn cô một cái . Rồi lại cúi xuống xấp tài liệu

Thục Phương vẫn ngồi lặng nhìn anh . Đầu óc rối loạn tìm cách thanh minh . Nhưng cô rồi quá nên không biết nói cách nào . Thái độ bình tĩnh của Hoàng Chương đối với cô là một bản án treo lơ lửng trên đầu . Nó hứa hẹn là một đòn sấm sét . Cô đã biết tính anh quá rồi . Có điều lần này không biết anh sẽ trừng trị ai, cô hay Vũ Duy

Chuyện đã như thế rồi , dù muốn hay không cô cũng là kẻ đã nói dối . Và như vậy là đồng nghĩa với việc tòng phạm, trong anh đã có ấn tượng . Thật là khổ sở vô cùng.

Cô nhìn Hoàng Chương chăm chăm . Cô muốn anh phải ngẩng lên quan tâm đến cô . Nhưng Hoàng Chương vẫn cúi đọc tài liệu . Về thân nhiên kỳ lạ .

Thục Phương rụt rè:

– Anh Chương, em nói chuyện một chút được không ?

Giọng anh thờ ơ:

– Chuyện gì vậy ?

– Chuyện lúc này, thật ra em...

Nhưng Hoàng Chương khoát tay:

– Anh đang bận lắm, anh không muốn mất tập trung.

Thục Phương bất lực ngồi im. Nhưng rồi chịu không nổi nữa, cô dấn tay lên xấp giấy :

– Em biết anh không thân nhiên vậy đâu , thậm chí có thể anh đang muốn

giết em, vì em đã gạt anh, nhưng em xin thề là không phải như vậy, em không bao giờ có ý nghĩ đó.

Hoàng Chương buông viết xuống, nhưng anh vẫn nhìn thẳng phía trước mặt:

– Tại sao em có ý nghĩ anh muốn giết chết em ?

– Vì anh đang giận em, mà em biết anh sẽ không tha thứ cho người nào lừa gạt mình . Và em xin anh, anh cũng đừng có ý nghĩ gây hấn với anh Duy nữa, anh không đáng để anh quan tâm đâu

Hoàng Chương cười lạnh lùng:

– Từ đây về sau, anh sẽ không nói tới anh ta nữa, lúc trước anh cứ nghĩ anh ta quấy rầy em. Nhưng bây giờ anh hiểu ra chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

Thục Phương lắp bắp:

– Thế... anh nghĩ gì ?

– Anh ta sẽ không làm như vậy, nếu em không gieo cho anh ta hy vọng . Nói chính xác hơn là nếu em không yếu đuối thì anh ta đã bỏ cuộc rồi

– Nhưng em không làm gì để anh hy vọng cả, em nói thật.

Hoàng Chương quay hẳn lại nhìn vào mắt cô:

– Khi em nói với Diệp Thúy là em hối hận đã lấy anh, có nghĩa là em gián tiếp nói với Vũ Duy em không hề yêu anh . Còn anh ta thì quá thông minh để hiểu ý em.

– Em...

Thục Phương im bật, đầu óc rối loạn thêm . cô cố tìm cách giải thích .

Nhưng cử chỉ xa cách của Hoàng Chương làm cô nhụt chí . Cô thì thầm :

– Em biết bây giờ có nói anh cũng không tin, em chỉ còn cách là chứng minh bằng việc làm của mình.

– Anh cũng mong như vậy

Thấy anh như không muốn nói chuyện nữa Thục Phương đứng dậy bỏ đi ra ngoài . Cô thấy đói nhưng không muốn ăn . Và đi thơ thẩn lên sân thượng.

Cô đứng tựa vào lan can, ngược mắt nhìn lên trời . Cảm giác buồn nản mỗi lúc một tăng . Cứ nghĩ nếu chọn Vũ Duy thì sẽ bị mặc cảm vì đã lỡ sa đà .

Không ngờ sống với Hoàng Chương cùng mang cảm giác mình là người có lỗi . Anh mà cũng quay ra nghi ngờ cô thì cô còn biết tìm sự bình yên ở đâu

Có tiếng chân đi lên cầu thang . Thục Phương quay lại . Trong bóng tối, cô thấy Hoàng Chương đi về phía cô . Tự nhiên cô quay mặt ngoác xuống đường, không muốn thấy anh . Hoàng Chương đứng bên cạnh . Nhưng giữ một khoảng cách như đứng bên cạnh một người bạn . Không biết anh có nhận thấy sự bất mãn của cô hay muốn phớt lờ . Giọng anh thân nhiên đến mức chọc giận :

– Khuya rồi đó Phương.

Thục Phương làm thinh . Anh nói tiếp:

– Không định ngủ sao, mai còn đi làm nữa

Thục Phương ngó chỗ khác:

– Mặc kệ em, anh ngủ trước đi

– Chuyện gì vậy ?

– Không dính dáng gì tới anh.

Hoàng Chương nhìn cô hơi lâu, rồi cười khẽ:

– Em bắt đầu không cần giữ lịch sự với anh rồi sao

Cô mím môi không trả lời. Nhìn về gai góc bất chợt của cô, anh lại cười và

khẽ nhún vai:

– Lần đầu tiên anh thấy em như vậy, thì ra Thục Phương không phải hiền như anh nghĩ. Hình như sau khi nhận ra mình sai lầm, em đang tìm cách sửa chữa. Mà đây là một hình thức gây chiến.

– Anh muốn nghĩ sao thì tùy.

– Có thể em muốn sửa sai lầm bằng cách của riêng em. Nhưng tìm cách khác đi Phương, anh không phải loại người thích gây gổ.

– Đúng rồi anh không thích gây gổ, không thích đối mặt trực tiếp. Anh chỉ muốn dùng hình thức cao siêu hơn để trừng phạt người khác, em chịu hết nổi anh rồi

– Em đã nói như vậy nhiều lần rồi, anh cũng không muốn dính chính.

Nhưng xin em, đừng làm anh mệt vì những cái cọ vụn vặt, anh không thích đâu

– Anh yêu cầu em đấy hả, vậy tại sao anh không chịu nhìn lại mình.

– Không phải yêu cầu, mà là cấm, cô hiểu chưa –

Hoàng Chương đột ngột quát lên, đổi cách xưng hô

- Nếu cô cảm thấy không chịu đựng cuộc sống này nữa thì hãy tìm cách khác đi. Với tôi, hôn nhân cũng không phải là cái gì đã tuyệt đối đâu, cô có quyền hy vọng.

Thục Phương lạc giọng:

– Anh nói cái gì?

Hoàng Chương khoát tay, giọng kiên quyết:

– Châm dứt cái cọ ở đây đi, vào ngủ đi

– Chuyện đã thế này, em không muốn tiếp xúc với anh nữa, anh ngủ trước đi

– Tùy cô.

Hoàng Chương nói một cách lạnh lùng, rồi bỏ đi xuống. Thục Phương quay phác lại ngó xuống đường. Hãy còn choáng váng vì chuyện xảy ra. Lần đầu tiên cả hai thật sự to tiếng với nhau. Không biết Hoàng Chương nghĩ sao. Còn với cô thì đó là một sự đổ vỡ trầm trọng. Cô chưa bao giờ hình dung

Hoàng Chương sẽ quát tháo với cô. Thế mà anh đã làm điều đó. Cô bỗng thấy thất vọng, sụp đổ. Tay cô bám chặt vào lan can cố ngăn cảm giác âm ỉ làm nghẹn cứng cổ họng.

Cô giận Hoàng Chương ghê gớm. Và nhất định sẽ đứng đây suốt đêm để trả lời cho cách cư xử của anh.

Thục Phương không nhớ là mình đứng đã bao lâu. Một lát cô thấy đèn ở mấy nhà bên cạnh đã tắt. Dưới đường không còn một chiếc xe. Chỉ có những ngọn đèn đường hắt ánh sáng. Cô bắt đầu thấy mỏi. Và đến ngồi nơi băng đá. Nhất định thì gan đến cùng với Hoàng Chương.

Hình như anh chịu không nổi thật. Thục Phương nghe tiếng đi lên phía sau cô. Nhưng cô không quay lại, môi mím lại đây buống bình. Hoàng Chương đến đứng trước mặt cô:

– Em định ở đây suốt đêm à?

– Mặc kệ em, dù sao thì em ở đây anh vẫn dễ chịu hơn là phải gặp mặt nhau, em để cho anh yên ổn đó.

– Muốn anh yên ổn mà làm như vậy à, em khiêu khích anh phải không. Vào nhà đi.

– Không

– Không được cái .

Vừa nói Hoàng Chương vừa kéo cô đứng lên, cử chỉ thật mạnh mẽ không cưỡng lại được, Thục Phương đứng yên. Trong một phút, cả hai đối mặt nhau, gần đến mức người này nghe được tiếng thở của người kia. Sự gần gũi làm Thục Phương váng vất. Cô nhìn anh nửa giận nửa nồng nàn. Và Hoàng Chương cũng không cứng rắn nữa. Bất chợt anh ghì cô vào người:

– Nhỏ con buống bình.

Môi anh háo hức tìm môi cô. Thục Phương cũng không cưỡng lại. Cô nói thì thầm:

– Anh mà bỏ em trên này một mình, em sẽ giận anh luôn.

– Anh cũng muốn lắm, nhưng không có can đảm.

Thật lâu, cả hai mới rời nhau ra. Làm hoà. Nhưng không còn ai muốn đi xuống. Hoàng Chương ngồi xuống băng đá, đặt cô trên chân.

– Không ngờ em dữ thật, nhìn mặt hiền thế này mà làm toàn những chuyện dữ dội. Định ở đây suốt đêm thật đó hả?

– Ai bảo anh quát nạt em.

– Lần đầu tiên anh bị em chọc giận, đến nỗi anh không bình tĩnh được.

Thục Phương nghĩ nghĩ một lát rồi giấu mặt trên vai anh, nói nhỏ nhẹ:

– Nhưng dù sao như vậy em vẫn dễ chịu hơn, còn hơn thấy anh im lặng em tức lắm.

Hoàng Chương chỉ cười chứ không trả lời. Đối với Thục Phương, như vậy là mọi gút mắc đã được giải toả. Và cô không còn bận tâm gì nữa. Cô không

biết rằng trong lòng Hoàng Chương vẫn là sự hoài nghi nặng nề. Anh yếu đuối vì không chịu nổi khi thấy cô buồn, chứ không phải đã xóa hết hoài nghi

Anh không phải mẫu người thích ảo tưởng để tự đánh lừa mình. Nhất là khi Thục Phương cứ gây ra những chuyện dễ hiểu lầm như vậy

Trước khi đám cưới, cũng như Thục Phương, anh chỉ nghĩ một điều khi cưới nhau rồi, tất cả đều sẽ chấm dứt. Và anh chỉ thấy hạnh phúc khi cô thuộc về anh. Nhưng rồi bị Vũ Duy quấy rầy, anh lại tức điên lên vì bị khiêu khích. Điều đó suy cho cùng vẫn có thể chấp nhận được. Nó nghìn lần dễ chịu hơn là sự mềm yếu của cô.

Thục Phương không biết rằng có những đêm nhìn cô thả hồn đi đâu đâu, anh đã muốn phát điên với ý nghĩ lúc ấy cô nhớ Vũ Duy. Và anh cố kìm chế để khỏi dưng cô dậy hỏi tội. Thậm chí có lúc anh nghĩ, nếu giành lấy cô để rồi chịu sự đau khổ như vậy, có lẽ lúc trước anh không cương quyết làm gì.

Thục Phương ngồi trong lòng Hoàng Chương hoàn toàn không biết những ý nghĩ bão táp trong lòng anh. Đúng là cô không có khả năng hiểu anh như anh hiểu cô. Chỉ cần những cử chỉ dịu dàng như vậy là cô yên tâm rằng mọi chuyện như thế là ổn thỏa.

Chỉ còn một tuần nữa là đám cưới Diệp Thúy Thế mà cô dâu bị sai khớp chân. Cô không đi đâu ra khỏi nhà được. Thế là bao nhiêu chuyện từ thù áo đến lấy đồ... Những thứ linh kinh của một cô dâu, đều là một mình Thục Phương lo. Hầu như chiều nào Thục Phương cũng từ bệnh viện ghé tạt qua nhà bà Tùng, rồi mới về nhà mình.

Chiều nay Thục Phương ghé các tiệm may lấy đồ cưới mang về cho Diệp Thúy, cả hai đóng cửa phòng thử đồ. Một đồng áo từ đầm cho đến áo ngủ quăng la liệt trên giường. Thục Phương giúp cô nằng thay tới thay lui mà mệt muốn đứt hơi. Cô cầu nài khi thấy Diệp Thúy khắp khênh đứng dậy để mặc chiếc váy xoè một cách cầu kỳ.

– Tao nhớ là lúc đám cưới, tao đâu có may quá nhiều đồ như thế, bao nhiêu đây mặc sao cho hết.

– Ở đó mà không hết, không đủ thì có. Tao muốn có chồng là thay đổi hoàn toàn bộ tư duy, mà trước tiên là cách ăn mặc. Quên nữa, ngày mai đi uốn tóc với tao nhé, mai chắc là đi từ từ được rồi. Thục Phương thở ra:

– Lại còn uốn tóc, tóc đã ngắn thế, lấy đâu ra mà uốn nữa

– Thì tẽm lên cho trẻ trung.

– Coi chừng lúc đó xấu rồi lại hối hận. Tao chưa thấy ai lấy chồng mà quậy tung lên như mày cả... ờ... cẩn thận.

Cô chột kêu lên hốt hoảng. Nhưng Diệp Thúy đã ngã lăn ra đất vì hụt chân. Cô nằng "ôi" lên một tiếng, rồi ngồi yên rên rỉ. Thục Phương đỡ cô ngồi lên giường:

– Thôi đi, đừng thử nữa đi, mày làm tao chóng mặt cả lên đây này
 Cô quay lại xếp tất cả quần áo nhét vào tủ. Rồi quay qua Diệp Thúy:
 – Còn đau không, coi chừng đến đám cưới là không đi được, phải ngồi xe lăn đấy
 Diệp Thúy chỉ choé:
 – Nói bậy, trời ơi, nói toàn chuyện xui xẻo rủi có thật thì sao, sao tao muốn bẻ răng mày quá
 Thục Phương chỉ cười khúc khích một mình. CÔ giúp Diệp Thúy dọn dẹp lại đồ đạc trong phòng. Khi xong việc thì đã đến tối Cô khoát xác tay lên vai:
 – Tao về đây, mai tao đến nữa
 – Ở lại ăn tối với tao đi
 – Thôi, về để anh Chương chờ.
 Diệp Thúy không giữ cô lại nữa Cô mở cửa đi ra. Nhưng cô vừa ra đến cầu thang thì gặp Vũ Duy đi lên. Không biết anh ở đâu về mà say ngất ngưỡng như không đi nổi. Chỉ lên cầu thang thôi mà đã vấp ngã đến mấy lần. Thục Phương đứng nép sát vào lan can tránh đường. Nhưng Vũ Duy đã đứng chắn ngang khi thấy cô:
 – Lâu lắm mới gặp em, xin chào
 – Anh đi đâu về mà say quá vậy?
 – Đi nhậu với mấy thằng bạn, em thấy thế này là say à? Thế nào, lúc này em có khoẻ không?
 – Em bình thường, thôi em về nha
 Vừa nói cô vừa lách qua một bên, định đi xuống. Nhưng Vũ Duy đã cản lại:
 – Đừng về, lâu lắm mới gặp nhau, em không thể nói chuyện với anh một chút sao
 – Nhưng anh say quá, anh nên đi nghỉ đi, để em về.
 Vũ Duy chặn tay trên lan can, làm Thục Phương không cách nào thoát đi được. Anh nhìn cô chăm chăm:
 – Em khinh thường anh đến vậy sao, thậm chí gặp cũng không muốn nói chuyện, em làm anh tự ái đấy Phương, trong mắt em anh tệ lắm phải không?
 Thục Phương lúng túng đứng im. Vũ Duy chợt kéo tay cô:
 – Vào đây nói chuyện một chút, em đâu còn lạ gì với nhà anh mà giữ kẽ, đúng không?
 Thục Phương lắc đầu, cố rút tay ra Nhưng anh cũng cương quyết không kém. Khi say anh trở nên cố chấp đến không cần suy xét. Anh làm cô thấy sợ và tìm cách đẩy ra Phản ứng của cô làm Vũ Duy ngã chúi vào thành lan can. Thục Phương hoảng hồn đỡ anh đứng lên nói nhỏ nhẹ như xin lỗi:
 – Để em đưa anh lên phòng, anh chịu khó ngủ một giấc là khoẻ thôi
 Vũ Duy không phản đối Khi vào đến phía trong anh dùng chân hất cho cánh cửa khép lại. Rồi dẫn Thục Phương vào tường:

– Không ngờ anh bắt được em trong lúc này, anh đã từng ao ước gặp riêng em như thế này, chỉ để nói rằng anh vẫn còn yêu em.

Thục Phương lắc đầu cố tranh gương mặt anh:

– Đừng như vậy anh Duy, cho em về đi

Nhưng Vũ Duy như không nghe, anh cúi mặt trong cổ cô, mơn man không dứt:

– Không cách gì anh quên em được, anh yêu em đến khi già vẫn không thay đổi

– Đừng làm như vậy anh Duy, buông em ra, em xin anh mà.

Cô cố quay mặt tránh khuôn mặt anh Nhưng không cách gì thoát ra được.

Cánh cửa chợt bị đẩy mạnh một cách cố ý. Rồi Thu Thanh bước hẳn vào

Thục Phương quay lại nhìn. Và vẫn cố gỡ Vũ Duy ra Nhưng điều mà cô không ngờ nhất là phản ứng của Thu Thanh. Cô ta mím môi, giọng hằn học:

– Tôi đã thấy tất cả và chờ xem chị phản ứng ra sao Không ngờ cuối cùng là như vậy . Vậy mà lúc trước tôi tưởng chị cao thượng lắm.

Thục Phương ngơ ngác:

– Chị nói gì vậy, tôi...

Vũ Duy quay lại:

– Chuyện của chúng tôi, cô đừng xen vào, nếu cô không muốn bị tổng ra khỏi cái nhà này

Hình như phản ứng của Vũ Duy càng chọc giận thêm Thu Thanh. Và vì không làm gì được anh, cô trút tất cả vào Thục Phương. Mắt cô long lên, nham hiểm:

– Được vậy tôi sẽ công bố chuyện này giùm hai người, để coi cô ăn nói với chồng cô ra sao

Cô chạy nhanh xuống cầu thang. Thục Phương ngơ ngác không hiểu chuyện gì, vội đi theo Dưới phòng khách, Thu Thanh đã nhào đến bên điện thoại bấm số. Cô chờ một chút rồi gào lên:

– Tôi cần gặp anh Chương

–...

– Anh đây à, hay lắm, anh đến ngay đi, đến mà xem vợ anh đang làm gì trong phòng anh Duy, tôi nói không sai đâu, nếu là người đàn ông bản lĩnh thì anh đến ngay đi

–...

– Tôi là ai hả, anh biết tôi mà, Thu Thanh đây, khi chính miệng tôi nói thì anh có tin không. Vợ anh đang tình tứ trong phòng anh Duy đây, hãy...

Nhưng cô chưa kịp nói hết thì Thục Phương nhào đến giật ống nghe:

– Chị không được nói bậy

Thu Thanh dẫn cô ra, hét lên:

– Chị cấm tôi không nói để chạy tội phải không, tôi không để chị về đâu, ở lại chờ chồng chị đến đi, bốn mặt một lời làm cho rõ chuyện.

Cô lại gào vào ông nghe:

– Anh đến ngay đi anh Chương.

Thục Phương tức đỏ mặt, nói như hét:

– Không ngờ con người chị là vậy

Cô giựt ông nghe đặt trở lại máy rồi run giọng:

– Trước đây tôi tưởng chị là người đáng thương lắm, không ngờ chị trở mặt đến vậy

– Tôi trở mặt hay chị đạo đức giả. Chị có chồng mà còn có tình quyến rũ anh Duy, sao chị không đợi lúc nhà đông người mà đến, lựa chi lúc vắng người để tình tự.

Ngay lúc đó Diệp Thúy đi xuống đến giữa cầu thang ngó xuống:

– Chuyện gì mà la lối vậy

Ông Tùng cũng vừa về đến. Thấy ông, Thu Thanh lập tức bù lu bù loa lên:

– Bác Tùng, bác về xem chuyện gì xảy ra Khi con vừa về đến thì đã thấy Thục Phương trong phòng anh Duy. Chị ta có chồng rồi mà còn lăng nhăng như thế, nếu bác không can thiệp thì gia đình bác sẽ bị tai tiếng đây

Ông Tùng chưa kịp khiêu hết mọi chuyện. Ông quay qua nhìn Thục Phương.

Cô run giọng:

– Chị mới về, chưa biết đầu đuôi ra sao, sao chị dám kết luận như vậy

– Thấy như vậy mà không đủ kết luận sao, nếu không có tình ý gì chị vào phòng anh Duy làm gì.

Vũ Duy quát lên giọng lè nhè:

– Cô quá đáng rồi đó Thanh, cô rút khỏi đây đi

Diệp Thúy đã xuống đến phòng khách, cô nhìn Thục Phương dò hỏi. Thục Phương như phát điên lên trước cái nhìn nghi ngờ của mọi người Cô khóc nức lên:

– Tôi thấy anh Duy đi không nổi nên đưa giúp anh lên phòng. Điều mà chị thấy đều xuất phát từ một phía Chị không thấy tôi chống cự thế nào sao Nếu là người tốt thì chị đã giúp tôi thoát khỏi tình thế đó. Đằng này chị lại gọi cho chồng tôi đến. Chị lại muốn cho mọi người phải xào xáo lên sao?

Bà Tùng nãy giờ đứng yên, chợt lên tiếng bất mãn:

– Chuyện chưa hỏi rõ mà cô gọi điện cho chồng Thục Phương làm gì. Cô muốn vợ chồng người ta lục đục cô mới chịu sao?

Diệp Thúy nhìn như muốn nuốt sống Thu Thanh:

– Lúc nào cũng muốn kiếm chuyện, chưa hiểu bản chất ra sao mà đã làm âm lên, mà nếu cho người ta có gì với nhau thì mắc gì đến mấy người, ai cho mấy người xen vào chuyện gia đình người ta.

Thấy Thu Thanh nhìn mình như căm tức nhưng không dám thể hiện, cô nói

như nạt:

– Về phòng mấy người đi

Thu Thanh ném về phía Thục Phương cái nhìn đầy ác cảm. Rồi quay phắt bỏ về phòng. Thục Phương đứng yên nhìn cô ta lòng vẫn thấy bàng hoàng. Cô nằm mơ cũng không ngờ cô ta trở mặt như thù nghịch như vậy. Vậy mà khi cô ta nằm trong bệnh viện cô đã nghĩ đến chuyện giúp đỡ.

Rồi cô quay về thực tế. Nghĩ đến Hoàng Chương cô vụt thấy thót tim. Anh sẽ nghĩ gì khi nghe chuyện này. Cô lạnh người khi hình dung lát nữa Hoàng Chương đến. Rồi thì chuyện gì sẽ xảy ra cô quay qua Diệp Thúy chán nản:

– Mày lên phòng anh Duy lấy giùm tao cái giỏ, tao phải về đây

Diệp Thúy ngắc ngư:

– Chân cẳng thế này mà đi đâu, anh Duy lấy xuống cho nó đi

Bà Tùng khoát tay:

– Để mẹ đi

Một lát sau bà trở xuống, Thục Phương đón lấy cái giỏ khoát lên vai:

– Con cảm ơn.

Cô ngập ngừng một lát, rồi lên tiếng:

– Con hy vọng cả nhà sẽ không tin Thu Thanh. Từ trước đến giờ con không làm gì có lỗi với chồng con cũng như với hai bác. Con cũng không muốn để ai mất mặt vì mình đâu

Bà Tùng cười nhẹ:

– Nhà bác không ai nghĩ xấu cho con hết, bác biết chuyện tui con mà, đừng để ý con Thanh, Phương a, nó như vậy rồi đòi nó không ra gì đâu

Ông Tùng thở dài nặng nề:

– Để bác giải thích với thằng Chương, chắc nó không có chấp lắm đâu

Thục Phương lập tức lắc đầu:

– Thôi bác a, tự con sẽ dàn xếp chuyện của con, con không dám phiền tới người lớn đâu

Bà Tùng lắc đầu ngán ngẩm:

– Chỉ một con Thanh mà gây ra hết chuyện này tới chuyện khác.

Bà nói như đay nghiến:

– Chắc kiếp trước tôi mắc nợ nó nên kiếp này thiên hạ mang nó về để đòi nợ tôi

Ông Tùng quay mặt chỗ khác có vẻ khổ tâm. Thục Phương thấy tình thế bất đầu xoay chuyển cô vội ra về. Diệp Thúy thở dài nhìn theo, cô biết chắc là từ đây đến ngày cưới, Thục Phương sẽ không đến đây nữa. Một mình cô sẽ tự xoay sở tất cả. Bất giác cô nhìn Vũ Duy bất mãn:

– Khi nó thương anh, anh làm khổ nó cách này. Khi nó có chồng rồi thì anh làm khổ nó cách khác. Mẹ nói đúng đấy. Anh với Thu Thanh là tai ương

của người khác mà.

– Cái gì?

Vũ Duy định mắng át đi . Nhưng rồi lại không nói gì. Bà Tùng cũng không buồn can thiệp nữa . Những bất hoà trong gia đình đã làm bà mệt mỏi quá nên không muốn nói tới ai nữa

Diệp Thúy đi cà nhắc lên cầu thang. Cô định lát nữa sẽ gọi điện thoại cho Thục Phương thì Thục Phương chợt trở vào:

– Thúy này, còn cái áo ở tiệm Hoa tao chưa lấy, may nhờ anh Thanh đi lấy giùm nhé.

Cô đưa biên nhận cho Diệp Thúy . Rồi đi nhanh ra cửa Hình ảnh sau cuối trước khi cô ra cửa là dáng vẻ trầm tư của ông Tùng. Cô biết ông rất khổ tâm về những xung đột trong gia đình. Không hiểu ông nghĩ gì khi không giải quyết cụ thể. Nếu là cô thì cô đã để Thu Thanh ở nơi khác rồi . Phải bảo vệ hạnh phúc gia đình mình trước chứ. Lần đầu tiên cô thấy bà Tùng rất đúng khi lên án ông.

Thục Phương về đến nhà. Cô run từ trong bụng trong khi đi lên phòng. Trời đã tối mà trong phòng không có đèn. Cô lần mò bước đến bật công tắc. Và thấy Hoàng Chương ngồi hút thuốc ở góc phòng. Cặp mắt anh nhìn cô như náy lửa Nhưng không hề lên tiếng. Thục Phương biết rõ cử chỉ đó nói lên điều gì. Cô cố dằn cơn run đến đứng trước mặt anh:

– Lúc này em đã ở nhà Diệp Thúy, em thật tình trông anh đến để hiểu cụ thể mọi chuyện.

Không thấy anh trả lời Cô liếm môi nói tiếp:

– Em biết anh nghĩ gì rồi, dĩ nhiên nghe nói như vậy, không ai có thể bình tĩnh nổi Nhưng mà em xin anh đừng giận, em cần...

Hoàng Chương ngắt lời giọng lạnh như nước đá:

– Sao cô biết tôi giận?

Thục Phương hấp tấp:

– Dĩ nhiên là thế, ở vào trường hợp anh, trừ khi anh không yêu em, còn thì anh sẽ không tha thứ được. Nhưng nếu anh hiểu Thu Thanh cố tình hại em thì anh sẽ không tin những gì cô ta nói

– Không, tôi rất tin cô ta Nếu cô ta không tận mắt thấy thì sẽ không mất bình tĩnh đến như vậy Chỉ cần biết cô đã vào phòng anh ta là đủ kết luận rồi Mọi lý lẽ chỉ là cách lấp liếm, tôi không tin.

– Không lẽ anh coi trọng những gì người khác nói hơn em sao, em là vợ anh mà.

– Một người vợ không đáng tin, cô làm mất lòng tin của tôi từ lâu rồi– Thế ra từ trước giờ anh vẫn nghi ngờ em, anh...

Về mặt Hoàng Chương rắn đanh:

– Tôi nghi tôi đã sai lầm khi cưới cô, bây giờ thì tôi không kiên nhẫn chịu

đứng nữa Tôi trả cô lại cho anh ta đó. Cứ yên tâm mà sống với lỗi uỷ mị của cô.

Thấy Thục Phương chết sững như người mất hồn. Anh cười khẩy với vẻ châm biếm. Rồi bỏ đi ra ngoài

Nghe tiếng xe dưới sân, Thục Phương vội chạy ra ban công nhìn xuống.

Hoàng Chương đang lái xe ra cổng. Cô đứng thần thờ nhìn theo. Rồi quay vào phòng. Ngồi bó gối trên giường nhìn đăm đăm vào một điểm.

Cánh cửa chợt bị đẩy nhẹ, Thục Phương ngẩng nhanh lên nhìn. Nhưng cô lại thấy vọng khi thấy đó là Bích Trân:

– Anh ba đi đâu rồi chị Phương, xuống ăn cơm.

Thục Phương lắc đầu:

– Cả nhà ăn trước đi, chị ăn rồi

Bích Trân không thắc mắc gì và đi xuống. Thục Phương lại ôm chiếc gối vào lòng, ngồi một mình. Cô quyết định sẽ thức đợi Hoàng Chương đến cùng.

Buổi tối đi qua, rồi vào khuya Hơn một giờ vẫn không thấy Hoàng Chương về. Cô thấy lo thật sự. Và bắt đầu nghĩ rằng đêm nay anh sẽ không về. Đó là thái độ tránh mặt. Nhưng cô không chịu đựng nổi sự chờ đợi này. Và nhòai người qua bàn gọi điện cho Hoàng Chương. Cô không phải chờ đợi lâu vì có tiếng trả lời ngay:

– Alô

– Em gọi đây, bây giờ anh đang ở đâu vậy?

– Cô ngủ đi, hỏi làm gì.

– Nhưng em muốn biết anh đang ở đâu, sao anh không về, nêu bức mình em thì anh cứ về nhà nói, đừng làm như vậy mà.

– Từ đây về sau tôi đi đâu hay làm gì, cô đừng hỏi đến nữa, tôi sẽ không trả lời đâu Nếu có chuyện cần thì tôi sẽ gọi cho cô.

Nói rồi anh tắt máy Thục Phương cắn răng buông ống nghe xuống giường. Cô thất vọng đến nỗi không muốn làm gì, dù chỉ là một cử động nhỏ. Nhưng một ý nghĩ chợt đến trong đầu Cô mím môi, bấm lại số máy. Vừa nghe tiếng anh, cô vội nói ngay:

– Nếu anh không về thì em sẽ thức đợi anh, anh cứ đi cho thoả mãn tự ái đi, em chờ đến sáng cũng được nữa

– Đừng gây áp lực với tôi như thế, cô thích gì cứ làm vậy, tôi không can.

Và anh ngắt ngang cuộc nói chuyện. Thục Phương tức ứa nước mắt. Nhưng vẫn không chịu thua. Cô mím môi gọi máy tiếp. Nhưng chỉ nghe tiếng tí tí liên tục. Hoàng Chương cương quyết không trả lời. Cô cũng không còn cách nào hơn là chịu thua. Và thần thờ gác ống nghe vào máy

Cô ngồi một mình suốt đêm trong bóng tối. Với vô số những ý nghĩ hải hùng. Từ trước giờ dù không nhận ra nhưng trong thâm tâm cô rất tự tin vào

mình. Gần như là cảm giác ỷ lại vào tình yêu của Hoàng Chương. Cô không tin anh đủ sức bỏ mặc cô. Thế mà bây giờ chuyện đó đã xảy ra Và không có gì hứa hẹn anh sẽ hối hận. Và một khi anh đã thoát được tình cảm yếu đuối thì... việc đó có nghĩa là cô phải chấp nhận bị bỏ rơi

Nghĩ đến lúc đó, Thục Phương trốn mặt trong chiếc gối Trí tưởng tượng đưa cô trở lại thời kỳ bị Vũ Duy phụ bỏ. Bây giờ lại mở đầu cho lần thứ hai Thật là kinh khủng.

Cô không quên bạn bè của Bích Trân. Cô tin chắc rằng sẽ có người khác nhảy vào vị trí của mình. Và Hoàng Chương sẽ đến với ai đó để rũ bỏ sự đeo đẳng của cô. Cũng giống như cô đã từng làm thế với Vũ Duy. Nếu mà anh làm như vậy, cô sẽ tự tử để trừng phạt anh. Để cho anh thấy rằng cô không giống Vũ Duy. Cũng không có tội gì đáng để bị trừng phạt như vậy

Ngoài cửa sổ bắt đầu hiện ra màu trắng đục. Trời đã bắt đầu sáng. Tiếng xe chạy dưới đường mỗi lúc một ồn ào hơn. Thục Phương bần thần đứng dậy. Lần đầu tiên cô thức suốt đêm để chờ đợi. Đây là đêm dài nhất trong đời. Thục Phương chuẩn bị đi làm. Cô đến bệnh viện hơi sớm. Vào lúc chuẩn bị giao ban. Cô chợt có ý nghĩ gọi Hoàng Chương. Muốn gọi đến còng cào. Nhưng khi bấm số giữa chừng, cô lại bỏ ý định đó. Không biết là vì tự ái hay tự trọng. Nhưng thái độ cư xử của anh hôm qua không cho phép cô tiếp tục hạ mình nữa.

Buổi trưa cô về với Bích Trân. Lúc ngồi vào bàn ăn, bà Mẫn hỏi cô Hoàng Chương đi đâu. Cô trả lời rất mơ hồ về sự vắng mặt của anh. May là cả nhà đang lo giải quyết chuyện công ty ông anh Hai nên không ai để ý về mặt khác lạ của cô.

Khi đi lên phòng ngủ trưa Thục Phương chợt nhận ra thêm một rắc rối mới mà cô phải đương đầu. Đó là phản ứng của bên nhà chồng. Không biết Bích Trân có đủ vị tha để bên vực cho cô hay sẽ trở nên đối nghịch. Cô chợt thấy mình phải đối phó với cả một gia đình quyền lực, và càng xuống tinh thần hơn bao giờ.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương 17

Hôm nay là ngày cưới của Diệp Thúy. Cả đêm qua Thục Phương cứ loay hoay với ý nghĩ nên dự hay tránh mặt. Cô hành động thế nào đi nữa cũng không chấp nhận được. Cô không muốn thiếu trách nhiệm với Diệp Thúy. Nhưng cũng lo dám chọc giận Hoàng Chương. Và điều chủ yếu là đã hai ngày rồi anh không về, mà cô thì không thể đến đó nếu không có anh. Diệp Thúy cũng không gọi điện cho cô. Thục Phương có cảm tưởng Diệp Thúy để mình tự quyết định. Và cũng sẽ hiểu được nếu cô vắng mặt. Nhưng cô thì làm sao có thể làm ngơ cho được.

Cuối cùng Thục Phương quyết định im lặng. Cô tin gia đình ông Tùng hiểu và thông cảm cho cô. Dù muốn dù không thì cô vẫn quan trọng Hoàng Chương hơn cả.

Thục Phương chuẩn bị đi làm như bình thường. Khi cô vừa ra cửa thì Hoàng Chương cũng đang đi lên. Thục Phương đứng khựng lại ngạc nhiên. Cô nhìn anh chăm chăm, chờ một lời giải thích. Nhưng Hoàng Chương chỉ hỏi ngắn gọn:

- Cô đi đâu vậy?
- Em đến bệnh viện.
- Hôm nay đám cưới Diệp Thúy, cô quên rồi sao?

Thục Phương kín đáo quan sát nét mặt anh, cố đoán xem anh muốn gì.

Hoàng Chương nói mà không nhìn cô:

- Cô chuẩn bị đi tôi sẽ đến đó với cô.

Vừa nói anh vừa đi vào phòng. Thục Phương vội đi theo, nét mặt đầy hoang mang:

- Anh đến đó thật sao?

Hoàng Chương nhìn cô một cái:

- Tại sao tôi không đến được?
- Tại vì... em không biết nói thế nào, nhưng em nghĩ anh sẽ không muốn có mặt ở đó, cả em nữa em cũng sẽ không đi.

Nụ cười châm biếm thoáng trên môi Hoàng Chương:

- Hèn nhất đến vậy sao?

Cách nói của anh làm Thục Phương lặng người:

- Cái gì hèn nhất.
- Đã dám tư tình với người ta thì tại sao không dám đối mặt. Và Diệp Thúy

cũng đâu có lỗi gì với cô, cô ta rất nhiệt tình khi đám cưới cô mà, bây giờ đến lượt cô thì cô rút lui hèn nhất đến vậy sao?

Thục Phương lạc giọng:

- Anh cho rằng em xấu hổ với mọi người à, anh đánh giá em thấp đến vậy sao?
- Cô làm chuyện bại hoại như vậy, có thể đánh giá cao được sao?
- Anh muốn đến đó vì lịch sự, hay muốn bêu xấu em giữa đám đông anh nói đi.

Hoàng Chương nhún vai, ngạo mạn:

- Tôi không hèn như vậy đâu, nếu chỉ mình anh ta có lỗi thì tôi đã cho anh ta một bài học từ lâu rồi. Đàng này người gây ra chuyện lại là cô. Tôi không màng đến anh ta.
- Nếu cứ khẳng khẳng nghĩ như vậy thì anh cứ cho em một bài học đi. Cứ làm như đã làm với anh Duy em không chống cự đâu.
- Tôi rất muốn như vậy, và sẽ thích thú được đánh cho cô một trận. Nhưng đánh làm gì khi tôi đã chán. Người ta chỉ trả thù một người mà mình còn tha thiết đến. Chứ còn tôi thì không cần cô nữa, tại sao phải bận tâm trả thù.

Thục Phương mím môi, choáng váng vì cách nói thẳng thừng như vậy. Nó còn đau hơn cả những cú đấm anh giành cho Vũ Duy. Cô lạc giọng:

- Nếu chỉ vì chuyện đó mà anh coi em như kẻ thù thì anh là người mù quáng. Lúc trước em tưởng anh hiểu em lắm. Hoá ra anh không hiểu gì cả.
- Tôi cũng vậy. Nói chung là cả hai chúng ta đều lầm lẫn nhau, đúng không? Đừng nói nhiều nữa thay đồ đi nhanh lên. Nếu cần phải làm đẹp trước khi xuất hiện trước mặt anh ta thì tôi cho cô thêm nửa giờ nữa, tôi ra ngoài kia chờ.

Thục Phương vịn chặt mép ban, môi mím lại:

- Em không đi.
- Cô không trốn chạy được đâu, thay đồ nhanh lên.
- Em nhắc lại, em sẽ không đi đâu cả.
- Tôi bắt buộc cô phải đi, cô không được quyền từ chối đâu, đừng để tôi phải nặng tay.

Thấy Thục Phương lì lợm đứng yên, anh kéo cô đến trước bàn phấn, dẫn cô ngồi xuống. Thục Phương cố chống cự:

- Anh không được áp đặt em như vậy, nếu anh không giải thích lý do thì em sẽ không nghe lời anh đâu.
- Tôi không cần giải thích chuyện tôi làm, sửa soạn đi.

Anh đến mở tủ áo tìm một chiếc khá nổi, rồi quăng vào lòng Thục Phương. Nhưng cô lại quăng xuống gạch như chống đối. Cô không biết thái độ của cô

là một sự khiêu khích, chọc giận đối với Hoàng Chương. Anh thẳng tay tát vào mặt cô. Giọng lạnh lạnh đến thần nhiên:

– Cô nghĩ tôi sẽ không dám làm chuyện này sao, đừng có đánh giá mình cao như vậy.

Thục Phương ôm lấy mặt, gục xuống bàn. Cô lạnh toát cả người vì đau và vì bất ngờ. Không tin Hoàng Chương thẳng tay như vậy. Không chịu nổi nữa, cô oà lên khóc tức tưởi.

Hoàng Chương nhìn một cách dửng dưng, để mặc cô khóc. Anh ngồi gác một chân lên cạnh bàn, lấy thuốc ra hút. Bỏ ngoài tai tiếng hic... hic bên cạnh. Cuối cùng anh quăng tàn thuốc ra ngoài, đứng dậy kéo mặt cô lên:

– Khóc bao nhiêu đó đủ rồi, lau mặt rồi thay đồ đi.

Thục Phương chột ngắc lên, đẩy tay anh ra:

– Không cần anh phải nhắc, tôi sẽ đến đó, vì Diệp Thúy chứ không phải vì anh. Và tôi sẽ không bao giờ quên hành động vừa rồi của anh đâu.

– Nhớ càng lâu càng tốt. Tôi cũng không cần cô phải quên.

Thục Phương đứng dậy, cô dùng chân hất chiếc áo dưới gạch rồi đến tủ tìm chiếc khác, như không chấp nhận sự áp đặt của anh. Cô thay áo trước cái nhìn gườm gườm sắc lạnh của anh. Rồi ngồi vào bàn phấn. Cô nhìn vào gương. Mặt hãy còn bị đỏ vì cái tát lúc nãy. Càng nhìn càng thấy tức, cô buông bông phấn xuống, khóc rống một cách uất ức:

– Anh làm tôi bắt đầu thấy hối hận vì sai lầm của mình, ngày trước thấy anh thô bạo với tên say rượu đó, lẽ ra tôi phải hiểu có ngày mình cũng phải chịu như vậy, vậy mà tôi không nghĩ ra. Bây giờ hối hận cũng muộn rồi.

Hoàng Chương sửa lại cà vạt trên cổ, mắt nhìn cô một cách dửng dưng:

– Tôi sẽ giúp cô sửa lại sai lầm của mình, không lâu lắm đâu.

Nhưng Thục Phương đang tức nên không để ý câu nói đầy ẩn ý của anh. Cô rút khăn giấy lau mắt không cần trang điểm, cô chải sơ lại tóc rồi đứng dậy bỏ xuống sân trước.

Ngồi trong xe, cô cứ khóc thúc thít dù đã cố kiềm chế. Cô không muốn đến đám cưới với đôi mắt đỏ hoe. Nhưng không làm sao nín cho được. Hoàng Chương im lặng lái xe như không nhìn thấy gì. Khi đến nhà Diệp Thúy, anh ngừng lại một quãng khá xa:

– Cô tìm cách lau mặt đi, tôi không muốn mọi người nghĩ tôi ăn hiếp cô. Cô cũng đừng nghĩ mình đến dự đám tang. Diệp Thúy vui vẻ lấy chồng chứ không phải gượng ép như cô đâu, đừng có chia buồn kiểu đó.

Thục Phương hỉ mũi vào khăn, cố nín khóc. Nhưng cách nói vừa mỉa mai vừa giễu cợt của anh như càng chọc tức cô hơn. Cô không muốn nhưng nước

mắt cứ trào ra mãi. Hoàng Chương chống tay trên cửa xe lơ đãng nhìn ra ngoài như người vô can. Cuối cùng nghe cô nín khóc, anh quay lại:

– Đi được rồi chứ?

– Tôi muốn biết tại sao anh cương quyết đến đó vậy?

– Một ngày vui hiển nhiên của bạn bè như vậy, tôi lấy lý do gì để không đến dự? hèn nhát tránh mặt vì bị cấm sùng à? Tôi đâu có muốn để bạn bè cười vào mặt, mặt mũi tôi cũng đã bị cô làm lem luốc rồi.

Thục Phương cứng họng, làm thinh. Cô chợt thấy sợ hãi khi hiểu được sự phản nộ của Hoàng Chương. Anh là chúa ngạo mạn. Vậy mà phải chịu mang tiếng, bị bạn bè cười cợt lần thương hại. Mà lại chỉ vì cô. Chắc hẳn anh căm thù cô dữ dội lắm. Bây giờ cô mới nhận ra mấy hôm nay anh phản ứng vậy là nhẹ.

Cô chợt ngồi thẳng lưng lên, không dám có một cử chỉ nhỏ nào để Hoàng Chương bị trái ý. Đến giờ cô mới hiểu tại sao lúc này mình bị đòn, dù tưởng là chuyện rất nhỏ.

Cô đi bên Hoàng Chương mà tưởng là bên cạnh một quan toà lạnh lùng.

Không dám ngó mắt nhìn ai vì sợ gặp Vũ Duy. Diệp Thúy đã thấy cô từ trong nhà. Cô nàng vội đi nhanh ra đón:

– Trời ơi, tao tưởng mày không đến.

Cô vội ngậm miệng lại, đưa mắt ngó Hoàng Chương như e dè. Nhưng anh đang bắt tay Phú Thạnh, và không để ý cử chỉ của cô đâu. Diệp Thúy nhìn Thục Phương như dò hỏi. Và Thục Phương cũng chỉ khẽ lắc đầu như muốn bảo "không có chuyện gì". Cử chỉ của cô làm Diệp Thúy yên tâm hơn. Cô nàng kéo tay cô vào nhà:

– Thật sự là không có chuyện gì chứ Phương. Tao nghĩ anh Chương sẽ không cho mày đi. Không ngờ cả hai lại cũng đến. Mày thuyết phục ảnh cách nào vậy?

– Chẳng thuyết phục gì cả, mày không hiểu được ảnh đâu, suy luận theo cách của mày cũng không đúng. Mày cứ làm như không có chuyện gì xảy ra đi.

Cô đi về phía bàn của bạn bè. Nhưng ngay lúc đó Vũ Duy đã đến trước mặt cô:

– Chào em

– Dạ

Thục Phương vội đưa mắt tìm Hoàng Chương. Anh đang đứng cạnh lối đi, nói chuyện với một người nào đó. Cô định đi chỗ khác thì Vũ Duy đã lên tiếng:

– Anh xin lỗi vì đã để xảy ra chuyện hôm đó. Anh ta không làm gì em chứ.

Mặc dù đứng khá xa. Nhưng Thục Phương biết cô vẫn không thoát khỏi tầm mắt của Hoàng Chương. Cô bối rối tìm cách thoát khỏi Vũ Duy. Nhưng anh như không để ý về tránh mặt đó:

- Em trả lời đi Phương.
- Trả lời gì kia.
- Anh ta không làm gì em chứ ?
- Không, tui em không có chuyện gì cả
- Anh không tin
- Tùy anh, nhưng thật sự là vậy.

Và bỏ mặt anh cố tình nói chuyện, cô đi đến ngồi vào bàn. Vũ Duy cũng bận tiếp khách nên không đi theo cô nữa. Cô ăn như một người khách đến dự bình thường, mắt vẫn kính đáo tìm Hoàng Chương, như sợ anh không nhìn thấy mình đã vô tư với Vũ Duy như thế nào.

Thu Loan ngồi bên cạnh khẽ huých tay cô:

- Chuyện của mày ra sao rồi Phương? Ông Chương với ông Duy còn gắng nhau không?

- Vẫn vậy nhưng bây giờ ngấm ngấm hơn.
- Mày khuyên anh Duy giữ ý lại đi, hôm đó nghe Diệp Thúy kể tao còn thấy kỳ cục, tao không tin mày còn tình ý với anh Duy. Nhưng mày để bị hiểu lầm như vậy, coi chừng anh Chương bỏ mày luôn đó.

- Nhưng tui mày có tin tao còn quan hệ với anh Duy không?

- Nếu không nghe nhỏ Thúy giải thích, tao cũng tin tuốt.

Thục Phương thở dài: chuyện đã xảy ra như vậy, có giải thích thì Hoàng Chương cũng khó tin. Bạn bè còn trách cô, huống gì là anh.

Nhưng tại sao anh không để cho cô được thanh minh chứ.

Kiều Mai lên tiếng như bình phẩm:

- Chuyện của mày nổi thật đó Phương, mấy nhỏ trong khoa cứ hỏi thăm tao hoài. Tui nó muốn biết anh Chương phản ứng với anh Duy ra sao.

- Lúc trước thì có gắng nhau nhưng giờ thì hết rồi.

- Thấy anh Chương đi với mày đến đây, tao cũng đoán là chuyện của tui bây êm đẹp. Mày có chồng còn anh Duy thì cưới nhỏ Thanh, vậy là xong chuyện. Ông Duy quây lung tung chi cho rắc rối thế không biết.

Thu Loan khô hời:

- Tại Mị Nương đẹp quá nên Sơn Tinh, Thủy Tinh phải giành giật chứ sao. Tao có muốn thiên hạ giành cũng có được đâu.

Thục Phương nhăn mặt:

- Còn châm chích nữa, đập chết bây giờ. Nếu thích khổ kiêu đó thì tao

nhường mày đấy dám tiếp nhận không?

– Sẵn sàng thôi, nhiều người như thế tha hồ chọn lựa, tha hồ cân đong đo đếm và chấm tỉ số.

Cả bàn phá ra cười. Trong phút chốc Thục Phương cũng hoạt bát cười theo. Nhưng nụ cười của cô tắt ngấm khi thấy Hoàng Chương đi về phía mình.

Anh gật đầu chào mọi người, rồi quay qua cô:

– Anh phải về đây, em muốn ở lại chơi hay về với anh?

Thục Phương quyết định ngay:

– Chờ em về với

– Có lẽ em nên ở lại chơi với Diệp Thúy, tối anh sẽ đến đón.

Cho vàng Thục Phương cũng không dám ở lại. Cô sợ bị rắc rối và hiểu lầm lắm rồi. Nên dù bạn bè giữ lại, cô cũng cương quyết đòi về.

Cả hai đến chào cô dâu và chú rể. Diệp Thúy thoáng buồn khi thấy Thục Phương không có ý định ở lại. Nhưng cô không biểu hiệu ra mặt. Chỉ thì thào khi đưa Thục Phương ra cổng:

– Mai mày có đến không?

– Tao chưa biết, thôi mày vô đi, hôm nào tao gọi điện kể cho nghe.

Rồi cô đi ra xe. Trên suốt đường đi, cả hai không ai nói với ai. Đến nhà, Hoàng Chương dừng lại trước cổng:

– Vào nhà đi.

Thục Phương vẫn ngồi yên:

– Anh không vô sao?

– Không

Thục Phương quay hẳn lại:

– Thế tối nay anh có về không, em muốn biết mấy hôm nay anh đi đâu.

– Tôi không thích bị tra vấn.

– Em không hề tra vấn, nhưng cần phải biết anh đi đâu cứ. Em là vợ anh mà.

Hoàng Chương hỏi với vẻ châm biếm:

– Phải không? đừng ngộ nhận chứ

Thục Phương cắn môi. Cổ nuốt cảm giác tức nghẹn. Cô chột đỏ mặt lên vì giận:

– Em không hiểu tại sao anh cư xử với em như vậy, còn tệ hơn kẻ thù, em có lỗi gì để phải chịu như vậy, anh nói đi.

– Cô không có lỗi gì hết, tất cả lỗi là ở tôi, coi như tôi sai lầm ngay từ đầu.

Và tôi không trách cứ cô được chỗ nào cả. Như thế đủ chưa.

Thục Phương nói với vẻ tuyệt vọng:

– Nhưng em không muốn bị đối xử như vậy, anh bỏ đi suốt mấy ngày, mẹ hỏi em cũng không biết trả lời thế nào. Khi bỏ đi như vậy, anh có nghĩ đến

khó khăn mà em phải chịu không?

Hoàng Chương thở nhàn:

- Tôi đã tự thu xếp chuyện đó rồi. Sẽ không ai hỏi han gì đến cô đâu.
- Nhưng anh định kéo dài tình trạng này đến bao giờ. Anh mang em về nhà anh rồi bỏ mặc em một mình. Trong khi em về đây là vì anh chứ đâu phải để sống với Bích Trân. Anh không hiểu được cảm giác cô đơn đó sao?

Hoàng Chương nhếch môi:

- Có thật cô cảm thấy cô đơn không? cô đang nói tới tôi hay tự đánh lừa mình vậy?

Thấy Thực Phương không trả lời, anh quay mặt chỗ khác, nghiêm nghị:

- Xuống xe đi.

Thực Phương chột nói cương quyết:

- Em không xuống em chống đối cách cư xử của anh đấy. Nếu muốn thì cứ bạt tai em như lúc nãy đi, em không phản kháng đâu.

Hoàng Chương cười khẩy:

- Liệu cô có can đảm đến những nơi mà tôi sẽ đến không?
- Anh...

Thực Phương nheo lại, không nói được. Trong đầu cô loé lên ý nghĩ ghê gớm đó. Đó là điều mà cô sợ nhất, đã trở thành nỗi ám ảnh. Cô sợ có một người nào chen vào giữa hai người. Tự nhiên cô khóc một cách khổ sở.

Hoàng Chương cau mặt suy nghĩ một lát. Rồi quay lại: – Vào nhà nói chuyện tiếp.

Anh mở cửa xe bước xuống. Thực Phương chờ một chút rồi đi phía sau. Cả hai đi lên phòng. Và Hoàng Chương bắt đầu câu chuyện như một lời tuyên án:

- Chúng ta li dị đi.

Thực Phương quay phắt lại, nhìn anh không chớp mắt, giọng cô lạc đi:

- Anh nói cái gì?

Hoàng Chương nhắc lại một cách chần chừ:

- Mình li dị đi. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Sự kết hợp của mình khắp khểnh quá. Một người thì luôn yếu đuối một người lúc nào cũng nghi ngờ sống với nhau chỉ dày đoạ lẫn nhau. Tại sao không tìm cách chấm dứt nó đi.

- Nhưng em có lỗi gì?

– Cô không có lỗi, phải chỉ cô có lỗi là sa ngã rồi còn có thể hy vọng. Đàng này cô chỉ tơ tưởng về anh ta trong tư tưởng. Có những lúc nằm trong tay tôi, cô cứ vô tình thả ý nghĩ của mình đến với anh ta. Cô tưởng tôi không biết sao.

Thực Phương nói như la lên:

- Không bao giờ, anh đừng có suy đoán tầm bậy.

– Đừng thanh minh, tôi không nghe đâu

Hoàng Chương nói như nạt

- Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Vũ Duy của cô nói đúng đấy. Cô đã yêu anh ta từ khi mới lớn, dĩ nhiên tình cảm đó sẽ sâu nặng hơn bất cứ thứ cảm xúc nào mới. Có lẽ cô lấy tôi để trả thù anh ta. Bây giờ chắc tự ái được thỏa mãn rồi, cô quay lại với anh ta đi.

Anh đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện:

– Tôi nói xong rồi đó. Quyết định đi rồi làm đơn.

Anh bỏ đi ra ngoài. Thục Phương ngồi yên nhìn theo. Cảm giác tức điên người làm cô không nói gì được. Có những oan ức không dễ thanh minh bằng lời nói suông. Nếu biết bây giờ phải chết dở như vậy cô đã dứt khoát không lấy chồng cho xong.

Những ngày tiếp theo cuộc sống thật là buồn. Hoàng Chương bỏ đi đâu và sống ở đâu, cô hoàn toàn không biết được có lẽ trước đây anh cũng hay đi như vậy, nên mọi người trong nhà không hề thắc mắc, kể cả Bích Trân. Thục Phương không hiểu nổi cách sống của gia đình này. Chuyện khác thường như vậy mà mọi người không thấy gì cả sao. Anh có cách giải thích hay thật.

Mỗi buổi chiều đi làm về, cô ngồi một mình trong phòng chờ tối xuống ngủ. Nhưng buổi tối qua đi rồi lại đến khuya. Cô cứ ngồi mãi trong bóng tối với những suy nghĩ quẩn quanh. Tự hỏi mình phải làm gì để thoát khỏi hoàn cảnh này. Nhưng rốt cuộc cô cũng không sao giải đáp được.

Có tiếng chuông reo. Không biết ai gọi lúc khuya thế này. Thục Phương lười biếng bước qua cầm ống nghe:

– Alô

Không có tiếng trả lời cô thoáng cau mặt rồi nói lớn hơn:

– Tôi là Thục Phương đây. Xin lỗi ai gọi vậy,

Vẫn không nghe lên tiếng. Người bên kia gác máy không một lời giải thích. Thục Phương cau mặt bỏ ống nghe xuống. Cô không hiểu nổi ai chơi trò này. Rõ ràng là cố ý chứ không phải vô tình. Đây cũng không phải là lần đầu họ gọi như thế. Đã nhiều đêm nghe tiếng chuông, cô lên tiếng xong thì lại bị cúp máy. Hình như người ấy chỉ cần cô lên tiếng là đủ. Không biết ai rảnh rỗi đến mức chơi trò chơi đó. Có lúc cô nghĩ đó là Vũ Duy. Nhưng cô không tin anh nghĩ ra một cách chọc phá như vậy.

Tối nay Thục Phương trực ở bệnh viện, cô đang ở trong phòng thì cô y tá gọi

ra nghe điện. Nhưng cô lên tiếng mãi vẫn không ai trả lời. Và cô biết chắc người đó vẫn còn cầm máy. Thục Phương bức không chịu được, cô gần giọng:

– Tôi không biết bạn là ai, nhưng tôi đoán bạn là người vẫn gọi điện như thế. Yêu cầu bạn đừng làm vậy nữa, tôi không thích thế đâu.

Rồi cô chủ động cúp máy.

Đêm sau Thục Phương ngồi bó gối trên giường, tò mò xem chuông còn reo nữa hay không. Nhưng hoàn toàn im lặng. Có nghĩa là người nào đó đã chán trò chơi này. Cô nghĩ như thế.

Nhưng trò đùa lại bắt đầu ngay đêm sau. Và Thục Phương không còn chịu đựng được nữa. Cứ mỗi buổi tối là cô tắt máy. Cô nghĩ cuối cùng tên đùa dai nào đó cũng sẽ chán trò chơi này.

Tối nay Thục Phương lên sân thượng chơi với Bích Trân. Khi cô trở về phòng thì thấy Hoàng Chương đang ngồi bên bàn. Cô mừng muốn thót tim. nhưng vẻ mặt lạnh băng của anh không cho phép cô thể hiện tình cảm đó. Cô đưa mắt nhìn Hoàng Chương, định hỏi thì anh đã lên tiếng:

– Thế nào, cô quyết định xong chưa ?

– Quyết định cái gì ?

– Tôi về để giải quyết chuyện này, chứ không phải để nghe cô hỏi ngớ ngẩn như vậy. Lần trước chẳng phải tôi đã nói rồi sao.

Thục Phương mở to mắt nhìn anh. Nhưng vẫn im lặng. Hoàng Chương cũng nhìn lại cô :

– Dù cô có đồng ý hay không thì tôi cũng đã quyết định, mình li dị đi.

– Em không đồng ý, và em sẽ chống đối tới cùng.

– Cô định kéo dài trò chơi này đến bao giờ vậy ? Xin nói trước là cuối cùng cô chỉ là người thiệt thòi thôi. Tôi có thể ra ngoài vui chơi với tình cảm khác. Còn cô thì sẽ không còn trẻ mãi để bắt anh ta chờ. Suy nghĩ kỹ đi.

– Nếu chỉ vì nghe một chuyện Thu Thanh nói, thì anh là người mù quáng, nhẹ dạ.

– Không phải chỉ một chuyện đó, cũng không phải chỉ nghe, mà là thấy việc cô làm, cô hiểu chưa ?

Hoàng Chương chợt quát lên.

Thục Phương buông rơi người xuống giường chán nản:

– Nếu biết có lúc bị anh cư xử thế này, thà em bỏ đi đâu đó thật xa để trốn tránh, em chán lắm rồi. Anh và anh Duy, mỗi người làm em khổ theo mỗi cách khác nhau. Có lẽ số em là phải như vậy. Thôi được anh muốn làm gì

thì làm, em không giữ anh nữa.

Hoàng Chương nhìn lên trần nhà như suy nghĩ . Rồi chợt cười khan, và rút tờ giấy trong áo, quăng đến trước mặt Thục Phương :

– Ký tên đi.

Thục Phương lẳng lặng đứng dậy tìm cây viết . Cô làm tất cả mọi việc như một người mộng du . Và nhìn Hoàng Chương lại bỏ đi trong lúc đã khuya như thế . Cô những muốn làm một cái gì đó cho vơi cảm giác đau khổ . Nhưng chỉ biết chịu đựng.

Ngày hôm sau Thục Phương không đến bệnh viện suốt ngày cô nằm lì trong phòng, không thiết đến ăn uống . Bà Mẫn lên phòng cô hỏi thăm, nhưng cô trả lời là nhức đầu . Thế là cô được yên thân để mặc tình mà buồn khổ.

Buổi tối cô không chịu nổi, và qua phòng Bích Trân để nói . Suốt cả tiếng đồng hồ cô nói không dứt . Từ những ý nghĩ dày vò đến những việc cụ thể đã xảy ra . Bích Trân im lặng nghe, có vẻ bàng hoàng . Cuối cùng, cô nói một câu vô thưởng vô phạt :

– Hôm đám cưới chị, nhỏ Hương có bảo rằng rồi chị với anh Chương sẽ không hạnh phúc được, lúc đó em cũng sợ như thế . Nhưng thấy hai người vui vẻ quá nên em không nhớ chuyện đó.

– Vậy hơn tháng nay ảnh đi biệt, Trân cũng không thấy vậy là bất thường sao.

– Có chứ thật ra là cả nhà đều thắc mắc nhưng không ai dám hỏi . Em cũng đợi chị kể đấy, không phải mọi người trong nhà đều làm lơ đâu.

Thục Phương chống cằm, mắt vẫn nhìn xuống mặt giường:

– Nếu có thể nói được cảm giác oan ức, có lẽ sẽ dễ chịu hơn . Nhưng có nói anh ấy cũng chẳng tin . Chắc Trân hiểu anh mình hơn chị mà . Bây giờ chị cũng không biết phải làm sao nữa.

– Chị nói thật lòng chị nhất đi, chị có muốn li dị với anh ba không ?

– Không bao giờ, mình đã từng là bạn bè, chẳng lẽ Trân không hiểu tính chị sao ?

Bích Trân mỉm cười:

– Em thấy chuyện cùng đâu đến nỗi phải chia tay, chủ yếu là không ai chịu hiểu ai . Sao chị không đi tìm anh ba để nói chuyện.

Thục Phương ngơ ngẩn:

– Chị không biết tìm ở đâu cả, gọi điện hỏi cũng không biết được vì có bao giờ anh ấy chịu trả lời đâu . Đi tìm lung tung chị xấu hổ lắm.

– Cả tháng nay ảnh ở lại công ty đấy.

– Trời ơi, vậy sao ?

Bích Trân lại cười:

– Ba với mẹ giận chị lắm đấy . Nhưng thấy chị vẫn ở đây nên không ai trách, nếu chị bỏ về nhà chị là mẹ còn thành kiến dữ nữa.
Cô bước xuống giường, đến gọi điện . Thục Phương ngồi im nhìn cô, chờ đợi . Một lát Bích Trân quay lại:
– Chị đến chỗ anh ấy không ? Đi bây giờ đi, em đi với chị.

Thục Phương thở nhẹ, mừng đến nỗi không giấu được nụ cười sung sướng:
– Chờ chị thay đồ nhé.
Cô đi nhanh về phòng mình . Khi đứng trước gương chải tóc, cô thoáng thấy xấu hổ . Tìm kiếm kiểu này cô không quen, thậm chí sợ sợ . Nhưng có Bích Trân nên cô vững tinh thần một chút . Rất may là Bích Trân ở bên cạnh cô lúc này . Vậy mà trước đây cô cứ sợ hãi cố giấu.
Một lúc sau cả hai đã đứng trước một nhà hàng khá lớn . Bích Trân gọi xe rồi đến ngồi ở góc sân:
– Chị vô tìm đi, nhớ đừng nói có em đi theo nghe . Cũng đừng bảo em chi chỗ, ảnh dũa em te tua luôn đấy.
Thục Phương mạnh dạn đi vào nhà hàng . Tầng dưới khách ngồi vài bàn, không đông lắm nên cô rất dễ nhìn người . Nhưng không có Hoàng Chương . Cô định đi lên lầu thì một người chạy bàn chạy đến chặn cô lại :
– Xin lỗi , cô tìm ai ?
– Tôi tìm người nhà.
Anh ta nhìn Thục Phương chăm chăm:
– Chị là gì của người đó ?
Thục Phương lúng túng một lát, nửa muốn nói nửa sợ quê . Thấy dáng điệu bối rối của cô, anh ta nói vừa mềm mỏng vừa cương quyết:
– Trên đó không có ai cả, chị về đi.
Thục Phương đỏ mặt đi trở ra . Cô đến chỗ Bích Trân nói như thất vọng:
– Người ta không cho lên lầu.

Bích Trân như hiểu ngay . Cô hất mặt lên, cương quyết :
– Chị cứ bảo cần gặp anh ba để bàn chuyện làm ăn Và dúi tiền vào tay anh ta hiểu chưa ?
Thấy Thục Phương ngần ngừ , cô sốt ruột :
– Không có gì kỳ cả, chị đừng có sợ.

Thục Phương ngán ngẩm quay trở vào . Lần đầu tiên cô tìm kiếm kiểu kỳ cục này . Nếu bạn bè mà biết được thì sẽ cười vào mũi . Nhưng bây giờ có rút lui cũng không được . Và cô thấy tò mò ghê gớm . Tại sao họ phải khó khăn đến vậy, nếu không phải có gì đó mờ ám.
Cuối cùng Thục Phương cũng lên được đến lầu . Không biết có phải vì sự

cảm nhận đặc biệt, cô nhìn thấy Hoàng Chương ngay phòng đầu tiên . Bất giác cô lùi lại dựa vào cửa, tim đập như trống đánh vì cảnh tượng trước mặt. Trong phòng, người ta ngồi quanh bàn . Các cô tiếp viên ngả ngón phục vụ . Hoàng Chương có một cô đứng phía sau . Nhưng anh chỉ ngồi hút thuốc . Thục Phương nhắm kín mắt lại khi thấy một ông khách sờ soạng lung tung lên người cô tiếp viên . Rồi cô đứng chết trân ở cửa nhìn họ , không biết phải làm thế nào.

Cả bàn tiệc cũng quay ra nhìn cô . Hoàng Chương có vẻ sững sốt khi thấy cô . Anh đứng nhanh dậy đi ra cửa:

– Tại sao cô biết chỗ này ?

Thục Phương run giọng:

– Thì ra con người anh là vậy, anh đồ đốn đến mức như vậy sao . Anh là đồ trụy lạc.

– Đừng nói nhiều cô về ngay đi, đây không phải là chỗ của cô.

Thục Phương mất bình tĩnh nói như hét:

– Thế đây là chỗ của anh sao.

Hoàng Chương chưa kịp nói gì thì một người đã đến bên cạnh anh :

– Mày đừng để cổ làm âm lên, bất tiện lắm.

Anh khoát tay:

– Không có chuyện gì đâu , mày về bàn đi.

Thục Phương nhìn vào trong, cô nhìn các cô tiếp viên bằng ánh mắt sợ hãi lẫn căm ghét. Rồi quay qua Hoàng Chương:

– Anh mà cũng quan hệ với họ sao, tôi ghê tởm anh lắm.

Hoàng Chương lạnh lùng:

– Cô nghĩ thế nào mặc cô, tôi không quan tâm, cô về đi.

– Tôi sẽ nói để ba mẹ biết anh là người như thế nào.

– Tùy cô.

Thục Phương nhìn quanh cô chột lạnh cả người khi thấy mọi người ở phòng khác quay ra nhìn cô . Cô nhìn Hoàng Chương một cách thù ghét . Rồi quệt nước mắt, bỏ đi xuống lầu.

Nhưng cô vừa xuống sân thì một giọng nói rần đánh vang lên phía sau:

– Đứng lại con kia.

Thục Phương quay lại . Trong bóng tối lơ mờ . Cô thấy một người đàn bà và hai cô gái ăn mặc diêm dúa đi về phía cô . Họ sấn sổ bước tới trước mặt cô :

– Mày tìm ai trong đó, con nhỏ kia.

Chỉ nhìn thoáng thái độ hung hãn của họ thôi Thục Phương cũng đã muốn ngất đi . Cô cố bình tĩnh:

– Tôi đến tìm chồng tôi.

– Hừ, có chồng không lo giữ ở nhà, mà lại mò đến đây à.

– Đây là chỗ làm ăn của người ta, mày muốn đến quậy phải không ?
Vừa nói cô gái vừa túm lấy tóc Thục Phương . Và rồi là một trận đòn tới tấp
để xuống người cô:

– Chừa chỗ này nghe con, có muốn quậy thì cũng kiêng mặt mấy chị nghe
chưa.

Thục Phương oằn người đau đớn, cô kêu thét lên . Cố tìm cách tháo khỏi
bọn họ . Chợt Bích Trân chạy đến, cô nói như quát:

– Mấy người này làm gì vậy, làm gì đánh người ta.

Cô la toáng lên:

– Bớ người ta, cứu chúng tôi với.

Một giọng nói chát chúa vang lên:

– Thăng Tám đâu, bóp họng con nhỏ đó lại cho tao.

Bích Trân sợ hãi người . Cô chạy ra phía cổng ngẩng đầu lên lần tìm
Hoàng Chương, miệng la ầm ỉ :

– Anh Chương, xuống đây anh Chương ơi.

Đến lượt cô bị hai cô gái túm lại, bóp chặt lấy miệng không cho la . Vài phút
sau Hoàng Chương chạy nhanh xuống sân . Anh nói như quát:

– Buông cô ta ra.

Những người đi chung với anh cũng ào xuống, can thiệp lao xao:

– Bà chủ đâu rồi, bà cho tay chân làm như vậy, mai một khách nào dám đến
đây nữa.

– Thôi giải tán chỗ này đi, công an tới bây giờ.

Hoàng Chương bước đến đỡ Bích Trân lên, hỏi một cách nôn nóng:

– Thục Phương đâu, em đi với cô phải không ?

Bích Trân đã hoàn hồn lại, cô ngoảnh quanh quất:

– Nó mới ở đây mà. Đây nè, hai người này đánh Thục Phương nè, anh ba,
anh xử nó đi. Nó đánh chị Phương dữ lắm, em can không nổi đó.

Hoàng Chương quay lại, quắc mắt nhìn hai cô gái đang càng càng mặt khiêu
khích . Anh đến trước mặt một cô, bất ngờ vung tay tát vào mặt cô ta:

– Tại sao cô dám làm chuyện đó . Cô muốn chết phải không.

Cô gái ôm mặt rống lên. Cô nàng kia hốt hoảng chạy biến vào nhà hàng. Hai
người bảo vệ lái nhai xin lỗi Hoàng Chương và mấy người khách rồi mời họ
về. Nhưng chẳng ai buồn nghe.

Hoàng Chương đưa mắt tìm Thục Phương cô đã lẳng lặng đi ra đường. Anh
và Bích Trân vội chạy theo, anh giữ tay cô lại, giọng chùng xuống:

– Để anh đưa về, Phương.

– Không cần, đừng đụng đến tôi.

Vừa nói cô vừa gạt tay anh ra lăm lũi bỏ đi. Bích Trân đi theo một bên

thuyết phục:

– Chị giận gì thì cũng phải về nhà giải quyết, chị xem mặt mũi chị kia, đi thế này người ta nhìn kỳ lắm.

Thục Phương quay mặt tránh cái nhìn của Hoàng Chương, cô nói mà cũng không nhìn đến Bích Trân:

– Trân trở lại đó lấy xe đi, chị đứng đây chờ.

Bích Trân đi rồi, Hoàng Chương nói nhỏ như năn nỉ:

– Anh biết em giận anh, nhưng về nhà rồi em làm gì anh cũng được, em đi với Bích Trân anh không yên tâm đâu.

Thục Phương vẫn lạnh lùng nhìn chỗ khác, không thèm trả lời. Cô thấy như có đầu và choáng váng đến mức chỉ muốn tìm một chỗ để nằm xuống. Máu ở mũi vẫn chảy xuống miệng. Cô quẹt môi rồi bỏ đến đứng tựa cột đèn, nhắm mắt lại cho bớt choáng.

Cử chỉ của cô như một lời kết tội với Hoàng Chương. Anh không đủ sức làm ra vẻ thản nhiên nữa. Tất cả chỉ muốn vỡ tung ra vì cảm giác xót ruột. Anh quàng tay qua vai cô:

– Em làm sao vậy, đứng nổi không, họ đã làm gì em, nói cho anh biết đi.

Thục Phương tách người qua một bên, đưa mắt tìm Bích Trân. Rồi đến ngồi lên phía sau cô. Bích Trân biết có thuyết phục cũng không được, cô đành nói với Hoàng Chương:

– Em đi trước nghe.

Về đến nhà, Thục Phương đi thẳng lên phòng. Cô ngồi xuống trước gương xem xét mặt mũi. Tóc cô bị xổ tung, rối bời. Bị đau như khắp người. Lần đầu tiên cô không biết phải săn sóc mình thế nào. Cô đứng lên thay đồ. Rồi nằm xuống giường khẽ rên rỉ vì đau đớn.

Bích Trân đẩy cửa bước vào:

– Chị có sao không chị Phương, lúc nãy em thấy họ như muốn nuốt sống chị, tức muốn chết được, chị có sao không?

– Chị đau lắm. Còn Trân?

– Em cũng đau nhưng chắc ít hơn chị.

Thục Phương vùi mặt vào trong gối, muốn ngồi dậy với Bích Trân nhưng ngồi không nổi nữa. Cô mệt mỏi:

– Trân về ngủ đi, chị không sao đâu.

Bích Trân vừa đứng lên thì Hoàng Chương về đến. Cô nhìn như ra hiệu bảo đỡ dành Thục Phương. Anh gật đầu không trả lời. Khi Bích Trân đi ra rồi, anh đến gài cửa lại. Rồi đến ngồi xuống cạnh giường, cúi xuống nhìn mặt cô:

– Anh có thể nói chuyện với em một chút không?

Không thấy Thục Phương phản ứng, anh cúi xuống gần mặt cô hơn:

– Tại sao em đến mấy chỗ như vậy, em liều lĩnh lắm. Có chuyện gì cần gặp anh đến nỗi phải tìm kiếm như vậy, em có biết mấy chỗ đó không hợp với em không?

– Nó chỉ hợp với anh thôi phải không?

– Cũng không hẳn, anh chỉ...

Thục Phương bịt tai lại:

– Đừng thanh minh, tôi không muốn nghe đâu.

Hoàng Chương im lặng một lát, rồi lại hỏi nhỏ:

– Em tìm anh chỉ vậy?

– Lúc đó tôi muốn thuyết phục anh, tôi không chịu nổi bị bỏ rơi, và chỉ muốn... Nhưng đến đó rồi, thấy anh như vậy rồi, tôi thấy không cần thuyết phục nữa. Cứ làm như ý anh đi.

– Em muốn chia tay với anh?

Anh áp mặt xuống mặt cô, nói nhỏ đến mức khó nghe được:

– Tại sao em muốn giữ anh lại rồi lại xua đuổi, chuyện như vậy có đáng để em quyết định dứt khoát không?

Thục Phương đẩy anh ra, và lẫn người vào sát tường. Cử động đó làm cô đau ê ẩm cả người. Càng đau cô càng thấy giận Hoàng Chương kinh khủng. Cô ngồi sát vào tường để giữ một khoảng cách nhất định:

– Tôi thấy ngạc nhiên khi thấy anh tốt đột ngột như vậy. Nhưng bây giờ muộn rồi, tôi chỉ còn cảm giác chán, không muốn thấy anh nữa.

Hoàng Chương nhìn cô đăm đăm, nhưng chỉ im lặng nghe. Thục Phương nhìn lảng tránh ánh mắt anh, giọng xa xăm:

– Nói về chuyện cũ một chút anh chịu khó nghe được không. Đừng sợ tôi làm mất thời gian của anh, không lâu đâu.

–...

– Anh biết hơn một tháng nay tôi sống trong tâm trạng ra sao không, tôi không hiểu sao mình cứ bị nghi ngờ như vậy. Anh cứ nghĩ tôi lấy anh vì nông nổi, rồi sau đó hối hận, thậm chí cứ một mực gán ghép tôi yếu đuối, anh không cần hiểu tôi tức ra sao, oan ức ra sao. Vậy mà tôi đã tưởng anh hiểu tôi.

– Anh xin lỗi.

– Nếu không vì thấy tôi bị như vậy, anh có nói câu đó không? Bây giờ thì tội nghiệp, nhưng mai một anh sẽ đổi ý phải không?

Hoàng Chương lắc đầu:

– Anh không nghĩ như vậy, nhưng thật tình anh không chịu nổi khi chính anh làm em bị tai nạn.

Anh ngừng lại thở dài:

– Anh và Vũ Duy, cả hai người tội anh đều yêu em, nhưng người nào cũng cứ làm khổ em, anh không muốn đi vào vết đổ của Vũ Duy, nhưng hoá ra lại gây cho em cách khổ khác, nếu em biết được bây giờ anh đau lòng đến mức nào... em sẽ biết anh thương em ra sao.

– Tôi không thích nghe nói dối.

– Tại sao anh phải nói dối chứ?

Thục Phương im lìm nhìn xuống tay mình, đáng điệu thật xa cách:

– Bây giờ tôi chỉ muốn sống một mình. Ngày mai tôi sẽ về nhà mẹ tôi, tôi muốn kiểm điểm lại xem mình đã sai lầm từ đâu. Sống xa anh rồi, có lẽ sẽ dễ chịu hơn. Có lẽ để xa nhau một thời gian để mỗi người hiểu mình hơn, xem có nhất thiết phải dày vò nhau như trước nữa hay không?

– Chỉ mới lúc tối em còn tha thiết với anh, sao bây giờ em đổi ý nhanh vậy?

– Cũng như anh vậy, anh cũng đã không muốn thấy mặt tôi kia mà.

– Đó là sự kiêu chề, em không hiểu được anh nghĩ gì và yêu em thế nào.

Đây là lần cuối cùng anh nói câu này, anh yêu em và không muốn mất em.

Còn lại là em tự quyết định.

Thấy Thục Phương im lặng, anh nói tiếp:

– Ngay cả anh cũng thấy ngạc nhiên về chính mình. Không hiểu tại sao trước em, anh yêu đuối đến vậy. Anh không van xin gì hết, nhưng nếu em chia tay thì đó là cách làm anh đau khổ nhất.

Thục Phương im lặng nghe. Nhưng vẫn cảm thấy dửng dưng. Cô thờ ơ nói:

– Bây giờ tôi chỉ muốn về nhà mẹ tôi. Anh cũng hãy nghĩ kỹ lại đi. Còn quyết định sống với nhau nữa hay không thì cứ để thời gian trả lời. Tôi không muốn bị sai lầm lần thứ hai nữa

Hoàng Chương nói khác, như cố kiêu chề:

– Nếu em đã quyết định như vậy, anh sẽ không cản. Có thể sống xa anh rồi em sẽ nhìn rõ được mình, lúc đó em sẽ hiểu em cần ai.

Anh đứng dậy, sửa lại gối cho cô:

– Bây giờ em ngủ đi.

Anh bỏ ra ngoài ban công đứng. Thục Phương đưa mắt nhìn theo. Cô tựa đầu vào tường một cách buồn rầu. Những chỗ đau trên người lại nhắc cô nhớ trận đòn lúc nãy. Cảm giác giận dữ lại trào lên. Đây là lần thứ hai cô bị xử thô bạo, một điều rất xa lạ với cô. Nó như một cú sốc làm cô không bình tĩnh nữa. Cũng như cô cảm thấy mình ngộp thở khi sống ở nhà Hoàng Chương. Nếu không thoát ra được, chắc cô sẽ chết ngột ngạt trước khi nhận ra mình cần cái gì.

Đêm Quỳnh Hoa

Chương kết

Thục Phương xếp lá thư lại cô bỏ trở vào phong bì. Và chồng cảm suy nghĩ vẫn vơ. Thư của Diệp Thuý gửi vào từ Nha Trang, con nhỏ đã sinh hơn hai tháng. Nó không nói gì nhiều về mình, chỉ hỏi về cô. "Nếu là tao, tao sẽ chẳng để phí hoài thời gian chờ đợi như thế. Dù anh Duy là anh, nhưng tao vẫn khuyên mày trở về với chồng. Chẳng người nào vị tha với mày hơn anh Chương đâu. Ổn định gia đình và có con đi, rồi mày sẽ thấy cuộc sống rất tuyệt vời".

Diệp Thuý đã bảo như thế "cuộc sống rất tuyệt vời" như nó nói sao cô thấy ở đâu đó rất xa. Thậm chí là của ai đó chứ không phải của mình.

Một năm nay trở về nhà, sống như thời con gái. Nhưng cô cũng chẳng tìm được cảm giác vô tư như đã từng nghĩ. Vũ Duy ở gần một bên nhưng là xa xăm như thế giới nào khác. Hoàng Chương mất hút ở nơi nào đó, nhưng cứ luôn là gần. Cuối cùng cô cũng không hiểu mình cần cái gì. Những đồ vỡ không thể nào làm cô nguôi ngoai dù đã cố quên. Cứ mơ hồ chờ đợi một cái gì đó mà mình cũng không định hình được.

Hôm qua Bích Trân bảo Hoàng Chương đã đi Nhật, có lẽ đến hai tháng mới về. Thục Phương nghe một cách thờ ơ. Nhưng sáng nay cô lại nghĩ đến chuyện ra sân bay tiễn. Rồi liền sau đó lại lập tức bỏ ý định ngớ ngẩn của mình.

Chiều nay Vũ Duy rủ cô đi uống cà phê, cô không từ chối. Nhưng ngồi bên nhau cả buổi chiều mà chẳng có chuyện gì để nói. Cô nghiêng đầu nhìn ra đường. Tách cà phê vơi dần. Biết là Vũ Duy nhìn, nhưng cô cũng không buồn có ý kiến. Cuối cùng anh cười khê:

– Nếu lùi lại cách đây ba năm, chắc anh không tưởng tượng nổi em có thể ngồi bên anh suốt buổi mà quên mất có anh bên cạnh.

Thục Phương quay lại, mỉm cười:

– Không nói chuyện đâu có nghĩa là quên mất mình đang ngồi với ai.

– Nhưng lại quá xa cách đúng không?

Thục Phương hỏi lảng đi:

– Lúc này anh có gặp Thu Thanh không, cô ta ra sao?

Vũ Duy nhún vai:

– Hình như vẫn đi làm chỗ cũ. Và bắt đầu quen với ai đó, anh không quan

tâm. Có lần thấy hai người trong quán cà phê.

Vũ Duy nhướn mắt:

- Tim anh bây giờ thành đá rồi, yêu ai đi nữa cũng nhìn người đó qua hình bóng của em, thà anh một mình cho xong.
- Đó là anh tưởng vậy thôi, chẳng phải anh đã từng bảo với em rằng, con gái mỗi người đều có dáng vẻ đáng yêu riêng đó sao.
- Chà, lúc trước anh tuyên bố nhiều câu kỳ khôi vậy sao?
- Nhưng đúng đấy chứ.
- Đúng đấy, nhưng đáng yêu là một chuyện, còn yêu được không lại là chuyện khác.

Lý luận có vẻ quanh quẩn quá. Thục Phương chợt thấy anh hơi gàn. Cô bỗng nhớ lại ngày trước, vào buổi tối đầu tiên anh trở về. Không ngờ bây giờ ngồi bên anh, cô có thể đứng đưng như một người lạ. Thời gian đã xóa đi nhưng thứ tưởng chừng như không thể xóa bỏ. Đến giờ cô mới thấy nó là điều kỳ diệu.

Cũng như khi chia tay với Vũ Duy ở cổng nhà. Cô không còn xôn xao như ngày nào nữa.

Ngày qua ngày, cô nhìn những tờ lịch rơi với cảm giác trống rỗng. Có lúc cô tự hỏi bây giờ Hoàng Chương ở đâu. Nghĩ gì và có thấy cần thiết có cô không. Trong gần một năm đó anh tuyệt đối vắng bóng, một cú điện thoại cũng không. Cũng chẳng một lời hỏi thăm. Cô không hiểu nổi Hoàng Chương nghĩ gì chẳng lẽ với một người mà anh bảo rằng yêu tha thiết, anh cũng có thể quên nhanh như thế sao?

Trời bắt đầu vào tết. Mỗi buổi chiều ở bệnh viện về, cô lại nhớ buổi chiều năm trước. Hoàng Chương đã đưa cô đến một quán vắng nhìn chiều xuống trên đồng. Cô nhớ anh đến mức da diết. Nhớ tất cả những ngày tháng buồn vui, những hoạn nạn và cả cay đắng mà hai người đã trải qua.

Cô cũng không hiểu tại sao lúc đó mình cứ muốn sống xa anh. Cứ nghĩ cứ xa nhau rồi là cô sẽ thanh thản hơn. Nhưng rồi trong thực tế cô chẳng những không quên mà còn day dứt buồn. Còn anh thì bây giờ ở đâu?

Chiều nay từ bệnh viện về, Thục Phương đi lang thang trên đường phố một mình. Đến khi đèn đường lên cô mới trở về. Cô đi lên cầu thang với cảm giác mệt mỏi và trống vắng. Ý nghĩ mình sẽ trải qua một buổi tối buồn lặng làm cô thấy cô đơn lạ lùng.

Thục Phương quăng chiếc giỏ lên bàn. Mệt mỏi nằm xuống giường. Chợt có

tiếng gõ cửa, cô nói thờ ơ:

– Vào đi.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ, rồi Hoàng Chương đứng giữa lối đi. Thục Phương sững sờ ngồi bật lên. Cô chưa biết nói gì thì anh mỉm cười:

– Em có khoẻ không?

Câu hỏi làm Thục Phương thấy thất vọng. Trong lúc cô muốn nhào đến ôm lấy anh thì anh chỉ chào một cách lịch sự. Với một vẻ xa cách chừng mực.

Rõ ràng là anh không chờ đợi lần gặp này. Bất giác cô gượng cười:

– Em bình thường, anh ngồi chơi. Em nghe Bích Trân nói anh đi Nhật phải không?

Hoàng Chương kéo ghế về phía bàn, giọng nói rất bình thản:

– Anh mới về tuần trước. Chiều nay đi công chuyện anh tiện đường ghé em. Thục Phương có cảm giác như đất sụt dưới chân, hụt hẫng. Nhưng cô vẫn cười rất tự nhiên:

– Vậy hả, chắc lúc này anh bận lắm nhỉ?

– Rất bận.

Cả hai im lặng. Thục Phương cứ nghĩ nếu gặp lại chắc cô sẽ thức cả một đêm để nói chuyện. Nhưng đó là trong trí tưởng tượng. Còn thái độ nửa vời của anh bây giờ thì khác. Cô không biết gì để nói nữa. Cô lặng lẽ nhìn Hoàng Chương. Anh cũng nhìn lại cô:

– Gặp nhau thế này, em không có chuyện gì để nói phải không?

– Còn anh?

– Tất cả tùy thuộc vào em, anh vẫn vậy.

"Vẫn vậy, mà thái độ nhạt như nước ốc" - Thục Phương nghĩ thầm. Cô nói với vẻ giận giận:

– Nếu chiều nay không tiện đường, anh có đến em không?

– Anh chưa biết

Cô thấy giận thật sự:

– Nếu ghé thăm kiểu đó cách hay nhất là anh đừng đến, và em cũng không bao giờ trông kiểu gặp như vậy.

– Em giận anh?

Thấy cô không trả lời anh thoáng cười:

– Lúc này anh đã thấy em đi lang thang ngoài đường, anh đi theo sau em suốt buổi và rất thất vọng vì em không cảm nhận được gì hết. Anh tự hỏi có phải em đã xoá tên anh trong trí nhớ của em không?

Mắt Thục Phương mở lớn vô cùng ngạc nhiên:

– Bây giờ anh đi theo em?

– Em không thích?

– Không, không phải không thích, nhưng tại sao anh làm như vậy?

– Anh không cưỡng lại được.

"Nói như thế mới thật là Hoàng Chương chứ, nếu không thì không phải là anh nữa. Thục Phương nhớ ra anh là như thế, không khi nào bộc lộ tình cảm ào ạt. Chỉ lặng vào trong để khiến cô nhớ lâu. Tự nhiên cô dịu lại:

– Tại sao lúc đó anh không gọi em, anh có biết lúc đó em nhớ anh thế nào không?

Anh mắt Hoàng Chương loé lên một tia gì đó rất lạ. Nhưng anh vẫn ngồi yên.

– Nếu em đã từng nhớ anh, từng nghĩ đến anh, tại sao em không liên lạc với anh?

– Nhưng tại sao anh không gọi điện cho em, chẳng khi nào anh tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ anh còn nhớ em, đến nỗi em nghĩ chuyện như vậy là hết rồi.

– Anh để em tự quyết định, tự chủ động làm cái điều em thấy cần làm, lúc đó em có vẻ xuống tinh thần quá.

Thấy cái nhìn giận hờn của cô, anh cười tư lự:

– Trong suốt thời gian không gặp, anh luôn nghĩ đến em, nhớ em đến mức muốn đến gặp ngay. Dĩ nhiên anh nhiều lần gọi điện cho em. Chỉ để nghe giọng em nói và biết em vẫn bình thường để anh yên tâm. Có mấy lần em cảnh cáo anh thẳng thừng lúc đó anh cố kiềm chế không gọi nữa. Nhưng rồi sau đó anh vẫn phải gọi. Anh nhớ em quá.

– Trời ơi, thì ra đó là anh.

– Em không đoán ra được sao?

– Em cứ nghĩ đó là trò đùa của ai đó, lúc đó em bực mình lắm.

Cô bị xúc động đến mức nói như la lên:

– Tại sao anh không nói cho em biết đó là anh

– Anh không muốn có bất cứ thái độ nào gọi cho em nhớ, nếu thật sự thương anh thì tự em sẽ nhớ anh, mặc kệ Vũ Duy lúc nào cũng ở bên cạnh.

– Và anh đã đạt được ý muốn rồi. Sao anh không thể hiện ý nghĩ của mình với em, anh cứng rắn lắm.

Hoàng Chương bước đến một bước, kéo cô vào người, Thục Phương cũng không cưỡng lại. Có cảm giác lúc này chỉ là đóng kịch với nhau. Và cô thấy không việc gì phải dối mình nữa. Cô ghì lấy người anh. Cả hai hấp tấp thể hiện cơn sóng dữ dội của lòng mình. Cuối cùng Hoàng Chương buông cô ra:

– Bây giờ em thật sự biết mình cần ai rồi chứ Phương ?

– Em biết lâu rồi, ngay từ lúc chia tay với anh.

– Mặc kệ cho anh ta sẵn đón?

– Em đã không nghĩ đến anh ta lâu rồi, anh không biết em nhớ anh đến mức nào đâu.

- Anh cũng vậy, anh nhớ em đến mức có khi chịu không nổi.
- Vậy mà bây giờ mới chịu tìm em, anh ác lắm, anh thấy ghét lắm.

Cô cúi mặt trong ngực Hoàng Chương. Sung sướng đến muốn khóc. Cả hai ghì chặt lấy nhau, không ai hay rằng ở bên cửa sổ bên kia, Vũ Duy đã thấy họ. Anh thở dài lặng lẽ khép cửa lại. Và anh tự nhủ sẽ không bao giờ mở cách cửa này ra nữa.

Hết

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 26/08/2005 10:11:33 CH